

2010. FEBRUÁR 24., SZERDA

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

(Az ülést 15.05-kor megnyitják.)

1. Az ülészak folytatása

Elnök. – Az Európai Parlament 2010. február 11-én, csütörtökön berekesztett ülését megnyitom.

2. Az elnökség nyilatkozatai

Elnök. – Üdvözlöm az Európai Tanács elnökét, Herman Van Rompuy urat első alkalommal az Európai Parlament plenáris ülésén. Üdvözljük és még egyszer gratulálunk Önnek, elnök úr.

(Taps)

Üdvözlöm Barroso elnök urait is. Az elmúlt öt évben gyakran foglalt itt helyet; az Ön számára ez távolról sem az első alkalom!

Sajnálatos módon tájékoztatom Önöket, hogy a Kommunikációs Főigazgatóság munkatársa, Candeago asszony, kollégánk egy Brüsszel közelében történt vasúti balesetben életét veszítette. Candeago asszony 2008 decembere óta dolgozott az Európai Parlamentben. Valamennyiünk nevében együttérzésemet és támogatásomat fejezem ki családjá és barátai részére.

Az elmúlt napokban egy további tragédia is történt, a portugál Madeira szigetén zajlott áradás. Az 1993 óta legnagyobb vihar 38 emberéletet követelt. Gondolatainkban és imáinkban megemlékezünk a tragédiák áldozatainak családjáról e szomorú időszakban.

Most arra kérem Önöket, hogy álljanak fel, és egy perces néma csennel tisztelegjünk a két tragédia áldozatainak emléke előtt.

(A Ház feláll és egy perces csennel emlékezik az elhunytakra)

Köszönöm.

3. Köszöntés

Elnök. – Nagy örömmel üdvözlöm körünkben Fehéroroszországból érkezett két vendégünket: Borys asszonyt, a Fehéroroszországi Lengyelek Uniójának elnökét, és Milinkevics urat, a 2006. évi Szaharov-díj kitüntetettjét és a fehérorosz demokratikus ellenzék vezetőjét.

(Szűnni nem akaró taps)

Sajnálatos módon Fehéroroszország ismét a címlapokon szerepel a nem kormányzati szervezetek üldözése miatt. Az Európai Parlament egyetemes értékeire eddig is és a jövőben is úgy tekint, mint olyan értékekre, amelyeket elismerünk és amelyekben hiszünk. Elítéljük azokat a totalitárius politikai rendszereket, amelyek erőszakot alkalmaznak és üldözik a demokratikus szervezeteket, csak mert azok nem osztják a rezsim nézeteit.

4. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

5. A levágandó lovak szállítása az Európai Unióban (írásbeli nyilatkozat)

Elnök. – Tájékoztatom Önöket, hogy a Lynne asszony, Jędrzejewska asszony és Schlyter úr által a levágandó lovak Európai Unióban történő szállításáról készített 0054/2009. sz. írásbeli nyilatkozatot ma, 2010. február 24-én az Európai Parlament képviselőinek többsége aláírta. Ennek megfelelően az eljárási szabályzat 124.

cikke (4) bekezdésének értelmében továbbítják azt a címzettekhez és az aláírók nevének feltüntetésével közzéteszik a 2010. február 25-i ülés *elfogadott szövegei* között.

Köszönetet mondunk a szerzőknek a nyilatkozat benyújtásáért.

Elizabeth Lynne, szerző. – Elnök úr! Nagyszerű hír, hogy megkaptuk a megfelelő számú aláírást. Köszönöm mindenkinek, aki aláírta az írásbeli nyilatkozatot.

Elnök. – Tájékoztatom Önöket, hogy még nem volt alkalmam aláírni a nyilatkozatot, de kész vagyok ezt azonnal megtenni.

6. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

7. Végrehajtási intézkedések (az eljárási szabályzat 88. cikke): lásd a jegyzőkönyvet

8. Egyes dokumentumokra vonatkozó határozatok: lásd a jegyzőkönyvet

9. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

10. Írásbeli nyilatkozatok (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

11. Tárgytalan írásbeli nyilatkozatok: lásd a jegyzőkönyvet

12. Ügyrend

Elnök. – Kiosztottuk a 2010. február 10-én, szerdán az eljárási szabályzat 137. cikkének értelmében az elnökök értekezlete által összeállított végleges napirendtervezet.

A képviselőcsoportok beleegyezésével a következő módosításokat javaslom:

Csütörtök:

A csütörtöki ülést illetően a Szocialisták és Demokraták Európai Parlamenti Képviselőcsoportja kérelmet nyújtott be arra vonatkozóan, hogy „A meghatározott jogi formájú társaságok éves beszámolóí, tekintettel a mikrovállalkozásokra” című Lehne-jelentéséről szóló szavazást elhalasszunk.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Képviselőcsoportunk ma délelőtt rendkívül heves vitát folytatott a Lehne-jelentésről. A megbeszélések még nem értek véget. Ez néha előfordul a képviselőcsoportokon belül. Azt szeretnénk, ha Lehne úr mint előadó a márciusi részülésig időt adna számunkra, hogy még egyszer átgondoljuk, milyen irányban léphetünk tovább a jelentést illetően, és mint szociáldemokraták, milyen álláspontot kívánunk kialakítani ebben az ügyben. Képviselőcsoportunkban eltérő nézőpontok érvényesülnek – ezt őszintén bevallom.

Hálás lennék, ha lefolytathatnánk a vitát, ha azonban Ön, Lehne úr, lehetőséget adna rá, hogy a márciusi részülésig elhalasszunk a szavazást, azzal képviselőcsoportunknak – és úgy vélem, a többi képviselőcsoportnak is – legalább valamivel több ideje lenne az alapos vitához és véleménye kialakításához.

Klaus-Heiner Lehne, előadó. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Úgy gondolom, örömteli, hogy a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Parlamenti Képviselőcsoportja részletesen foglalkozik a kérdéssel. Ugyanakkor elmondanám, hogy a Parlament 2008 decemberében közel egyhangúlag fogadta el azt az állásfoglalást, amelyben arra kértük az Európai Bizottságot, hogy pontosan a ma tárgyalthoz hasonló javaslatot nyújtson be. A Parlamentnek ki kell tartania saját döntése és a Tisztelt Házban évek óta nyíltan hangoztatott szándék mellett.

Mivel minden jogszabályjavaslat esetében teljesen természetes, hogy egyes pontokkal kapcsolatban aggódalmak merülnek fel, a Jogi Bizottságban a nyitott kérdésekre kompromisszumos megoldást találtunk. Világosan szeretném leszögezni, hogy a kompromisszum elfogadásra kész. Mindazonáltal megértem, hogy ésszerű lenne tovább bővíteni a jelentést támogatók körét. Ha Schulz úr erőfeszítéseinek célja a támogatók számának növelése, semmi kifogásom az ellen, hogy a szavazást a következő, márciusi plenáris ülésig elhalasszunk. Ez az ügygel kapcsolatos személyes véleményem. Nem a képviselőcsoportom véleménye, amely

ma reggel határozottan másképpen döntött. Mégis úgy gondolom, lehetőséget kell adnunk a szocialistáknak a megállapodásra, hogy ezáltal elősegíthessék a bürokrácia csökkentését és a kis- és középvállalkozások terheinek enyhítését.

Dirk Sterckx (ALDE). – (NL) Elnök úr! Köszönetet szeretnék mondani képviselőtársamnak, Lehne úrnak az imént elhangzottakért, ennek ellenére azt kérném, hogy tekintettel a körülményekre, engedje meg, hogy módosításokat nyújtsuk be és azokat megvitassuk. A jelenlegi tervezet csupán egy szavazást említ, és nem ad lehetőséget a Lehne úr jelentésére vonatkozó módosítások benyújtására.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Elnök úr! Megismételném a kérésemet. Nem kérdés, hogy támogatjuk a vitát. Csupán a szavazás elhalasztását kérjük. A tisztesség azonban megkívánja, hogy hozzátegyem, bármennyire megértem is Lehne úr kívánságát, képviselőcsoportunk demokratikusan működik. Az eredményt nem garantálhatom.

(A Parlament egyetért a kérelemmel)

(Az ügyszabályzat elfogadják)⁽¹⁾

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Elnök úr! Rövid leszek. Az elmúlt néhány napban két kinevezést terjesztettek elő: először is az Európai Bizottság washingtoni amerikai képviselőjét, másodszor pedig az afganisztáni különleges képviselőjét. Mindkét kinevezés ellentmondásos és különböző viták folynak velük kapcsolatban. E pillanatban nem kívánok kitérni az érdem kérdésére. Csupán annyit kérnék, elnök úr, hogy hivatalba lépésük előtt mindketten jelenjenek meg a Külügyi Bizottság előtt, hogy itt is lehetőségeink legyen egy intenzív vitára, és bízom benne, hogy a Bizottság, illetve a Tanács elnöke maradéktalan támogatásáról biztosít majd bennünket az Ön segítségével, elnök úr.

(Taps)

13. Európa 2020 - A 2010. február 11-i informális Európai Tanács nyomon követése (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont vita az „Európa 2020 – A 2010. február 11-i informális Európai Tanács nyomon követése” című tanácsi és bizottsági nyilatkozatról.

Elnök. – Van Rompuy elnök úr, mivel most először szólal fel az Európai Parlament plenáris ülésén, megállapodtunk, hogy a szokásosnál több időt vehet igénybe. Van Rompuy elnök úr hivatali idejének kezdetén egyéb, intézményi kérdésekkel kapcsolatos nézeteit kívánja ismertetni a Parlament előtt. 15–20 perc elegendő lesz erre?

Herman Van Rompuy, az Európai Tanács elnöke. – Elnök úr! Nagy örömmel tölt el, hogy lehetőséget kaptam a vitában való részvételre, nem csak azért, hogy beszámoljak az állam- és kormányfők két héttel ezelőtti informális találkozásáról – végeredményben informális találkozásról van szó, amely nem szolgált hivatalos következtetésekkel –, hanem azért is, mert így már mandátumom kezdetén alkalmam nyílik az Önökkel való találkozásra. Ha megvártam volna a március végi Európai Tanácsról szóló jelentés által biztosított első hivatalos alkalmat, akkor legkorábban április végén jelenhettem volna meg a Parlamentben, mintegy öt hónappal az Európai Tanács elnökévé történt kinevezésemet követően. Hadd ragadjam hát meg ezt a mostani alkalmat arra, hogy ismertessem a saját szerepkörömmel és feladatommal kapcsolatos nézeteimet. Most rászánnék erre néhány percet, hogy a későbbiekben ne kelljen visszatérni a kérdésre.

Az Európai Tanácsnak természetesen mindig is volt elnöksége; ez nem azonos az „európai elnökkel”, ahogyan a média bizonyos esetekben fogalmaz. Mi változott tehát? Három apró tényező, amelyek együtt és idővel döntő különbséget jelenthetnek.

Az első a folyamatosság eleme: a korábbi elnökség félévente, tehát minden második vagy harmadik ülést követően változott. Nem volt igazán lehetőség hosszú távú stratégia kidolgozására. Harmadik országbeli partnereinket megzavarta, hogy minden európai uniós csúcs alkalmával más kormányfővel kellett találkozniuk. A nagyobb folyamatosság nélkülözhetetlen a kapcsolatépítés és a komoly feladatok végrehajtása szempontjából.

⁽¹⁾ Az ügyszabályzat további módosításai: lásd a jegyzőkönyvet

A második a hivatal teljes munkaidőben betöltött jellege; a korábbi elnököknek ezzel párhuzamosan saját nemzeti kormányukat is igazgatniuk kellett. Ez azt jelentette, hogy legjobb esetben is csupán féldőben tudtak az európai ügyekkel foglalkozni. Azáltal, hogy teljes értékű pozíciót hozott létre az Európai Tanács vezetésére és nyomon követésére, többek között a külügyi képviselő terén is, az Európai Tanács hatékonyabban teljesítheti feladatát az európai intézményrendszeren belül.

A harmadik az a tény, hogy az állam- és kormányfők mostantól megválaszthatják, kit szeretnének ebben a pozícióban látni, és az nem csupán az önkényes soros elnökségi rendszer véletlen hozadéka lesz. Reményeim szerint ez is erősíti majd a támogatást, amelyre az elnök számíthat.

E három változás a korábbi intézményi felépítés gyakorlati tökéletesítése, azzal együtt azonban, hogy az Európai Tanács mostantól saját jogú intézménnyé válik, egyben jobb eséllyel valósíthatja meg feladatait, vagyis azt, hogy a Szerződések értelmében „meghatározza [az Unió] általános politikai irányait és prioritásait”.

Egyes hozzászólók jóval többet láttak ebben a szerepben; mások kevesebbet. Egyrészt vannak, akik szerint az Európai Tanács elnöksége a végrehajtó államfőjéhez hasonló elnöki szerep, mint például Franciaországban. Mások azonban csupán úgy tekintenek rá, mintha az a kormányfői üléseket irányító elnök szerepének felelne meg. A valóságban mindkettőtől különbözik. Semmiképpen sem saját végrehajtó hatalommal rendelkező elnökség. A hivatalban lévő személynek az állam- és kormányfők közös nézeteit kell képviselnie. Más részről a szerep nem is csupán egy vezénylő elnöké, aki az Európai Tanács ülésein megadja a szót az egyes tagoknak. A találkozók előkészítése és nyomon követése, az Unió nemzetközi szintű képviselője – például a Bizottság elnökével együtt a G20 csúcson –, valamint a nemzeti fővárosokat és intézményeket összekötő jelleg révén e szerep egyértelműen túlmutat a pusztán üléselnöki feladatokon.

Az állandó elnök szerepe a közös irányultság érzésének erősítése: se több, se kevesebb. Hová tartunk? Hogyan viselkedjünk szomszédainkkal? Kik a legfőbb stratégiai partnereink a világban? Hová szeretnénk elérni 10 vagy 20 éven belül? Ezek alapvető fontosságú kérdések.

Az Európai Parlamenttel való kapcsolatokat illetően, a Szerződés e tekintetben igen szűkszavú: csupán annyit ír elő, hogy „az Európai Tanács [...] ülését követően” jelentést kell tennem Önöknek. Ez évente legalább négy alkalmat jelent, jöllehet a legtöbb évben feltehetően öt vagy hat ilyenre kerül majd sor, és ez a szám a jövőben 10-re is emelkedhet. Sokan Önök közül hamarosan már látni sem bírnak majd! Továbbra is minél többször lépek majd kapcsolatba a parlamenti képviselőkkel a szokásos módon, például a képviselőcsoportok vezetőivel tartott találkozók vagy a Parlament elnökével tartott havi ülés keretén belül.

Szerepemet semmiképpen sem szabad összekeverni a Bizottság elnökének szerepével. Barroso úr egy, az Európai Parlament által választott és felé elszámolással tartozó végrehajtó testület elnöke. Jogszabályokat és költségvetési javaslatokat nyújt be Önöknek – én ilyen nem teszek. A Bizottság elnöke szoros napi szintű kapcsolatban áll az Európai Parlamenttel, elsősorban az említett jogszabályokat és költségvetési javaslatokat érintő munka során. Az én feladatom főként annak biztosítása, hogy az állam- és kormányfők közös megállapodásra jussanak egy átfogó európai uniós stratégiát illetően, mind az Unió belső fejlődését, mind pedig külső kapcsolatait érintően. Barroso elnök úrral heti rendszerességgel találkozom. Mindketten pontosan tudatában vagyunk annak, milyen fontos, hogy elkerüljük a hatásköri konfliktusokat vagy a felelősségi körökkel kapcsolatos félreértéseket. A közvélemény és a harmadik országok számára talán nehéz megérteni a Bizottság és az Európai Tanács elnöke közötti különbséget; teljesen biztos vagyok benne, hogy itt jó úton haladunk.

Ebben az összefüggésben fontos megjegyezni, hogy az Európai Tanács, nem pedig a Miniszterek Tanácsának elnöke vagyok; e kettő két különböző intézmény. A rendes Tanácsot, amely az Európai Parlament mellett a másik jogalkotó, továbbra is a félévente változó soros tagállami elnökség vezeti majd. Csak a végrehajtó hatalom összehangolását szükségessé tevő külügyi szerkezetben rendelkezik állandó elnökkel Catherine Ashton bizottsági alelnök és külügyi főképviseelő személyében.

Itt most megállnék, hogy tiszteljek a Catherine Ashton által végzett munka előtt. A külügyi és biztonsági kérdések terén, valamint a Külügyi Szolgálat szervezése során tapasztalható számos kihívással szemben állva megérdemli a támogatásunkat. Megtiszteltetés lesz számomra, hogy az Unió külföldi képviselője során szorosan együtt dolgozhatok vele.

Hadd mondjak néhány szót magáról az Európai Tanácsról!

Az elnökletemmel zajló első hivatalos ülésre a következő hónap végén kerül sor. Ugyanakkor ebben a hónapban korábban már tartottunk egy hasznos informális állam- és kormányfői találkozót a *Bibliothèque*

Solvay épületében, csupán néhány száz méterre innen. Nem tudni, hogy ez a könyvtár bensőségebb hangulatának vagy a Parlament fizikai közelségének köszönhető-e, de a megbeszélések eredményesek voltak.

Ahogy már mondtam, az informális ülésről nem számolhatok be hivatalos következtetésekről. A legtöbb, amit tehetek, az, hogy megosztom Önökkel a megbeszélésekből levont saját következtéseimet, amelyekről levélben tájékoztattam az Európai Tanács tagjait, és amely tudomásom szerint a Parlament képviselőihez is eljutott. Az informális Tanácssal elsődleges célom az volt, hogy előkészítsük az azzal kapcsolatos későbbi döntéseket, hogy a közvetlen gazdasági válságból kifelé tartva hogyan javítsuk Európa gazdasági teljesítményét. Ez többek között céljaink és ambícióink vizsgálatát – és ezzel kapcsolatban igen hasznos dokumentumot kaptunk Barroso bizottsági elnök úrtól –, ugyanakkor annak felmérését is jelenti, hogyan javíthatnánk az irányítást ezekben a kérdésekben. Az, hogy gazdasági teljesítményünk javítása érdekében hogyan irányítjuk integrált európai gazdaságunkat – a világ legnagyobb piacát – az Európai Unió előtt álló egyik központi kérdés.

Az ez ügyben tartott kezdeti véleménycsere során megvizsgáltuk, hogyan állapítjuk meg a célokat, hogyan követjük nyomon azokat, hogyan értékeljük az eredményeket. Ez túlnyomórészt azt jelenti, hogy össze kell hangolni a nemzeti hatáskörök gyakorlását, miközben maximálisan kihasználjuk a rendelkezésre álló európai uniós kompetenciákat és eszközöket. Olyan feladatról van tehát szó, amelynek végrehajtására az Európai Tanács kiválóan alkalmas. A Solvay-beli találkozón az Európai Tanács valamennyi tagja egyetértett abban, hogy az Unióban mind a fő gazdaságpolitika – természetesen az euroövezetben –, mind pedig a mikroszintű gazdaságpolitika esetében hatékonyabb, célzottabb gazdasági koordinációra van szükség. Mindennek nagy része igen szakmai jellegű, de vegyük csupán azt az elképzelést, hogy a közös gazdasági célokat négy vagy öt pontban kellene összefoglalni. Ezeknek a célkitűzéseknek mérhetőnek és nemzeti célkitűzéscsoportokra oszthatóknak kell lenniük; értelmetlen lenne például 65 különböző adatkészletről eredménytáblát készíteni.

Továbbá az Európai Tanács valamennyi tagja hajlandó nagyobb felelősséget vállalni egy növekedést és munkahelyteremtést célzó közös európai stratégiában. Az ilyen személyes részvétel nélkülözhetetlen; a papíralapú javaslatoktól el kell jutnunk a valós elköteleződésig. Örömmel tapasztaltam a tárgyalásztal körül a törekvések e komoly szintjét. Akár jobb koordinációnak, akár jobb kormányzásnak vagy esetleg gazdasági kormányzásnak hívjuk, a lényeg a siker iránti közös elkötelezettség.

Ezentúl gyors megbeszélést folytattunk arról is, hogyan lehetne leghatékonyabban végrehajtani a haiti újjáépítését célzó európai műveleteket; ezt a megbeszélést tovább kívánjuk folytatni azzal a céllal, hogy biztosítsuk a Szerződés koordinációról és humanitárius segélyekről szóló 214. cikkének hatékonyabb végrehajtását. A következő Európai Tanács alkalmával tárgyalást folytatunk majd arról, milyen stratégiai fellépésre van szükség Európa részéről a koppenhágai éghajlat-változási konferencia után. Természetesen váratlanul a görögországi helyzetről is beszélnünk kellett. Vállaltam, hogy gondoskodom róla, hogy ezzel az Európai Unió intézményi keretén belül, és ne azon kívül foglalkozzunk, valamint hogy a létrejött megállapodás elnyerje a 27 állam- vagy kormányfő, illetve a Bizottság és az Európai Központi Bank elnökének beleegyezését. A konszenzus ilyen mértéke arról tanúskodott, hogy Görögország vállalja a feladatot, hogy hiteles módon csökkentse hiányát, valamint arról, hogy szükség esetén szolidaritást vállalunk vele. Érdeklődve várom az említett kérdésekkel kapcsolatos észrevételeiket, elsősorban arra vonatkozóan, hogyan felelhetünk meg az Unió előtt álló kihívásoknak.

Biztosíthatom Önöket, hogy az elkövetkező évekre egy mindennél fontosabb célom van; annak elérése, hogy az Unió a szociális modell megőrzése érdekében a belső megerősödés, érdekeink védelme és értékeink terjesztése érdekében pedig a külső megerősödés felé haladjon. Úgy gondolom, valamennyi európai intézmény közösen tud tenni és kell is tennie e célok eléréséért.

(Taps)

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Elnök úr! Először is hadd gratuláljak Van Rompuy elnök úrnak az igen jól sikerült informális Európai Tanácshoz, amely először zajlott az ő elnökségével.

Miután megállapodtunk a Görögországról szóló fontos nyilatkozatról, az Európa 2020 stratégia – a fenntartható növekedési és foglalkoztatás stratégia – tárgyalására került sor. Alkalmam volt az előttünk álló lényegi szakpolitikai kérdésekkel, a kihívásokkal és azzal a szöveggel foglalkozni, amelyet a Bizottság jövő szerdán hivatalos javaslatként benyújt majd.

A válságot megelőzően az európai gazdaság fejlődött: 18 millió új munkahely és dinamikusabb üzleti környezet jött létre. A pénzügyi válság és tevékenységünk számos területére gyakorolt hatásai azonban hamar felszámolták ezeket az előnyöket: 4%-os GDP-esés egyetlen éven belül, 10%-ra ugró munkanélküliség,

ami súlyos csapást mért a növekedésre és komoly veszélybe sodorta társadalmainkat. Ezzel egyidejűleg a feladat egyre nehezebbé válik: társadalmunk elöregedőben van, termelékenységünk messze elmarad versenytársainkétól, az oktatás és a kutatás pedig hiányosságokkal küzd. Ugyanakkor számos erősségünk is van: miénk a világ legnagyobb piacgazdasága; egységes piaccal rendelkezünk; van euroövezetünk. Mindezek fontos előnyt jelentettek a válság során.

Ma azonban Európa komoly választás előtt áll; azt mondanám, meghatározó döntés ez a jövő generációk számára. Nem várhatunk a régi szép idők visszatérésére. Az egyik lehetőség a korlátozott változás – a legkisebb közös nevező, amely bizonyos mértékű reformot és növekedést eredményez. Ami azonban a válság során elveszett, soha nem kaphatjuk vissza. Ezzel a lehetőséggel Európa másodrangúvá válna az új világrendben. Minimális változások, némi alkalmazkodás.

Úgy vélem, ennél lehetünk és kell is ambíciózusabbnak lennünk. Törekedhetünk egy olyan gazdasági stratégiára, amely a versenyképesség pályájára állítja Európát, és amely több millió új munkahelyet teremt. Ez azonban félkész intézkedésekkel és fokozatos változásokkal nem érhető el. Ki kell alakítanunk a sürgősség érzését, annak felismerését, hogy a szokásos üzletmenet nem fogja biztosítani az európai életmód és szociális modelljeink védelmét. Éppen ellenkezőleg. Ha nem alkalmazkodunk a jóval nagyobb kihívásokat tartogató globális környezethez, ezek a szociális modellek veszélybe kerülnek.

Mindehhez közös erőfeszítésre van szükség. Szükségünk van a tagállamokra; szükségünk van az európai intézményekre; szükségünk van az érdekeltekre és általában véve a társadalomra; és szükségünk van a Parlament, az Európai Parlament aktív részvételére és támogatására e stratégia kialakításához és a polgárok erről való tájékoztatásához.

Jövő héten a Bizottság meghatározza a stratégia kulcselemeit, amelyre vonatkozóan hivatalos javaslatot fog benyújtani az európai intézményekhez. A stratégia alapkövétül három prioritás szolgál majd: az intelligens növekedés, az integráló növekedés és a fenntartható növekedés.

Először is, a tudás kell, hogy legyen a növekedés fő mozgatórugója; a tudás és az innováció, amelyből a holnap ötletei, a holnap készségei és a holnap technológiai származnak. Másodszor, ahhoz, hogy megőrizzessük az európai szociális modell érvényét, több munkahelyet kell teremtenünk. Az egészséges, virágzó és biztonságos társadalmat kell kitűznünk célként, ahol mindenki úgy érzi, hogy fontos szerepet játszhat. Ez azt jelenti, hogy az embereknek munkát és ismereteket kell adnunk, valamint hogy bátran fel kell lépünk a szegénység ellen. A szegénység kérdése nem csupán nemzeti probléma; olyan probléma, amelyre közös európai választ kell találnunk.

A jövő lehetőségeinek megragadása érdekében meg kell erősítenünk szociális piacgazdaságunkat. Itt a fenntartható növekedésre utalok, arra, hogy fel kell ismerni az éghajlatváltozás kezelésének fontosságát és azt, milyen nyomást gyakorolunk az erőforrásokra. Ez alatt a versenyképes gazdaságot, a belső piac elmélyítését, kedvezőbb befektetési körülmények megteremtését – elsősorban a kkv-k számára – és egy olyan az európai gazdaságot értek, amely képes megállni a helyét a globalizált piacon.

Ezek a prioritások nem ismeretlenek. Az azonban, hogy ez idáig nem sikerült megvalósítanunk ezeket a célokat, nem kevésbé, hanem jóval fontosabbá teszi azokat. Nem abban kell radikálisan változtatnunk, hogy előírjuk, mire van szüksége az európai gazdaságnak, hanem a megvalósítás módjára irányuló megközelítésünkben.

Mire van szükség a sikerhez? Először is, átfogó stratégiára. Nem kínálhatunk egy szedett-vedett stratégiát, amely mindenki számára lehetővé teszi, hogy a könnyebb utat, a jóleső dolgokat válassza, a valódi kihívásokat pedig meghagyja másoknak. Továbbra is számos probléma áll fenn: itt például az egységes piac tökéletesítésére, adórendszereink minőségére és arra gondolok, hogyan költjük el pénzünket az államháztartásokra nehezedő rendkívüli teher által jellemzett időszakban, csak hogy néhány példát említsek.

Másodszor, a stratégiának a társadalom valamennyi szegmensét magában kell foglalnia. Nem terelhetjük a jövő szempontjából megfelelő útra az európai társadalmat, ha ezt csak társadalmi konfliktus árán érhetjük el. Éppen ezért elengedhetetlen a munkahelyteremtésre és a szegénység kezelésére irányuló proaktív megközelítés. Ezért volt továbbá bölcs döntés a pénzügyi piacok reformja. Erős pénzügyi szektort szeretnénk, amely képes az innováció finanszírozására és elősegíti a vállalkozások növekedését: olyat, amely felvállalja a társadalommal és a kormányokkal szembeni széles körű felelősségét, amelyek szükség idején a segítségére siettek; olyat, amely elfogadja, hogy szükséges a hatékony európai szintű felülvizsgálat.

Harmadszor, nem szabad összetévesztenünk az európai gazdasággal kapcsolatos átfogó jövőkép meglétét azzal a kérdéssel, hogy „kinek mi a dolga?”. Nem szabad, hogy mindez az illetékességről szóló vitává váljon.

Az európai megközelítés hozzáadott értékét kell meglátnunk. A globalizáció korszakában, amikor Amerikával, Kínával, Oroszországgal és másokkal kell tárgyalnunk, meglehetősen nyilvánvaló, hogy a közös megközelítés hozzáadott értéket képvisel; ilyen például a G20, amely kezdeményezést tulajdonképpen az Európai Unió indította útjára a francia elnökség idején a francia elnök és jómagam közreműködésével, amikor is javaslatot tettünk az amerikai elnöknek a csúcstalálkozó elfogadására. Valóban lényeges, hogy felismerjük, közös fellépéssel nagyobb a befolyásra tehetünk szert. Ésszerűtlen, ha a globális szintű kölcsönös egymásra utaltságot elismerjük, az európaiat azonban elutasítjuk. Ezért tehát együttesen kell fellépünk.

Mindazonáltal számos intézkedésnek nemzeti szinten kell megvalósulnia. Természetesen vannak olyan nemzeti feladatkörök, amelyek teljesítését elsősorban a kormányoktól várjuk, ugyanakkor arra is számítunk, hogy a kormányok őszintén elkötelezik majd magukat az európai megközelítés mellett. Nem azért van szükség európai megközelítésre, hogy a hatalmat ismét Brüsszelben összpontosítsuk – ez egyáltalán nem áll szándékunkban –, hanem azért, hogy előmozdítsuk a társadalom nélkülözhetetlen reformjait, hogy azok további növekedést, további jólétet teremthessenek polgáraink számára.

Csak akkor lehetünk sikeresek, ha készek vagyunk rá, hogy egymással közösen és ne egymás ellen dolgozzunk, ezért valamennyi szinten hiteles felelősségvállalásra van szükség. Gazdasági téren szoros és valódi koordinációt kell megvalósítanunk. A Lisszaboni Szerződés biztosítja számunkra ezeket az eszközöket, mi pedig élni fogunk velük.

Az Európai Tanács, úgy látom, tisztában van ezzel a problémával. Összehasonlíthatom a mostani megbeszéléseket az öt évvel korábbiakkal, amikor a Lisszaboni Szerződésről tárgyaltunk. Hadd mondjam el rendkívül őszintén és nyíltan, hogy tapasztalataim szerint az állam- és kormányfők ma sokkal inkább tudatában vannak az együttes fellépés szükségességének, illetve az európai gazdaságot érintő külső korlátozásoknak. Őszintén bízom benne, hogy ez alkalommal a szorosabb koordináció és az európai kormányzás hatékony rendszerének szükségessége felülkerekedik majd az elfoglalt nemzeti érdekeken.

Ezenfelül jelentős európai szintű iránymutató intézkedésekre is szükség van ahhoz, hogy jellemezni tudjuk az elérendő célokat: különböző konkrét terveket. Néhány ilyet be fogunk mutatni: ilyenek az innovációs tervhez hasonló projektek, egy új készségfejlesztő program, a megfelelő iparpolitika, a digitális menetrend, a környezetbarát technológiák és a szegénység elleni konkrét terv vagy fellépés; olyan projektek, amelyek értékesek és önmagukban is eredményesek; olyan projektek, amelyek szemléltetik, részben miért Európa jelenti a megoldást, és amelyek bebizonyítják, hogy az Európai Unió nem csak beszél, hanem cselekszik is.

Befejezésképpen felkérem Önöket, az Európai Parlamentet, hogy jogalkotóként, költségvetési hatóságként és az európai fellépés éllovasaként határozottan támogassák ezeket a projekteket az Európai Unió valamennyi részén.

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök úr, Van Rompuy úr, Barroso úr, hölgyeim és uraim! A február 11-i volt az első, Van Rompuy úr elnöklétével összeülő Európai Tanács, akit az Európai Parlament plenáris ülésén való első részvétele alkalmából üdvözlőn szeretnék.

Van Rompuy úr, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja sokat vár Öntől. Örömmre szolgál a kinevezése óta hallott beszédeinek pozitív és gyakorlatias hangvétele, és nagyra értékelem az Európai Tanácsban Ön által megteremteni kívánt hozzáállást, ugyanakkor szeretném, ha Ön és a Miniszterek Tanácsa is tudatában lenne annak, hogy a Lisszaboni Szerződéssel a hozzánk, európai parlamenti képviselőkhöz fűződő kapcsolata megváltozott. Egyenrangú döntéshozók vagyunk, ami nem csupán jogi, de politikai következményekkel is jár.

Most rátérnék a február 11-i viták tárgyára, amely természetesen a 2020-ig tartó stratégia, egyben azonban az euró, illetve a gazdasági és költségvetési politika is, mivel a görög adóssággal és az euróval szembeni spekuláció kétségtelenül váratlan vendégként érkezett a Solvay könyvtárba.

A következő kérdést szeretném feltenni: a közös valuta gyengülése kizárólag a görög válságnak tudható be, vagy az eurót közvetlen támadások érik azok részéről, akik nem nézik jó szemmel a valuta, illetve az érintett tagállamok befolyását?

Másodszor, a beavatkozással megvárjuk-e, amíg bizonyos euroövezeti országokban tovább romlik a helyzet, ahogyan azt Görögország esetében is tettük? Ha nem, hogyan tervezzük a legnagyobb veszélyben lévő országok helyzetének rendezését? A kérdés Önhöz szól, Van Rompuy elnök úr.

Azért teszem fel ezeket a kérdéseket, mert míg örömmel tölt el a február 11-én vállalt szolidaritás, komoly kétségeim vannak azt illetően, hogy az európaiak valóban urai-e a helyzetnek. És mi ez a helyzet, ha nem az,

hogya a görög figyelmeztetés rávilágított, milyen mértékben kell bátor döntéseket hoznunk annak érdekében, hogy biztosítsuk: valutánk, az euró híven tükrözi a mögötte álló politikai hatalmat?

Természetesen sokat beszélünk, beszélünk a gazdasági kormányzásról, ugyanígy a monetáris kormányzásról is, azonban jelentősen leegyszerűsíthetnénk a dolgokat és mindenképpen hatékonyabbá tehetnénk azokat, ha kidolgoznánk és végrehajtanánk az euroövezet tagjainak valódi költségvetési koordinációját. A közelmúltban maga Edouard Balladur volt francia miniszterelnök is elismerte, hogy bizonyos területeken fel kell adnunk a szuverenitást – ez pedig egy francia számára sosem egyszerű – és kedvezően nyilatkozott arról, hogy az eurócsoport az euroövezeti államok nemzeti költségvetését még a nemzeti parlamentekhez történő benyújtásukat megelőzően jóváhagyná.

Megragadnám ezt a vakmerő ötletet, és arra kérném az Európai Tanácsot, hogy mérlegelje és komolyan elemezze azt. Költségvetéseik megfelelő összehangolása révén az euroövezeti tagállamok példa nélküli befolyásra és mozgásterre tennének szert. Ez a hatalom azt jelentené, hogy lényeges beleszólásuk lenne az új globális szabályozások kidolgozásába, ugyanakkor azt is megkövetelné, hogy a nemzetközi pénzügyi szervezeteken belül, ahol az eurónak egységes hangot kell képviselnie, az európai erők összefogjanak.

Hadd hozzak egy találó példát – amelyet, ha jól emlékszem, Barroso úr említett –, méghozzá az IMF-et, ahol a szavazati jogok kiszámítása az államok gazdasági súlya alapján történik. Ilyen feltételek mellett az Egyesült Államok a szavazati jogok 16,7%-át, Japán a 6%-át, Kína a 3,6%-át, az Európai Unió hat alapító tagja pedig 18,49%-át birtokolja. Ha azonban az euroövezeti országok egységesen lépnének fel az IMF-ben, a szavazatok 23%-a lenne az övék, a szintén egységes Európai Unió valamennyi tagállama pedig a szavazatok 32%-át képviselné, tehát kétszer annyit, mint az Egyesült Államok.

Elnök urak, hölgyeim és uraim! Ez a világ hatalmi egyensúlyának realitása. Mivel azonban Európa továbbra is megosztott, képtelen maximálisan érvényesíteni a lehetőségeit. Túrhatjuk ezt tovább? A PPE Képviselőcsoport szerint nem. Itt az ideje, Van Rompuy elnök úr, hogy az euroövezet országai szembenézzenek a jelenlegi helyzettel, és tanuljanak belőle. Így felkészülhetnének arra, amit hamarosan kénytelenek lesznek megtenni, vagyis arra, hogy ténylegesen összefogjanak, és ne ragaszkodjanak tovább a gazdasági szuverenitás látszatához, amely nem más, mint veszélyes képmutatás.

Stephen Hughes, az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! A gazdasági és társadalmi válság kezdete óta hét millió ember vált munkanélkülivé Európában. Az idei év végére várhatóan több mint 25 millióan lesznek munka nélkül. Egészséges gazdaságaink és államháztartásaink, amelyek rendezésére oly sok erőfeszítést tettünk az 1990-es évek elején, kevesebb mint két év alatt tönkrementek. A költséges gazdaságélénkítő intézkedések ellenére mostanáig csupán annyit értünk el, hogy megakadályoztuk a rendszer teljes összeomlását.

A gazdasági növekedés továbbra is rendkívül gyenge, és sokan elveszítették a korai talpraállás elképzelésébe vetett hitüket. Társadalmainkat a jövő miatti félelmek aggasztják, tovább terjedtek a különféle egyenlőtlenségek, egyes tagállamoknak pedig égető szüksége van az uniós szintű szolidaritásra és védelemre, mivel gátlástalan és ellenőrizhetetlen spekuláció célpontjává váltak. A válság súlyosan aláásta Európa globális versenyképességét, és visszavetette politikai befolyását.

Ilyen nyomasztó körülmények között kell most Európának újraértelmeznie a jövőjét, ha meg szeretné óvni gazdasági és társadalmi fejlődési modelljét.

Barroso elnök úr, Ön azt kérdezi majd a tavaszi Tanácstól, hol szeretnénk látni Európát 2020-ban. Ez nagyon fontos kérdés, de megengedhetjük-e magunknak, hogy a távoli jövőről vitatkozzunk, mielőtt választ adnánk azon több millió európai számára, akik ma saját bőrükön érzik a válság hatását, és akik amiatt aggódnak, mi fog történni velük holnap: lesz-e munkájuk; lesz-e lehetőségük munkát találni? Nekik milyen válaszokat tud adni?

Nem térhetek vissza saját régiómba holnap, és mondhatom azt az embereknek, hogy nincs miért aggódniuk, hiszen van egy tervünk 2020-ra. A mostani aggodalmaikra és félelmeikre kell választ adnom, és szeretném, ha azt mondhatnám nekik, hogy meg fogják tudni tartani az állásukat, hogy hamarosan új munkahelyek jönnek létre, és hogy ezek a munkahelyek tisztességes foglalkozást biztosítanak majd, tisztességes fizetéssel.

Jelenleg az egyetlen középtávú politikai menetrend az, amelyet az Európai Tanács decemberben határozott meg: az államháztartások konszolidációja. A tagállamoknak 2011-ig meg kell kezdeniük a konszolidációt, hogy államháztartási hiányukat két éven belül a 3%-os küszöbérték alá szorítsák vissza. Ezzel egyidejűleg a munkanélküliség tovább emelkedik majd; a növekedés továbbra is lassú lesz ahhoz, hogy csökkenteni tudja annak mértékét.

Európát más módon is ki lehet segíteni a válságból: úgy, hogy az embereket avatjuk politikai menetrendünk központi szereplőivé, méghozzá azokat, akiket a válság a legsúlyosabban érintett. Arra biztatnám Van Rompuy és Barroso elnök urakat, hogy vizsgálják felül az úgynevezett kilépési stratégia jellegét. Európának olyan, a válságból kivezető utat kell választania, amely erkölcsileg feddhetetlen: egy alapvető értékeinken alapuló emberi utat – amely valójában gazdasági szempontból is okosabb megoldás.

Mindez nem lehetséges, ha a makroszintű gazdaságpolitika teljes mértékben a gyors konszolidációra összpontosít. Ez ugyanis az állami beruházások, az oktatás és a képzés, a szociális és egészségügyi szolgáltatások terén végrehajtott csökkentésekkel járna. A konszolidáció nem érhető el kizárólag adóemeléssel. Európa növekedési potenciálja még az eddiginél is jobban sérül majd, aminek eredményeképpen az újjáéledés rendkívül lassú lesz és a jelenlegi munkanélküliek nagy része tartósan állás nélkül marad.

Az európaiak ennél kiegyensúlyozottabb és társadalmi szempontból felelősebb politikai megközelítést érdemelnek. Úgy véljük, hogy ennek a megközelítésnek tartalmaznia kell a munkaerőpiacra való „belépési stratégiát”, amelynek a 2020-ig tartó stratégia szerves részét kellene képeznie, valamint 2015-ig annak ütemtervéül kellene szolgálnia.

A makroszintű gazdaságpolitikai menetrendet a gazdasági, társadalmi és környezeti területeken megvalósuló strukturális politikákkal kellene egyesítenie, és 2015-ig legalább öt millió új munkahely megteremtését kellene célul kitűznie, elsősorban a zöld gazdaságban. Az Európai Tanácsnak a márciusi csúcson egyértelműen jeleznie kellene a szándékát az új stratégia egyik központi célkitűzéséeként.

A stabilitási paktum ellenőrző szerepén jóval túlmutató, megfelelő gazdaságpolitikai koordinációnak biztosítania kellene, hogy az egyes tagállamokban a fokozatos költségvetési konszolidáció a növekedési területeken való kulcsfontosságú állami kiadások, valamint a legfőbb szociálpolitikák megőrzésével együtt valósuljon meg.

Ehhez nagy ugrásra van szükség a politikai gondolkodásmódban Európa – és különösen az euroövezet – gazdasági kormányzása tekintetében.

A márciusi és a június csúcson fel kell hatalmaznia elnökét, hogy a Bizottsággal szoros együttműködésben nyújtson be ambiciózus tervet az EU gazdasági kormányzásának megerősítésére vonatkozóan, hogy arról a 2010. decemberi Tanács határozhasson.

Ha tanulni akarunk a jelenlegi válságból, és minél hamarabb magunk mögött szeretnénk azt hagyni, meg kell kérdőjeleznünk a korábban alkalmazott módszereket. Itt a lehetőség, hogy Európát az emberek, és ne csupán a piacok érdekeinek megfelelően alakítsuk. Erre csak akkor van lehetőség, ha a 2020-ig tartó stratégia ténylegesen az emberekről és a munkahelyekről szól – tehát ha ambiciózus szociális és tisztességes munkahelyekre vonatkozó menetrendet foglal magában.

Képviselőcsoportom nevében arra kérem Önöket, hogy az embereket, és elsősorban a leginkább kiszolgáltatottakat helyezték az európai projekt középpontjába.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében... – Elnök úr! Először is közvetlenül rátérnék a véleményem szerint legsürgősebb mai problémára. Beszélhetünk 2020-ról, de ennél ma fontosabb problémák is vannak: az euroövezet és Görögország. Erre megoldást kell találnunk.

Úgy gondolom, mi, az Európai Parlament vállaltuk a kezdeményező szerepet ezen a területen. Fontos, hogy pontosan megállapítsuk, mi történt Görögországban. Ma ellentmondásos információkat kaptunk. Görögország szerint minden információt átadott az Európai Uniónak és az európai intézményeknek. Ugyanakkor az Európai Bizottság és az Eurostat azt állítja, hogy nem kapott meg minden szükséges információt. Ezzel egyidejűleg egyes befektetési bankok – a Goldman Sachs, a Morgan Stanley és a Deutsche Bank – elbagatellizálják a görögországi ügyben játszott szerepüket.

Úgy vélem ezért, a Parlament feladata, hogy mihamarabb meghallgatásokat szervezzon az illetékes bizottságokkal annak érdekében, hogy minden érintett felet meghallgathassunk az ügyben, és megállapíthassuk, mi történik pontosan Görögországban. Nem beszélhetünk jogorvoslatról, megoldásokról és reformokról az Európai Unióban, ha először nem tudjuk meg, mi történt valójában Görögország esetében 2008 és 2009 között és azt megelőzően, és véleményem szerint elengedhetetlen, hogy a Parlament meghallgassa az egyes feleket.

Másodszor, kezelnünk kell a görög adósság problémáját is. Úgy gondolom, erre egyetlen jó megoldás létezik. Tegnap olvastam a témáról Soros György cikkét a *Financial Times* című lapban, néhány nappal ezelőtt pedig

Joschka Fisher írását olvastam a német sajtóban. Azt mondja, amit még sokan mások: hogy a görög adósságra a legjobb megoldás az európai megoldás – eurofizetési kötelezettség vagy egy európai monetáris alap, amely nem terheli költségekkel az európai adófizetőket, ugyanakkor megoldást kínál a jövőre. Úgy vélem, az is a Parlament feladata, hogy felkérje a Bizottságot és a Tanácsot, hogy mérlegeljék ezt a lehetőséget, és annak vizsgálata érdekében lépjenek túl az Európai Unió jelenlegi tagállamainak nemzeti érdekein.

Harmadszor úgy vélem, a vita legfontosabb része természetesen az, mihez kezdünk 2020-szal. Görögország véleményem szerint kiváló példa arra, miért siklott félre a lisszaboni stratégiában. A lisszaboni stratégia túlságosan erőtlén volt; a német és a görög gazdaság közötti szakadék az elmúlt 10 évben tovább nőtt: a lisszaboni stratégiát követően nem szűkebb, hanem még tágabb lett. El kell ismernünk – és ezt a döntést kell először meghoznia a Bizottságnak és az Európai Tanácsnak –, hogy a nyitott koordináció módszere nem volt megfelelő; túlságosan gyengének bizonyult. Az Európai Unióban ennél bátrabb eszközre van szükségünk. Ez a bátrabb eszköz az Európai Unión belüli gazdasági kormányzás.

Barroso úr, bízom benne, hogy néhány napon belül, március elején – ha jól tudom, március 3-án – előterjeszt majd erről egy dokumentumot. Bízom benne, hogy az az informális csúcson meghatározott vagy nem meghatározott elemeknél bátrabb stratégiát foglal majd magában. A módszer továbbra is kormányközi, nyitott koordinációs jellegű. Kicsit javítgatják, kicsit felgyorsítják, végül azonban továbbra is egy kormányközi alapú, nyitott koordinációs módszer marad. Azt kérjük Öntől, hogy vállaljon vezető szerepet a gazdasági politika terén és a gazdasági kormányzás kérdésében, és Olli Rehn úrral együtt álljon elő az Európai Unión belüli gazdasági kormányzásra vonatkozó ambiciózus javaslatlalt. Képtelenség, hogy egy részről van monetáris uniónk, más részről viszont gazdasági, társadalmi és politikai unió viszont nem létezik. A görögországi problémák éppen ezt bizonyítják.

(Taps)

Úgy gondolom, ebben a helyzetben valami bátrab várhatunk a Bizottságtól, és bízom benne, hogy március 3-án olyan dokumentumot javasolnak majd, amely jóval ambiciózusabb az informális csúcs – meglátásom szerint – csalódást keltő eredményeinél.

(A felszólaló beleegyezett, hogy meghallgasson egy „kék kártyás” kérdést az eljárási szabályzat 149. cikkének (8) bekezdése alapján)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Elnök úr! A következőt kérdezném Verhofstadt úrtól: arra próbál kilyukadni, hogy az euroövezethez nem tartozó országoknak kellene megmentenie az euroövezeti országokat? Ezt szorgalmazza?

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében.. – Elképzelhető, hogy a közeljövőben Nagy-Britannia megmentésre szorul majd, mivel ahogy láttam, az ország költségvetési hiánya még Görögországtól is felülmúlja.

(Taps)

A költségvetési hiány, ha nem tévedek, jelenleg a GDP 12,9%-ának felel meg. Ezért úgy vélem, e pillanatban az a legfontosabb, hogy hiteles stratégiával rendelkezünk az euroövezetre vonatkozóan, és teljesen biztos vagyok benne, hogy – talán nem holnap, de holnapután – eljön az az idő, hogy Nagy-Britannia is csatlakozik az euroövezethez. Ebben biztos lehet.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – (DE) Elnök úr! Remélem, a brit óvoda tagjai lesznek oly kedvesek, és néhány percre megtisztelnak a figyelmükkel.

(Kellemtlenkedő hozzászólás)

Eredetileg az EU 2020 stratégiával kezdtem volna a felszólalásomat, most azonban először inkább Görögországról beszélnék, különösen a Tisztelt Ház jobboldali képviselőinek felszólalásának fényében. Úgy vélem, a görögországi helyzetről és kilátásokról folytatott vitában a görögellenes, nacionalista vagy Európa-ellenes hozzáállás a legkevésbé célravezető. Véleményem szerint a régóta elkövetett hibák most kerülnek napvilágra Görögországban – válság idején gyakran több derül ki, mint a jó időkben.

A Verhofstadt úr által felvetett egyik kérdésre szeretnék reagálni. Ha el szeretnénk kerülni az Európa-ellenes fejleményeket, meg kell beszélnünk, kit terhel a felelősség Brüsszelben azért, hogy hagyta, hogy ezek a problémák hosszú éveken át – talán még a monetáris unióra való felkészülési időszak egésze során is – rejtve maradjanak Görögországban. Barroso úr, úgy gondolom, a felelősség egy jelentős része Önt terheli. Ezt

különösen tisztázni kell, ez idáig ugyanis, ami a felelősséget illeti, még csak a jéghegy csúcsát láttuk, és nem ismerjük az alatta fekvő felelőtlenségi rendszert.

Másodszor, Görögországban is számos változásra van szükség. Az euroövezeten belül erről – lehetőség szerint – baráti tárgyalásokat kell folytatni Görögországgal. Ha segítségre van szükség – és úgy vélem, lesz –, illetve ha ismét érvényesíteni kell az európai szolidaritást – amit ezen a ponton semmilyen formában nem szeretnék kizárni –, akkor Görögországnak tényleges változtatásokat kell végrehajtania. Ott van például a túlzott méretű állami szektor. Ha hiszek azoknak a görögöknek, akikkel beszéltem, a görög munkavállalók 25%-át az állami szféra foglalkoztatja, amely még csak nem is működik megfelelően. Mindenképpen reformra van szüksége.

Ugyanakkor nem csupán a kiadások tekintetében kell változtatni, mivel nyilvánvalóan a bevételi oldalon is akadnak hiányosságok. Úgy vélem, kiváló Papandreou úr azon ötlete, hogy nyilvánossá kívánja tenni a magas jövedelmű görögök adóbevallását. Nem szükséges Svájcban CD-t vásárolni; ennek van más módja is. Így gyorsan kiderülne, hogy a bevételek Görögországban is jelentős mértékben növelhetők, ha végül megakadályozzák az adócsalást, és a luxuskörülmények között élő görögök a tisztességes állampolgárokhoz hasonlóan befizetik az adójukat.

Kollégám, Giegold úr valószínűleg részletesebben szól majd az eurókötvényekről. Csupán egy mondatot mondanék az EU 2020 stratégiáról. Barroso úr, Ön egyáltalán nem említette a lisszaboni stratégia hiányosságait. Úgy vélem, az új stratégia sikere vagy esetleges sikere szempontjából egyáltalán nem jelent jót, hogy elmulasztjuk a lisszaboni stratégia kudarcának értékelését. Integrált stratégiaként elvben nem rossz, azonban ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Timothy Kirkhope, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Köszönetet szeretnék mondani Verhofstadt úrnak, amiért emlékeztetett bennünket az Egyesült Királyság baloldali gazdaságpolitikájának kudarcára. Hálásak vagyunk a tanácsért, és bízom benne, hogy a következő választások alkalmával kollégáimmal együtt orvosolni tudjuk majd ezt.

Európa már a mostani válság előtt is teret veszített legfőbb riválisaival és versenytársaival szemben. Növekedésünk mértéke lassabb volt, a munkanélküliség magasabb, viszonylagos kereskedelmi pozíciónk egyre romlott, és esett a globális termelésben való részesedésünk. Útjára indítottuk a lisszaboni stratégiát, de kellő meggyőződés vagy elkötelezettség nélkül; nem meglepő, hogy kudarcot vallott. Az Európa 2020 stratégia nem követheti ezt az utat. Nagy örömmre szolgál, hogy képviselőcsoportom az elsők között nyújtott be javaslatokat a stratégia előmozdítása érdekében.

Új pályát kell kijelölnünk gazdaságaink számára. Fel kell ismernünk, hogy a kormányok nem teremtenek termelékeny munkahelyeket, és nem növelik az életszínvonalat. Erre csak a versenyképes vállalkozások és a sikeres vállalkozók képesek. Tagállamainknak és az Európai Unió intézményeinek ezért a rájuk nehezedő terhek csökkentése révén támogatniuk kell őket. Nem várhatjuk, hogy dinamikus gazdaságunk lesz, ha súlyos adórendszerek és bürokratikus szabályozás formájában még nagyobb követelményeket szabunk a növekedést és munkahelyeket teremtők számára. Ösztönöznünk kell a fokozottabb kutatást és fejlesztést, a hatékonyabb felsőoktatást és a jobb szakképzést, ahogyan Barroso úr az imént hangsúlyozta. A belső piacot fel kell lendíteni és új területekre kell kiterjeszteni.

A kockázat nem is lehetne nagyobb. Közel három évszázada a világ legerősebb gazdasági hatalmai a legliberálisabb és legdemokratikusabb alkotmánnyal rendelkező országok voltak; a szabadság ügye és a gazdasági prosperitás kéz a kézben jártak. Most új korszak kezdődik. A század végére jelentős gazdasági hatalom kerülhet a demokráciaellenes országok kezébe. A totalitárius kapitalizmus feltehetően nem fog szelíden olyan demokratikus és felelős kapitalizmussá alakulni, amelyet ma Európában és a nyugaton élvezünk.

Bízunk benne, hogy ezek az államok szabadabbá válnak. E tekintetben baráti támogatásunkról biztosítjuk majd őket, de tisztában vagyunk a veszélyekkel. Polgáraink érdeke, hogy a 2020-ra vonatkozó program sikeresen ösztönözze a munkahelyteremtést és az életszínvonal növelését, az pedig a szabad világ érdeke, hogy a 2020-ra vonatkozó program kijelölje az utat egy erősebb gazdasági jövő felé valamennyi polgárunk számára.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Ahogy a mondás tartja, bajban ismerszik meg a jó barát. Az Európai Unió 27 kormánya próbálja – a maga módján – megmenteni saját bankjait és nagyiparait. Eddig mindez valamennyi önálló ország számára további adósságot, a polgárok számára pedig

katasztrofális megtakarítási összegeket eredményezett. Az eufemisztikus béorkorlátozási politikát, a nem fizetési célú bérköltségek csökkentését, az élethez fűződő kockázatokat, például az életkort, a családot, a betegséget, továbbá a képzés kívánt szintjét mind említették.

A bankok most az állami segélycsomagokat felhasználva spekulálnak a nemzeti költségvetések ellen. Már most jóval nagyobb előrelépést tettek, mint az államok. A Hypo Real Estate és a Commerzbank, amelyeket Németországban az adófizetők több millió eurójának felhasználásával mentettek meg, a szélsőségesen drága görögországi állami kötvényekkel kapcsolatos üzletben az élen állnak. Az adófizetők pénzét spekulációra használják, ez a pénz pedig a rendes, tisztességes bérből és fizetésből élőktől származik, akiknek nincs svájci bankszámlája, amelyekre a gazdagabbak ilyenkor támaszkodnak.

(Kellemtlenkedő hozzászólás)

Higgyék el, nem szívesen említem a negatív németországi példákat. Az egyik németországi kormánypárt azonban folyamatosan adócsökkentést szorgalmaz, miközben a görög kormányt adóemelésre szólítjuk fel. Ugyanakkor kinek kell majd megkeresnie ezt a pénzt? Attól tartok, hogy azoknak, akik már most is nehezen jönnek ki a fizetésükből. Nem Németország volt-e korábban a világ legnagyobb exportőre, amely évekkel ezelőtt szétválasztotta a béremelést a termelékenységétől, ami aztán szociális dömpinghez vezetett?

Az ókori görög színházban a krízis lehetőséget jelent – igen, egy fordulópont kihívását. Egy ilyen fordulópont megteremtéséhez követelnünk kell, hogy végre hatályba lépjen a törvényben előírt minimálbér. Ugyanazon a munkahelyen végzett ugyanazon munkáért azonos fizetésnek kell járnia. Harmonizálni kell az Unión belüli adónemeket, de mindenekelőtt meg kell valósítani a pénzügyi piacok tényleges európai szabályozását és ellenőrzését, valamint valódi, a szolidaritás alapján összehangolt európai gazdaság- és pénzügypolitikára van szükség, kötelező szociális és gazdasági célokkal.

Nigel Farage, az EFD képviselőcsoport nevében. – Európa elnöke – a várva várt nagy nap. Az a hír járta, hogy elnökünk hatalmas, világszintű politikai személyiség lesz majd: 500 millió ember politikai vezetője; akinek a munkája természetesen olyan fontos, hogy még Obama elnöknél is többet keres. Nos, attól tartok, Ön jutott nekünk. És sajnálom, de az iménti szereplését követően... Nem szeretném megsérteni, de tudja, valójában annyi karizma szorult Önbe, mint egy mosogatórongyba, a megjelenése pedig egy olcsó banktisztviselőjéhez hasonlít.

(Tiltakozások)

Azt kérdezném Öntől, ahogyan valamennyien meg fogjuk kérdezni: kicsoda Ön? Soha nem hallottam Önről; Európában még soha senki nem hallott Önről. Azt kérdezném Öntől, elnök úr: ki szavazott Önre?

(Hangos tiltakozások)

És milyen mechanizmus – tudom, hogy Önök között a demokrácia nem túl népszerű –, milyen mechanizmus áll az európaiak rendelkezésére, hogy elmozdítsák Önt a helyéről? Ez lenne az európai demokrácia?

Úgy érzem azonban, hogy Ön hozzáértő, alkalmas és veszélyes, és kétségem sincs a felől, hogy célja az európai demokrácia és az európai nemzetállamok csendes kivégzése. Úgy tűnik, még a nemzetállamok létezésének pusztá elképzelését is gyűlöli; ennek talán az az oka, hogy Belgiumból származik, amely, mint tudjuk valójában nem igazi ország.

(Reakciók)

Mióta azonban hivatalba lépett, láthattuk, ahogyan Görögország egyszerű protektorátussá minősült vissza. Uram, Önnek semmiféle jogalapja nincs e pozíció betöltéséhez, és meggyőződéssel mondhatom, hogy a britek többségének nevében szólok, amikor azt mondom: nem ismerjük Önt, nincs szükségünk Önre, és minél hamarabb kiteszik a szűrét, annál jobb.

Elnök. – Ahogyan mondta, elnök úr, talán nem kellene sértegetnie.

Szeretném, ha tovább lépnénk. Elnök úr, elfogad egy kék kártyás kérdést?

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (FR) Farage úr, hajlandó lenne élni a Szerződés 9. cikkében biztosított jogával, és egyszerűen kérni az Európából való kilépést? Így megnyugodhatna.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Rendkívül nagyot csalódtam Önben, Buzek úr. Elfogadhatatlan, hogy egy képviselőcsoport elnöke „mosogatórongynak” nevezze az Európai Tanács elnökét itt, a Parlamentben ahelyett, hogy politikai bírálatot fogalmazna meg.

(Taps)

Elnök úr, számítok rá, hogy minderre figyelmeztetéssel válaszol majd. Elfogadhatatlan, hogy ez az ember büntetlenül két lábbal tiporja a Parlament méltóságát. Daul úrnak azt mondanám, nem az a kérdés, hogy az Egyesült Királyság kilép-e az EU-ból. Ha Farage úr úgy érzi, hogy az Európai Unió és az Európai Parlament ennyire nem kívánatos, talán jobb lenne, ha lemondana a mandátumáról.

(Taps)

Elnök. – Megismétlem, amit két hónappal ezelőtt Farage úrnak mondtam: az ilyen jellegű felszólalások, amelyek személyes támadást intéznek egyes személyek ellen, elfogadhatatlanok az Európai Parlamentben. Farage úrral való beszélgetésem alkalmával felhívtam erre a figyelmét. Azt szeretném mondani, Schulz úr, hogy éppen azt tettem és most is azt teszem, amit Ön javasolt.

Nigel Farage (EFD). – Talán nem szívesen hallja, amit mondok, de gondoljon csak bele az Önök viselkedésébe. Miután az írek „nem”-mel szavaztak a népszavazáson, azt mondták, hogy a „nem” szavazat támogatásával képviselőcsoportunk ajtót nyitott a fasizmus előtt; azt mondták, hogy képviselőcsoportunk úgy viselkedett a Parlamentben, mint Hitler és a náci a Reichstagban. Danny Cohn-Bendit értelmi fogyatékosnak nevezett bennünket. Tudja, kell, hogy ... Nem lehet egy módja ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. – Sajnálom, Farage úr, de nem személyes megjegyzést tettem. Be kell tartanunk a rendet és a parlamenti szabályokat.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Először is, hadd állapítsam meg nyugodtan, hogy a vita itt, az ülésteremben folyik, Brüsszelben, Belgiumban. A jelenlegi gazdasági környezetben Belgiumot minden túlzás nélkül az Északi-tenger Görögországnak nevezhetnénk, hiszen Görögország és Olaszország után százalékban kifejezve ez az ország, tehát Belgium rendelkezik a legnagyobb államadóssággal Európa-szerte. Alapvetően beteg ország vagyunk Európában, és ha fogalmazhatok így, ez semmiképpen sem elismerés a korábban felszólaló Verhofstadt úr, Belgium egykori miniszterelnöke számára. A csalás és a költségvetés mesterséges növelése terén még taníthatna is egyet s mást a görögöknek!

Ezen azonban ne izgassuk fel magunkat túlságosan. Különösképpen ne állítsuk, hogy a kormányzati adósságok további növelésével elháríthatjuk a válságot – az európai kormányzati hitelre irányuló hírhedt Verhofstadt-féle javaslatról beszélek, egy olyan számláról, amelyet előbb-utóbb valakinek meg kell fizetnie. Éppen ellenkezőleg, többször is láthattuk, hogy az európai döntések voltak azok, amelyek válságba taszítottak bennünket, azok az európai döntések, amelyek szerint a látszat kedvéért ki kell hajítani az ablakon a maastrichti kritériumokat és a Stabilitási és Növekedési Paktumot, csak hogy úgy tűnjön, Európa előrelépett.

Ugyanez az eurokrata makacsság tuszkolja most le a torkunkon Törökország csatlakozási stratégiáját. A gazdasági és földrajzi valóságot most félre kell tolnunk, és az európai polgároknak súlyosan meg kell fizetniük egy még csak nem is európai ország esetleges csatlakozását. A megoldás nem a „még több Európa”. A megoldás a nemzeti felelősségvállalás és az, hogy az egyes tagállamok számára kötelezővé tegyük, hogy csak addig nyújtózkodjanak, ameddig a takarójuk ér.

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Buzek elnök úr, Barroso elnök úr és természetesen Van Rompuy elnök úr! Örömmel üdvözljük ma körünkben. A vita elején tett észrevételeiből nyilvánvalóvá vált, hogy komoly terveket kíván megvalósítani, de az is, hogy szerepét a Lisszaboni Szerződésnek megfelelően szeretné teljesíteni. Ehhez már előre is gratulálok.

Fontos, hogy a jövőbeni 2020-ig szóló stratégiával kapcsolatban megjelent itt nálunk, mivel mindenképpen helyre kell állítanunk Európa szerepét a világban. Elnök úr, és most Barroso elnök úrhoz is szólok, ismeri a prioritásainkat. Központi elemünk a zöld, szociális piacgazdaság. Ez azt jelenti, hogy elsődleges feladatunknak kell tekinteni a kis- és középvállalkozások talpraállításának elősegítését, mivel ők szolgálnak a munkahelyteremtés motorjául. Nem csupán a kereskedelemről és a szolgáltatásokról van szó, hanem európai iparunkról is, amelyet nemzetközi szinten ismét versenyképessé kell tennünk. Ennek megfelelően ismeretekre, innovációra és fenntartható technológiákra épülő kkv-kre van szükség.

A 2020-ig szóló stratégiát ilyen alapokra kell felépíteni. Ez az alap olyan kilépési stratégiát jelent, amely együtt jár egy erős stabilitási és növekedési paktummal, valamint a tagállamok kormányzati kiadásainak szükséges reformjával. Elnök úr! A korábbi lisszaboni stratégia túl sok megfoghatatlan célkitűzést tartalmazott, és bebizonyította a nyitott koordinációs módszer kudarcát. Ezért a következő kérdést intézem Önhöz: milyen konkrét célkitűzéseket javasol majd annak érdekében, hogy végre rávegye a tagállamokat, hogy ténylegesen elkötelezzék magukat az új stratégia mellett, miközben a szubszidiaritás tekintetében továbbra is betartja a Lisszaboni Szerződés által előírt korlátozásokat?

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Elnök úr! A Bizottság saját adatai szerint jelenleg 80 millió uniós polgár él a szegénységi küszöb alatt. Ez felháborító és egyben minden további fejlődés gátja is. Ezzel egyidejűleg egy Farage úrhoz hasonló személy itt áll a Parlamentben és sértésekkel vagdalkozik, amikor Európa válságban van és számos fontos kérdést kell megvitatnunk. Fel kellene függeszteni, és meg kellene tiltani számára, hogy részt vegyen a jövő heti strasbourg-i ülésen. Enyhe büntetés lenne ez az iménti viselkedéséért.

Feladatunk most egy új lisszaboni stratégia, vagyis az EU 2020 stratégia kidolgozása. Fontos felismerni, hogy a társadalmi kohézió és a fenntartható fejlődés nélkülözhetetlen a gazdasági növekedéshez. Az a társadalom például, amely elsőként tud kiszabadulni a szerves fűtőanyagoktól való függőségből, vezető szerephez jut az új, zöld munkahelyek teremtésében. Ennek sikeréhez azonban erőforrásokra van szükség. Az EU és a tagállamok által a válságból való kilábalás céljára elkülönített támogatásoknak legalább 50%-át egy új környezetbarát gazdaságpolitikába kell befektetni, amely képes megteremteni ezeket a munkahelyeket. A hetedik és nyolcadik keretprogramnak a megújuló energiaforrásokkal kapcsolatos kutatásra és fejlesztésre kell összpontosítania.

A Bizottságnak szintén határozott erőfeszítéseket kell tennie az Európában jelenleg folyó társadalmi kirekesztés megakadályozása és a munkaerő-piaci szereplők megerősítése érdekében. Az EU-ra néhány éve egyre inkább a szakszervezeti mozgalom ellenségeként tekintenek, és jogosan. Ezen változtatni kell. Az első lépés a munkavállalók kiküldetéséről szóló ellentmondásos irányelv, vagy Európában elterjedt nevén a „bérddömping irányelv” felülvizsgálata lenne, amely hatalmas indulatokat és konfliktusokat szül. Ebből itt a Parlamentben ma már elég jutott.

Lena Ek (ALDE). – Elnök úr! Az EU 2020 célja az európai polgároknak rejlő lehetőségek kiaknázása kell, hogy legyen. Túlságosan is gyakran megfeledkezünk arról, hogy növekedési stratégiáinkat a polgárok és gyermekeink jövője érdekében hozzuk létre.

A lisszaboni stratégia kétségtelenül kudarcot vallott azzal, hogy mindent magában akart foglalni. Egy ilyen átfogó menetrendben elveszett a lényeg, és vele együtt a kitűzött ambiciózus célok megvalósításának lehetősége is.

A 2020-ig szóló stratégiának hatékonyabbnak kell lennie, a formáját pedig gyökeresen át kell alakítani. A munkát néhány konkrét területre kell célozni, ahol a fenntartható növekedés alapvető kérdéseivel kell foglalkozni.

Az EU egyetlen választott testületként és teljes körű hatályos együttdöntési jogaival a Parlamentnek is beleszólása lesz a 2020-ig tartó stratégiába. A jogszerűség és a nyitottság biztosítása érdekében ezért a Bizottság és a Tanács okosan tenné, ha bevonná a Parlamentet a 2020-ig szóló stratégiával kapcsolatos jelenleg folyó munkába.

Ahogy a nyitottság és az átláthatóság alapvető feltétele a polgárok Európája megteremtésének, ugyanígy kulcsfontosságú eszközként szolgálnak az olyan államháztartási válságok elkerüléséhez, mint amilyenek jelenleg Unió-szerte sújtják az országokat.

Mindenki ujjal mutogat Görögországra, vannak azonban más tagállamok is, amelyek kikerülték a teljesítményértékelést, félrevezették Európát a hiányukkal kapcsolatban és meghamisították pénzügyi statisztikáikat. A nyitott koordináció módszere zártkörű összejátszást és nyílt megszegyenülést eredményezett.

Ne feledjék, ami igaz a polgároknak, ugyanígy igaz a kormányokra is. A szabadságjogok felelősséggel járnak. Itt az ideje, hogy az európai kormányok komolyan vegyék ezt a felelősséget, mert súlyos problémákkal állunk szemben.

Philippe Lamberts (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Egyetértek azzal az elképzeléssel, hogy az EU 2020 stratégia céljait kis számban korlátozzuk, feltéve, ha azok legalábbis ambiciózusak. Ambiciózusak elsősorban ökológiai lábnyomunk csökkentése tekintetében. Ennek megfelelően mindez nem csupán az

éghajlatról szól, és ebből a szempontból a 20%-os értékhez való visszatérés véleményünk szerint messze elmarad a szükségességtől. Még a 30% sem mondható ambiciózusnak.

A következő egy, az egyenlőtlenségek csökkentésére irányuló ambiciózus cél: például az európai szegénység mértékének 50%-os csökkentése 2020-ra; ez természetesen nem a maximálisan elérhető eredmény. Ambiciózus célra van szükség az oktatás, a kutatás, a fejlesztés és innováció, illetve természetesen a munkahelyteremtés terén is.

Ezeknek a céloknak, ahogyan az már elhangzott, mérhetőnek és kötelező érvényűnek kell lenniük; nem számít, hogy ez egy bónusz-málsz rendszer vagy valami más, de eredményekre van szükség. Ezeket az eredményeket két teljességgel nélkülözhetetlen összetevő nélkül nem érhetjük el.

Az első összetevő az erős piaci szabályozás, és ebben a tekintetben, Van Rompuy úr, rendkívül aggasztónak találjuk a pénzügyi piacokkal kapcsolatos fejleményeket és a Tanács által elfogadott álláspontokat.

Ami a második összetevőt illeti, hangsúlyozni szeretném, amit Daul úr mondott. Valóban, Daul úr, a tagállamoknak többet fel kell adniuk szuverenitásukból, elsősorban a költségvetés területén. Azon tűnődöm, vajon az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja milyen álláspontot képvisel e tekintetben. Erős költségvetési konvergencia hiányában képtelenek leszünk helyreállítani az államháztartások stabilitását és adórendszerünket nem tudjuk fenntartható alapokra építeni. Itt gondolunk például az energiára, és természetesen a pénzügyi műveletek megadóztatására.

Kay Swinburne (ECR). – Elnök úr! Támogatom az EU 2020 stratégia irányát, különösen a mostani gazdasági válság idején, és szorgalmazom, hogy az EU Európa meglévő viszonylagos gazdasági és versenyhelyzeti előnyeire összpontosítson, valamint használja fel a rendelkezésre álló eszközöket és erőforrásokat, különösképpen a kutatás-fejlesztés területén, hogy valódi hozzáadott uniós értéket teremthessen.

Szeretném, ha kiemelt jelentőséget tulajdonítanánk az egységes szolgáltatási és árupiac kiegészítésének, és az innovatív kutatás egységes piacának létrehozását illetően ambiciózus megközelítést alakítanánk ki. Széles körben ösztönözni kell a kutatást és a fejlesztést mind az egyetemeken, mind pedig az európai magánvállalkozásoknál annak érdekében, hogy a fenntartható ipar és technológiák éllovasaivá válhassunk.

Ugyanakkor továbbra is körültekintőnek kell lennünk, és el kell kerülnünk az olyan szabályozást, amely hátráltatja ezeket a fejlődési folyamatokat. Erősíteniünk kell a kapcsolatot a magánszférában megvalósuló, illetve a tudományos kutatás és munka között, így elősegíthetjük a munkahely- és vagyonteremtő vállalkozások részére történő tudásátadást. Az innovációs célra igénybe vehető támogatások növelése mellett biztosítanunk kell az adminisztrációs terhek csökkentését, különösképpen a kkv-k és a mikrovállalkozások számára. A kkv-barát közbeszerzési politikák megvalósítása és a kkv-k magán- és állami partnerségekben történő részvételének engedélyezése jó kezdet lehet.

A meglévő szakterületeken folytatott innovációt előtérbe helyező EU 2020 stratégia...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr! Görögországban a mai napon a magán- és a közsférában dolgozók hatalmas munkanélküli gyűléseket tartanak.

A felháborodás elérte az utcákat, és a munkavállalók méltatlankodva figyelik a görög kormánnyal szemben az Európai Unió és különösképpen a közelmúltban megrendezett Európai Tanács ragaszkodása nyomán foganatosított szigorú intézkedéseket, a Tanácson ugyanis ahelyett, hogy a gyenge gazdaságokat segítő döntéseket hoztak volna, ahelyett, hogy a spekulációnak véget vető és átfogó gazdasági és társadalmi szolidaritást létrehozó intézkedéseket hoztak volna, ahelyett, hogy elfogadták volna, hogy a Stabilitási Paktum nem létezik és annak visszaállítása tovább mélyítené a válságot, és ahelyett, hogy elismerték volna, hogy a Lisszaboni Szerződés hatalmas kudarcot vallott, a Tanács a Szerződés bővítéseként és annak folytatásaként készíti elő a 2020. évi Európai Bizottságot.

Bűnbakként kezelik Görögországot, és olyan intézkedéseket diktálnak a munkavállalókkal szemben – akik nem tehetnek a válságról –, amelyek más országok esetében is hasonló intézkedések bevezetését eredményezik majd.

A görög és az európai polgároknak rövidesen úgy bánnak majd Önökkel, ahogyan az argentinok bántak a Nemzetközi Valutaalappal.

Rolandas Paksas (EFD). – (LT) Jelképes, hogy 20 évvel az Európát megosztó fal leomlása után ma az Európa 2020-ról beszélünk. Először is elismerném az Európa 2020 stratégia alapvető prioritásait: a tudást és az innovációt, a magas foglalkoztatottság társadalmát, valamint a versenyképes és fenntartható gazdaságot. Javaslom, hogy vegyünk még fel két további prioritást – az infrastruktúrafejlesztést és a hatékony energiapolitikát. Míg az energiabiztonság megerősítését mint az európai energiapolitika egyik legfontosabb prioritását hangsúlyozzuk, és az energiaforrások és szállítási útvonalak diverzifikációjára törekszünk, nem szabad megfeledkeznünk a *Rail Baltica* és a *Via Baltica* projektekről sem, amelyek nem csupán Litvánia számára fontosak. Úgy vélem, hogy az új stratégia kidolgozása során fel kell mérnünk azokat az okokat, amelyek a lisszaboni stratégiában megfogalmazott célok elérésének kudarcához vezettek. Nem csupán új stratégiai célokat és feladatokat kell meghatároznunk, hanem az esetenként túlságosan hosszú nyúló megbeszéléseket pontos határidőkkel jellemzett konkrét cselekvésre kell váltanunk.

ELNÖKÖL: ROTH-BEHRENDT ASSZONY

alelnök

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Elnök asszony! Úgy vélem, a válság lehetőséget nyújt számunkra ahhoz, hogy határozottan és meggyőződéssel továbblépünk egy erős Európa megteremtése felé. Egy erős Európában valószínűleg le kellene mondanunk a „koordináció javítása” kifejezésről, mivel az azt jelenti, hogy minden az összehangolást igénylő témaköröktől függ, ez pedig szükségképpen bénító hatással jár és az egyértelműség hiányához vezet.

Tudjuk, hogy az európai országok államháztartása és hiánya mindaddig megsínyli ezt a helyzetet, amíg el nem mozdulunk az európai pénzügyi integráció irányába, és eurokötvényeket bocsátunk ki.

Az európai intézmények mindenesetre tehetnek konkrét intézkedéseket – most figyelmen kívül hagynám a koordinációval kapcsolatos túlzó kijelentéseket. Egy részről létezik az Európai Központi Bank, amelynek feladata a pénzügyi felügyelet harmonizációja, és ...

(A felszólalás további része technikai okok miatt nem áll rendelkezésre)

Werner Langen (PPE). – (DE) Elnök asszony, Barroso úr, Van Rompuy úr! Ha a 2020-ig szóló stratégiát sikerre kívánjuk vinni, akkor azt – a lisszaboni stratégiától eltérően – végre kell hajtanunk. Attól eltérően, amit a korábbi felszólalóktól hallhattunk, a célok nem voltak tévesek. A stratégia kudarcának fő oka az volt, hogy a tagállamok nem tartották be a szabályokat és nem teljesítették köteleességüket. Továbbá a Bizottság, Barroso úr, nem volt elég bátor. Nem volt elég bátor a végrehajtás, a reformok megkövetelése vagy saját stratégiája megvalósításának terén.

Nagy többséggel második hivatali időszakának idejére új Bizottságot kapott – bízom benne, hogy mindent tökéletesíteni fog, hogy feléleszti Európa dinamizmusát, hogy ösztönözni fogja a technológiát, és hogy nem csupán beszélni fogunk az újraelosztásról, hanem valóban versenyre kelünk a világ más gazdasági régióival. Ezek a régiók nem kérdezik, vajon az európaiak egymás között megegyezésre jutottak-e, vagy hogy új újraelosztási programokat hajtanak-e végre. Megvan a saját dinamizmusuk, és erre lépniük kell. Ez az a feladat, amelynek teljesítését a stratégiának lehetővé kell tennie.

Mostanáig csupán tervezeteket nyújtottak be, és bízom benne, hogy ezek még javulni fognak, mivel túlságosan is úgy tűnik, hogy a „folytassuk, amit elkezdtünk” szellemében íródtak. Nincs igazán új megközelítés. Még a Tanács és az Európai Tanács új elnöke sem szolgáltat igazán új ötletekkel. Ugyanakkor szükségünk van a stratégiára, hogy lépést tarthassunk a világ többi részével. Ehhez új keretfeltételeket kell meghatározni. Körültekintően végig kell gondolnunk a korábbi éghajlati célkitűzéseket. Ösztönöznünk kell a technológiát ahelyett, hogy továbbra is akadályokat gördítünk az útjába.

A Bizottságot mint kollegiális testületet arra kérem, hogy ne az egyes biztosok érdekeit képviselje, hanem vállaljon vezető szerepet Európában. Biztosan számíthatnak feltétlen támogatásunkra. A 2020-ig szóló stratégia csak így lehet sikeres – nem pedig gyáva kormányokkal és az ahhoz való ragaszkodással, hogy valaki fizesse meg mindazt, amellyel az illetékes európai partnerek nem hajlandók maguk foglalkozni.

Stéphane Le Foll (S&D). – (FR) Elnök asszony, Barroso elnök úr, Van Rompuy úr! Először is el szeretném mondani, hogy ami a 2020-ig szóló stratégiát illeti, a célokkal mindenki egyetért. Kontinensünk jelenlegi problémája azonban az, hogy éppen súlyos válságból halad kifelé, amelynek jellemzője, hogy növekedésünk szintje világviszonylatban rendkívül gyenge, akár egyenesen negatív is.

Ez éppen ezért politikai tudatosságot kíván, amelynek számomra két célja van. Először is annak ismerete, hogyan szerveződünk politikailag. Az Önök hivatalában két fő felelősség terheli Önöket: a gazdaságpolitikák koordinációjának ösztönzése – ez nélkülözhetetlen –, valamint a célok és az ezek eléréséhez szükséges eszközök meghatározása.

Ezzel el is érkeztem a második célhoz, amely véleményem szerint létfontosságú, ugyanakkor mégis kérdésként merül fel. A közpolitikai célok eléréséhez költségvetésre van szükség. Európa ma a következő dilemmával áll szemben: a tagállamok súlyos hiánnyal küzdenek, és minél jelentősebb a hiányuk, annál kevesebbet dobhatnak a közös európai kasszába. Ennélfogva nehezebben éleszthetjük fel a növekedést.

Hogyan oldjuk meg ezt a dilemmát? Ezt a kérdést intézem Önökhöz. Ez két tényezőtől függ. Először is, milyen iránymutatások mentén tárgyalnak majd a tagállamokkal a költségvetési kilátásokról? Másodszor, el tudnak-e mozdulni egy olyan innováció irányába, amely az Európai Beruházási Bank és az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank számára egyaránt lehetővé teszi, hogy nagyobb felelősséget vállaljanak, és – miért is ne? – módot adjon Európának arra, hogy ennek a holnap fejlődését jelentő szükségletnek a finanszírozásához kölcsönt vegyen fel?

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Elnök urak! A lisszaboni stratégiát követően most itt a 2020-ig szóló stratégia. Pusztán névváltoztatásról vagy irányváltásról van szó? A kérdés elsősorban Barroso úrnak szól. Az informális Tanácshoz benyújtott írását olvasva, hallgatva, amint ma nagyon helyesen az Európai Unióban élő szegények számáról és a pénzügyi szabályozás fejlesztésének szükségességéről mondott, azt gondoltam magamban, milyen kár, Barroso úr, hogy az elmúlt néhány évben nem volt megfelelő elnöke a Bizottságnak! Akkor mindent megvalósíthatott volna, amit most javasol. Ma arra hivatkozik, hogy a válság miatt nem volt erre lehetősége, de könnyű a válságot hibáztatni. Végül minden bűn megbocsáttatik, ne vesztessünk tehát erre több időt.

Éppen ezért bizakodással fordulok Van Rompuy úrhoz, először is, hogy barátságosabban üdvözlöm, mint az előzőekben egyik képviselőtársam tette – csak egyikük, a többiek nem. Ön az, akire számítunk. Ez némileg paradox, de számítunk Önre, Van Rompuy úr, Európa, egy megfelelő európai közösség ismételt fellendítésében, Ön pedig olyan országból érkezett, amely tudja, mit jelent a „közösség” szó az általános érdekek értelmében véve.

Ha ezt sikeresen megvalósítja, számíthat a Parlament támogatására, és úgy gondolom, hogy ami a 2020-ig szóló stratégiát illeti, nem szabad hagynunk, hogy a szavak megtévesszenek bennünket. Ha a szavak bármit jelentenek, akkor mindenekelőtt középtávon, világviszonylatban és a nemzeti érdekeken túllépve kell gondolkodnunk. Egyetértünk a Lamberts úr által elmondottakkal: ebben a pillanatban a Tanács tagjai nem kecsegtetnek nagyszerű európai kilátásokkal a pénzügyi felügyeletet illetően. Két lábbal tapossák a féket.

Részemről ezért egyetlen célt javaslok, amelyet tulajdonképpen meg is említ a Tanácshoz benyújtott dokumentumban, ez pedig nem más, mint a Gazdasági és Monetáris Unió, annak valamennyi formájában a fegyelem, illetve természetesen a szolidaritás megszilárdítása érdekében. Ez egyben emlékezteti is a Tanácsot, hogy míg Görögország problémákkal küzd, erről részben a görögök, részben pedig a szolidaritás hiánya tehet.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Elnök asszony! Könnyű szép célokat állítani. Minden év elején valamennyien ezt tesszük, nagyszerű célokat tűzünk ki, az azonban, hogy ezek álmok, prédikációk maradnak, vagy menetrenddé válnak, attól függ, hogy konkrét válaszokat adunk-e a ki, mit, hogyan, mennyi és mikor kérdéseire. Az Európa 2020 menetrendje esetében is így kellene történnie. Véleményem szerint a vita elején Daul úr fején találta a szöveget. Az a kérdés, készen állunk-e feladni nemzeti szuverenitásunkat a gazdaságpolitika terén, vagy inkább lemondunk az Unió egységéről, az euróról és mindarról, amit évtizedek során felépítettünk? Az alternatíva ilyen riasztó. Szerettem volna továbbá, ha egyértelmű nyilatkozatokat hallok a németországi Kereszténydemokrata Unió (CDU) részéről, mivel mint tudjuk, a német konzervatívok azok, akik mindezt gyakran megakadályozták.

Elnök asszony, Van Rompuy úr, Barroso úr! Amellett, hogy az Európai Tanács elnöke csendes magabiztossággal kijelenti, hogy a Tanács iránymutatásokat kíván megfogalmazni ezen a területen, szeretném, ha a Bizottság a Parlamenttel közösen nekilátna a közös európai gazdasági kormányzást érintő iránymutatások elkészítését célzó tevékeny és lendületes munkának. Ennek során ahelyett, hogy pusztán hagynák magukat Merkel asszony és Sarkozy úr által kézen fogva vezetni, tényleges erőfeszítéseket kell tenniük annak érdekében, hogy Európát egy közös gazdaságpolitika keretén belül egyesítsék.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Elnök asszony! Ahogyan azzal tisztában vannak, amíg mi az informális Európai Tanács eredményeiről vitázunk, a teljes görög munkaerő, az utolsó munkásig sztrájkkal tiltakozik pontosan ezen intézkedések, pontosan ezen eredmények ellen. Tiltakoznak az Európai Unió, valamint a balközép és jobbközép kormányok politikája ellen, amelyek egyhangúlag polgárellel, munkaellenes intézkedéseket hoznak egész egyszerűen a monopóliumok profitjának védelme érdekében.

Az Európai Unió, a kormányok és a Bizottság az Európai Unió munkásainak megfélemlítésére törekednek, ezzel próbálva rákényszeríteni őket, hogy megadják magukat a polgárellel intézkedések özönének. Ebben a háborúban azonban a munkások tömeges sztrájkjal, tüntetésekkel és gyűlésekkel válaszolnak, amelyekről Öntől egy szót sem hallottunk, Barroso úr, a tiltakozásokat és a sztrájkokat pedig az Európai Unió számos országában az osztálytudatos szakszervezetek szervezik.

A munkások csak egyféleképpen válaszolhatnak a tőke pártjai által felvett hozzáállásra, az egyirányú európai utcára, a kompromittált szakszervezeti vezetőkre, a bérek és a nyugdíjak elleni széles körű kormányzati támadásokra: saját érdekeik fokozott érvényesítésével.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Formálisan szolidaritást vállaltunk ugyan Görögországgal, a valóságban azonban a cél egyszerűen az volt, hogy szigorú megszorítási politikát kényszerítsünk az Európai Unió tagállamaira.

A záró sajtótájékoztatón Van Rompuy úr világosan kijelentette, hogy a tervek szerint egyfajta európai uniós diktatúrát hoznának létre, amelyben a Tanács a tagállamok feletti még nagyobb hatalommal rendelkező imperiális juntává válna.

A csúcstól – az *Independent* tudósítása szerint – Van Rompuy úr levelet küldött az állam- és kormányfőknek, amelynek egyik mellékletében azt írta, hogy a Tanács tagjai felelősek saját kormányaik gazdasági stratégiájáért, valamint hogy uniós szinten is őket illetné ez a felelősség. Akár politikai koordinációnak, akár gazdasági kormányzásnak nevezzük, csak a Tanács képes kialakítani és fenntartani egy európai stratégiát. Hozzátette még, hogy az Európai Tanács rendkívüli ambíciókkal rendelkezik, ellenőrzést kíván gyakorolni és vezető szerepben kíván fellépni, noha természetesen csupán konzultáció formájában, ezért javasolta tehát, hogy a Tanács havonta ülésezzen.

Ezek az Európai Unió építményének imperialista tervei, és a Bizottság folyosóin keringő projektnek is részét képezik, amely azt szorgalmazza, hogy az EU-tagállamok adósságának 80%-át tegyék európai uniós adóssággá.

Az elmúlt napokban indított, a gazdasági szuperállamért folytatott kampány várhatóan nem csupán Görögországot, de az Európai Unió mind a 27 tagállamát protektorátussá fokozza majd le.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök asszony! Az EU elfogadott egy poszt-lisszaboni stratégiát, amelyben ügyelt arra, hogy semmiféle mérhető cél mellett ne kötelezze el magát. A környezetbarát gazdaság ösztönzése önmagában nem biztosítja Európa mint termelési központ versenyképességét. Véleményem szerint a jól működő energiaellátás és infrastruktúra mellett ehhez kiválóan képzett munkavállalókra lesz szükség, nem pedig a bevándorlók egymást követő hullámainak, akik olcsó munkaerővel árasztják el a munkaerőpiacot.

Ha fontos, hogy a nemzeti munkaerőpiacokat rugalmasabbá tegyünk, akkor ez nem vezethet oda, hogy kerülőúton megszüntessük az új tagállamokra vonatkozó átmeneti időszakokat. A válság, amikor egyre többen válnak munkanélkülivé vagy kényszerülnek részmunkaidős, illetve „egy eurós” állásból biztosítani a megélhetésüket, nem a legjobb időpont arra, hogy az EU új lendületet adjon a munkaerőpiacon már létező kíméletlen versenynek.

Az Európai Uniónak alapvetően kerülnie kell a zsarnoki fellépést. Nem vonhatja meg azonnal a strukturális szempontból gyenge régióknak nyújtott pénzügyi támogatást, csak mert azok nem hajtottak végre reformokat – még fenyegetési céllal sem. Semmi esetre sincs szükség új tanácsadó bizottságra a célok értékeléséhez, amely aztán valószínűleg ismét a sülyesztőben végeznék. A fokozottabb központosítás helyett a támogatásokat vissza kell helyezni nemzeti szintre. Az Európa 2020 nem vezethet újabb versenymaratonhoz és privatizációs kivonuláshoz. Ehelyett biztosítani kell az európai polgárok jólétét.

Az EU most a globalizációellenesség bástyájává válhat, és valószínűleg ez lesz az egyetlen esélye erre.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Talán, ahogyan Farage úr mondta, nem ismerjük Önt jól, tanácsi elnök úr, de tudom, hogy eszményei mélyen gyökereznek az európai hagyományban és kultúrában, amiért felnézek Önre és tiszteltem Önt.

Éppen ezért venném a bátorságot, és rendkívül józan felszólalására a futball világából vett analógiával reagálnék. Saját szerepével kapcsolatos jövőképe számomra a fedezetéhez, a középpályáséhoz hasonlít, akinek feladata, hogy rendet teremtsen a játékban csapata számára, amely a Lisszaboni Szerződés által bevezetett szabálymódosításokat követően talán nehezebben tud gólt rúgni, vagyis nehezebben tudja elérni a célkitűzéseit.

E példa fényében úgy gondolom, a Parlamentnek többet kell kockáztatnia a többi játékosnál, és fel kell vállalnia a csatár szerepét, aki folyamatosan újraértelmezi a játékot és az új szabályokból ihletet merít ahhoz, hogy megerősítse a csapat támadási képességét, valamint hogy képzelt középcsatárunkat – a Barroso-féle Bizottságot – gólszerző helyzetbe juttassa.

Mi történik, ha nem követjük ez a megközelítést, amelyet teljes meggyőződéssel támogatok? Védekező pozícióba vonulunk vissza és polgártársaink érdekeivel ellentétes öngólt rúgunk.

Éppen ezért, Van Rompuy úr, arra kérem, hogy támogassa a Parlament által játszott új vezető szerepet és ne akadályként, hanem lehetőségként tekintsen arra. Valamennyiünknek fel kell nőnünk e történelmi feladathoz, történelmi szerepet kell vállalnunk, történelmi feladatot kell végrehajtanunk, és biztos vagyok benne, hogy Ön a megfelelő vezető számunkra.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) *(A felszólalás eleje technikai okok miatt nem áll rendelkezésre) ...* Ha a 2020-ig szóló stratégiáról beszélünk, nem csupán egy poszt-lisszaboni stratégiáról beszélünk, hanem a lisszaboni tervek teljesítésének kudarcát elismerő stratégiáról, illetve, hogy kíméletlenebbül és nyersebben fogalmazzak, a lisszaboni kudarc elismerésének stratégiájáról. E stratégia célja a növekedés és a fenntarthatóság biztosítása volt, ez azonban nem teljesült, mert a stratégia pénzügyi, környezeti és társadalmi szempontból sem volt képes biztosítani a fenntarthatóságot.

Pénzügyi szempontból Európa létrehozta a monetáris uniót, ugyanakkor rendkívül távol van nem csupán a gazdasági uniótól, de még a gazdaságpolitika és a költségvetési ösztönzők koordinációjától is, amelynek együtt kellene járnia a monetáris unióval.

Az energiát illetően az egységes európai politika még várat magára. Társadalmi szempontból Európa-szerte elégedetlenség tapasztalható a munkavállalók, a szakszervezetek és a leghátrányosabb helyzetű osztályok körében, akik kétségbe vonják annak a modellnek a fenntarthatóságát, amely európaivá téve bennünket egyben jobbra is tett minket, azét a modellét, amely sikeresen megteremtette a jólétet és a társadalmi kohéziót.

A február 11-én megrendezett informális tanácsi ülés fényében azt kérdezném, milyen kötelezettségvállalásokat kíván tenni a Tanács, a Bizottság és valamennyi európai intézmény azon szociális paktum iránti elkötelezettség megerősítése érdekében, amelyet az Unió elkövetkező hat hónapos időszakának soros elnöke, José Luis Rodríguez Zapatero spanyol miniszterelnök említett egyik beszédében?

Olyan szociális paktumról van szó, amely egyértelműen kimondja, hogy Európa ez alkalommal elkötelezi magát a pénzügyi és környezeti fenntarthatóság, valamint annak a szociális modellnek a megőrzése mellett, amely európaivá téve bennünket egyben jobbra is tett minket.

Jean Lambert (Verts/ALE). – Elnök úr! Barroso úr korábban arról beszélt, hogy ambiciózus stratégiát szeretne, és igaz, hogy az EU 2020 dokumentum egyes részei ambiciózusak is, az üvegházhatású gázok kibocsátására vonatkozó számadat azonban egyáltalán nem az: százalmas, és ezzel nem fogjuk elérni a kitűzött célt. 2020-ra 40%-ot kellene előirányoznunk. A kérdés természetesen nem csupán az éghajlat, hanem az erőforrások elérhetősége és az erőforrás-hatékonyság növelése is.

A stratégiának sok olyan eleme is van, amelyeket, úgy tűnik, már korábban is láttunk, elsősorban az, hogy a gazdasági növekedés egyre inkább célként, semmint mutatóként érvényesül. Ez nem lehet a stratégia célja. Az EU számos területen megkísérelte szétválasztani a növekedést a közlekedéstől, az energiafelhasználástól, miegymástól, a munkahelyekhez pedig már régóta nincsen köze. Kérhetném ezért, hogy ne tegyünk úgy, mintha a növekedés a későbbiekben valahogyan munkahelyeket teremtené?

Ezenkívül nem csupán a szegénység, de az egyenlőtlenségek csökkentésére is törekednünk kellene, mivel az ismert és jól látható előnyökkel jár, és gondoskodnunk kell róla, hogy pénzügyi intézményeink ne ássák alá az esetlegesen hatályba léptetett ambiciózus célokat.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Van Rompuy úr! Először is köszönöm a levelet, amelyet küldött. Elmondhatom, hogy teljes mértékben támogatom a benne ismertetett elveket, értékeket és irányvonalat. Örömmre szolgál, hogy ma azt mondta, szeretne havonta ülésezni, mivel az Ön feladata, hogy az állam- és kormányfőket,

illetve a tagállamokat visszahozza Európába. A lisszaboni stratégia önmagában nem volt rossz, de a módszerek tévesek voltak és a tagállamokban hiányzott a célkitűzések végrehajtásához szükséges politikai akarat. Azokon a területeken, ahol az Európai Bizottság és az Unió hatásköre elégtelen, Önnek kell koordinálnia a tagállamokat.

Egyértelműen fogalmazott, hogy a piac nem elég. Valóban, szociális piacgazdaságot szeretnénk. A monetáris unió nem elegendő. Politikai unióra van szükség. Valamennyiünk számára a 2011. évi költségvetés lesz az első próba, amelynek már az Európa 2020 stratégián kell alapulnia. Az Európa 2020 nem cél; egy eszköz, amely azt teszi, amit a pénzügyi és gazdasági válság kezelése érdekében tennünk kell. A költségvetési politikát, a pénzügypolitikát, a gazdaságpolitikát és az oktatáspolitikát fokozottabban össze kell hangolnunk, mivel a versenyképesség nem javítható kizárólag gazdasági célokkal. Ennek megfelelően a tagállamokban végre kell hajtani a kisvállalkozói intézkedéscsomagot. Mottónk az „elsők a kisvállalkozások” kell, hogy legyen, ezáltal ugyanis az egyes régiókban munkahelyek teremthetők.

Három dolgot szeretnék látni. Barroso úr, tanulmányt kell készíteni valamennyi bizottsági intézkedésnek a reálgazdaságra, és nem csupán a bankszektorra gyakorolt hatásairól. Felül kell vizsgálni pénzügyeinket, hogy az figyelembe vegye a demográfiai változásokat, valamint a társadalombiztosítási és a nyugdíjrendszert is. Közös csomagra van szükség, amely egyesíti a koordinációt, a túlzott hiány eljárást, a kilépési stratégiát és az Európa 2020-at, annak érdekében, hogy ezek egymással összhangban álljanak.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Van Rompuy elnök úr, Barroso elnök úr! Nagyon is kedvemre való mindaz, amit ma hallottam. Bízom benne, hogy a dal a jövő héten is hasonlóan szól majd, mivel ahogyan valamennyien – és Önök is – megértettük, ez azt jelentené, hogy célokat lehet és kell kitűznünk magunk elé, és hogy magunk dönthetünk a jövőnkről.

Azt jelentené, hogy nincs gazdasági determinizmus, hogy van hangja a politikának, a polgároknak és a saját kezünkben tartott jövőnek. Azt jelentené, hogy a gazdaság korlátokat szab nekünk és biztosítja számunkra az eszközöket, ugyanakkor azt is, hogy a célkitűzéseket mi fogalmazzuk meg, illetve hogy a gazdaságnak kell szolgálnia a társadalmat, nem pedig fordítva.

Azt jelentené, ahogyan az ma délután már elhangzott, hogy rövid távú stratégia helyett hosszú távú stratégiára van szükségünk, mivel úgy vélem, ezt a tanulságot vonhatjuk le a korábbiakból. Azt a tanulságot vonhatjuk le a múltból, hogy jelentős gazdasági növekedést élvezhettünk, ám az spekulációs alapra épült, amely nem veszi figyelembe az igazságosságot, a tisztességet, a környezetet, a jövőt vagy a jövő generációkat.

Bízom benne ezért, tanácsi elnök úr, hogy az elkövetkező héten ambiciózus menetrendet tartalmazó dokumentumokra számíthatunk, olyan menetrendet, amely a fenntarthatóság irányába mutat, amely összeegyeztethetővé teszi a gazdasági, társadalmi és környezeti megfontolásokat, ezek ugyanis kölcsönösen feltételezik egymást.

Most a menetrend szociális dimenziójáról szólnék néhány szót: itt érvényesülnek a polgárok követelése, álmai és félelmei, a munkaerőpiacon lévők és az onnan kiszorultak álmai és félelmei, a pénzügyi piacok arroganciájának áldozataiéi, amely ellenőrzés alá vonta a reálgazdaságot, majd tönkretette azt.

Itt összpontosulnak azok a remények, hogy mindennek véget vetünk, hogy megvalósítjuk a teljes foglalkoztatás politikáját, a minőségi munkahelyek és a mindenki számára elérhető munkahelyek politikáját, valamint hogy végre a kiválóságot, nem pedig a szociális normák csökkentéséért vívott harcot tűzzük ki célként Európa számára.

Sven Giegold (Verts/ALE). – (DE) Elnök asszony, Barroso úr, Van Rompuy úr! Az európai gazdaság válsága olyan mély, hogy ebben a helyzetben igen pontos javaslatokat kell kérnünk – a több felszólalótól is hallottakhoz hasonló konkrét javaslatokat. A Parlament számos különböző módon szólított fel az európai gazdasági kormányzásra.

Tegyenek javaslatot arra vonatkozóan, hogyan oszthatók el a magas adósságsszinttel kapcsolatos kockázatok annak érdekében, hogy Görögország és más országok ne roppanjanak össze a magas kamatráták súlya alatt. Tegyenek javaslatot – a Gazdasági és Monetáris Bizottság tegnapi kérésének megfelelően – arra vonatkozóan, hogyan kezelhetők az egyenlőtlenségek. Nem csupán a hiányt felhalmozó országokat kell megbüntetni és nem csak nekik kell változtatniuk. A túlzott felesleggel rendelkező országokban is reformokat kell végrehajtani. Független európai statisztikákra van szükség, és hatékony intézkedésekkel kell megelőznünk az adóversenyt. A Parlament már előterjesztett ilyen javaslatokat. Most Önökön a sor, hogy véglegesítsék ezeket.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Van Rompuy úr, miniszter úr, Barroso úr, hölgyeim és uraim! Végre ideért hozzánk, tanácsi elnök úr, üdvözlöm! Mindazonáltal azzal kezdeném, hogy ismét rendkívüli csalódottságnak adok hangot, amiért december 1-jei hivatali kinevezését követően nem az volt az első politikai lépése, hogy ellátogatott hozzánk és bemutatkozott az európai polgárok képviselői előtt.

Hozzánk hasonlóan Ön is politikus, és demokrácia nélkül nem létezik politika. A 2005. évi francia és holland népszavazásból, valamint, ha megkérdezték volna a véleményüket, számos más nemzettől megtanult demokratikus lecke értelmében a polgárok nem ellenzik Európát, de úgy érzik, hogy nélkülük, és bizonyos esetekben ellenük épül.

Köszönet tehát Merkel asszonynak, aki 2007-ben az Ön székében ült, és Sarkozy úrnak, akit éppen azelőtt választottak meg a Francia Köztársaság elnökének, amiért az Ön által most betöltött magas szintű hivatal létrehozó Lisszaboni Szerződéssel ismét a polgárokat tették meg az európai integráció központi szereplőivé.

Van Rompuy úr, meg kell értenie, hogy a polgárok nélkül semmit sem érhetünk el, képviselőiknek pedig, mint ennek a Parlamentnek is, meg kell érteniük, hogy a tagállamok, ennél fogva pedig az állam- és kormányfők nélkül semmit sem érhetünk el.

Rátérnék a lényegre: az európai polgárok szenvednek, mert nem értik a körülöttük zajló hatalmas világméretű felfordulást. Az Ön kötelessége, hogy ezt jelentéssel töltse meg számukra, hogy kijelölje az utat, hogy meggyőzze az Európai Tanácsot arról, hogy Európa nem a probléma, hanem a megoldás. Európa nem kiszolgáltat, hanem védelmez. Európa nem eltűr, hanem cselekszik.

Hogyan látja a világot és benne az Európai Unió helyzetét? Meg tudja mondani, milyen szerepet játszik a kormányközi jelleg az Ön európai stratégiájában, elsősorban a hiányzó gazdasági kormányzás és a Külügyi Szolgálat létrehozása tekintetében?

Van Rompuy úr, az Európai Uniónak két lába van. Ezek a tagállamok és a kormányok, valamint a polgárok. A feje még hiányzik, és ez Ön! Továbbá nem elég, ha az anyósülésen foglal helyet, a vezetőülésen kell ülnie, az Európai Unió jövője pedig attól fog függni, hogy képes lesz-e a tagállamokat a politikai unió irányába kormányozni. Köszönöm, hogy eljött, Van Rompuy úr. Ön kiváló ember. Ne tartson a polgároktól és képviselőiktől! Szeresse őket, és ők ezt viszonzni fogják.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A közép távú stratégia meghatározása során az Uniónak figyelembe kell vennie a ma a világ e részét – és más részeit is – sújtó gazdasági válság hatásait, és természetesen azokat a hiányosságokat is, amelyeknek az előző, 2000. évi lisszaboni stratégia szerény eredményeit köszönhetjük.

A válság néhány konkrét iránymutatással szolgál a fejlődés és a teljes foglalkoztatás tekintetében, ha ezt a célkitűzést be szeretnénk építeni az intézkedésekbe – ami véleményem szerint szükséges.

Először is, szabályozási eszközök kellenek, valamint szükség van a pénzügyi rendszer és a bankok felügyeletére, ezáltal biztosítható, hogy ne alakulhassanak ki ismét a jelenleg bennünket sújtó negatív körülmények.

Másodszor, komoly befektetésekre van szükség az innováció, a kutatás és a képzés terén, különösképpen, ha a környezetbarát gazdaság irányába szeretnénk elmozdulni. Ahhoz azonban, hogy jelentős befektetéseket hajthasson végre, Európának fel kell vértéznie magát eurokötvényekkel, valamint egy jutalmakat és szankciókat alkalmazó rendszerrel, hogy elérhesse gazdasági célkitűzéseit. Elsősorban ezek hiányoztak az első lisszaboni stratégiából.

Mind az adózás, mind pedig a fizetések terén egységes redistribúciós politikákat kell bevezetnünk. Ezenfelül az egyes ágazatoknak összehangolt iparpolitikára van szüksége annak érdekében, hogy megóvhassuk saját térségünk történelmi gyártási struktúráját. Végül át kell alakítanunk és ismét el kell indítanunk a társadalmi párbeszédet mint olyan erőt, amely elősegíti a kohéziót és a hosszú távú munkanélküliség veszélyeinek csökkentését, amellyel meg kell barátkoznunk.

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Elnök asszony, Van Rompuy elnök úr, Barroso elnök úr – aki nincs ugyan itt, ám hozzá is intézem a szavaimat, az az igazság, hogy nagy örömmel látom Önöket együtt, és véleményem szerint ennek az az oka, mert nyilvánvalóvá vált, hogy elmozdultunk és arra összpontosítunk, milyen alapokra helyezzük az elkövetkező tíz évre szóló közös stratégiát, ami meglátásom szerint mérhetetlenül fontos.

Leginkább az érdekelt az írásbeli javaslatban és abban, amit Ön elmondott, hogy csupán néhány célkitűzésre van szükség: csak a legfontosabb célkitűzésekre; hogy ezeknek megfoghatóknak kell lenniük, hogy mérhetőnek kell lenniük és következetesen értékelniük kell azokat annak érdekében, hogy megállapíthassuk, történik-e haladás az adott irányban.

Úgy vélem, ez alapvető fontosságú, és lényegi változást jelent a lisszaboni stratégiához képest.

Egy célkitűzést emelnék ki: a belső piacot. Az európai belső piac elképzelése több mint 20 évvel ezelőtt született meg. Húsz évvel később még mindig hosszú utat kell megtenniük, hogy a legtöbb ágazatban valódi belső európai piac jöhessen létre. Bizonyos esetekben ennek az az oka, hogy az ágazatok igen fiatalok, ilyen például a digitális piac, más esetekben azonban olyan mértékű töredezettség és olyan korlátozások figyelhetők meg, amelyek által megfosztjuk az európai gazdaságot attól az átfogó kerettől, amelyre a versenyképesség maximális szintjének tényleges eléréséhez szüksége lenne, amely aztán növekedéshez vezetne, és következőképpen foglalkoztatást teremtené.

Van Rompuy úr, Barroso úr! Jelentős politikai lendületre van szükség: a „szokásos üzletmenet” a továbbiakban nem szolgálhat eszközként. Jelentős vezető szerepre van szükség, és nagy felelősség hárul Önökre. Természetesen mindennek megvalósításában maradéktalanul számíthatnak a támogatásomra.

Udo Bullmann (S&D). – (DE) Elnök asszony, tanácsi elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Két kérdésről szeretnék szólni röviden. Először is, rendelkezésünkre áll-e már egy sikerrel kecsegtető Európa 2020 stratégia? Nem, egyelőre még nem. Megmondom, miért. Ha a Bizottságban és a tagállamokban úgy érvelnek, hogy először végrehajtjuk a költségvetések gyors konszolidációját, és majd utána foglalkozunk a gazdasággal és a foglalkoztatással, nagyon elszámítják magukat. Ha nem hisznek nekünk, olvassák el a Nemzetközi Valutaalap tegnapi kiadott nyilatkozatát. A magánszektor adóssága még messze nem rendeződött. Aggódunk az állami beruházások miatt. Ha nem egy integrált, központi elemként konkrét foglalkoztatási célokat megfogalmazó stratégiát követnek, nem lesz esélyünk rá, hogy megbirkózzunk a válsággal.

Másodszor, van-e válaszuk a legnagyobb nyomás alatt álló országokban tapasztalható adósságválságra? Nem, egyelőre még nincs. Nem csak egy ország követett el hibákat. Ha azonban körültekintően elolvassák az adatokat és odafigyelnek az elemzőkre, tudhatják, hogy a görög hiánynak legalább a fele a spekulánsok hibája – azoké a spekulánsoké, akiket a Bizottság öt évig nem akart szabályozni – a kockázati tőke-alapoké. Most végre megteesszük, de mit jelent ez a gyakorlatban? Szükség van egy európai monetáris alapra, amely segítséget nyújtana ezeknek az országoknak. Lehetőséget kell teremtenünk rá, hogy ne csupán az euroövezeten kívül, de bizonyos feltételek mellett azon belül is nyújthassunk alacsony kamatozású hiteleket. A válság megoldásához azonban európai politikát kell létrehozni – méghozzá haladéktalanul.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Tisztelt képviselőtársaim! Az elnökségi trió tagjaként, magyar képviselőként nagy elismeréssel figyelem Van Rompuy elnök úr tevékenységét, hogy milyen erős európai elkötelezettséggel és hittel vágott neki új feladatának. Szent igaz, most dől el, miként is fog működni az Európai Tanács elnöki tiszte. Meggyőződésem, a válság sújtotta Európának szüksége van erős kézre és iránymutatásra. Hitelességi kérdés is, hogy az új program ne jusson elődje, a lisszaboni stratégia sorsára. Mondom ezt úgy is, mint egy volt kommunista országból származó képviselő. Európa azon fertályán ugyanis van egy kis természetes viszolygás a hangzatos, hosszú távra szóló tervekkel szemben – talán érthető módon.

Egy intézményi és egy tartalmi megjegyzésem lenne. Az intézményi: el kell döntenünk, hogy kik ennek a stratégiának a címzettjei. Ha az Unió vezetői, akkor megfelelő, ami eddig történt, s jó a feszes menetrend. Ha azonban azt gondoljuk, hogy a címzettek az uniós polgárok, akiket meg akarunk nyerni magunknak, akikkel együtt és nem ellenükben akarunk egy mostaninál erősebb, versenyképesebb és polgárainak többet nyújtani képes Uniót, akkor a Lisszaboni Szerződés szerint kell eljárunk, és tisztességesen be kell vonnunk az Európai Parlamentet, sőt továbbmegyek, a nemzeti parlamenteket is. A mai vita nem helyettesíti, hogy a témával, a szokásos eljárásoknak megfelelően rapporteur állításával, a bizottságokban és a frakciókban foglalkozunk ebben a házban.

A tartalom tekintetében pedig a legfontosabb cél a munkahelyteremtés kell, hogy legyen. Minden új stratégiának csak ez lehet a kiindulópontja. Hogy ezt miként érjük el, arról egyelőre keveset tudunk. Tudjuk, hogy kevesebb prioritás, szűk keresztmetszetek azonosítása, szorosabb gazdaságpolitikai koordináció. Ez rendben is volna, de kérem, hogy vegyék figyelembe a következőket: az első: ami eddig jól működött, azt ne dobjuk ki. Az EU ugyanis erősebb lett az eddigi közösségi politikák által, sőt az alapító szerződésekkel is szembe megy, ha kidobjuk a kohéziós és agrárpolitikát, ami jól szolgálja az Unió polgárainak érdekeit. Második: az összes régió érdekét szolgálja az új stratégia, ne csak egyes cégekét vagy országokét. Kohézió által az Unió versenyképessége is nő. Harmadik: szabjuk országokra a stratégiát és így válik hitelessé az egész.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Elnök asszony! Rendkívül érdekes vita folyik itt ma a 2020-ig szóló stratégiáról, de valamennyien jól tudjuk, hogy a február 11-i informális Európai Tanácson az úgynevezett görög kérdés dominált. Azt is tudjuk, hogy az informális csúcs befejezésekor az állam- és kormányfők nyilatkozatot adtak ki, amelyben politikai támogatásukról biztosították Görögországot, kijelentették, hogy készek az euró stabilizálását célzó intézkedéseket hozni és rámutattak, hogy Görögország semmilyen pénzügyi támogatást nem kért az Európai Uniótól.

Megragadnám az alkalmat és emlékeztetném a Tisztelt Ház tagjait, hogy a görög kormány és a görög miniszterelnök többször hangsúlyozta, hogy Görögország nem kér pénzt, nem kéri a német, az osztrák, a svéd vagy bármely más adófizetőktől, hogy kiegyenlítsék az adósságát, amellyel maga is boldogul, és amelyet a már bejelentett intézkedéseken alapuló saját erőfeszítései révén vissza fog szorítani.

Ha már erről van szó, Verhofstadt úr, tévedés, miszerint Görögország azt mondta volna, hogy minden információt benyújtott a Goldman Sachs kötvényről; kissé értetlenül állok azelőtt, miért csak a görög hatóságokat és Görögországot kérték arra, hogy magyarázattal szolgáljanak egy olyan gyakorlatról, amelyet az 1998 és 2008 közötti tíz évben az euroövezet számos országa a telítettségi pontig alkalmazott, és amelyről a közelmúltban számos cikk jelent meg a külföldi sajtóban.

Görögország nem kér pénzt. Mást kér. Olyasvalamit, aminek magától értetődőnek kellene lennie, nem csupán az euroövezetben való részvétel okán, hanem átfogóbb módon az Európai Unióban való részvétel okán is: a politikai támogatás, a szolidaritás, valamint az egyszerű és őszinte bizalom kifejeződését. Támogatást, nem csupán a szavak szintjén; tartalommal és jelentéssel bíró támogatást, amelyet nem vonnak meg és nem ásnak alá azonnal, amint nem vagyunk többé zárt ajtók mögött.

Görögország arra kéri partnereit, hogy ne tegyenek vagy ne mondjanak olyat, ami tovább erősíti a spekulációt, és ne terjesszék tovább az abbéli kétségeket, hogy az ország vajon képes lesz-e eredményeket elérni a bejelentett intézkedésekkel, a végső értékeléskor ugyanis ezek aláássák az ország által tett erőfeszítéseket.

Nem dughatjuk homokba a fejünket. Mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy Görögországon keresztül a spekulánsok az euroövezetet és az eurót célozzák. Hozzunk meg tehát valamennyi szükséges intézkedést az euroövezet és az euró védelmében.

(Taps)

Paolo De Castro (S&D). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Őszinte sajnálatomnak kell hangot adnom, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság egésze nevében is, amelynek, megtiszteltetés számomra, elnöke lehetek, amiért a 2020-ig szóló stratégia semmilyen említést nem tesz a mezőgazdasági és élelmiszer-ipari ágazatról.

Teljes képtelenség, hogy a Bizottság olyan stratégiát javasolt az elkövetkező 10 évre, amely nem foglalkozik az élelmiszer-biztonságnak, illetve a vidéki területek növekedésének és munkahelyei megőrzésének központi kérdésével.

Elnök asszony! Hogyan gondolkodhatunk környezetbarát és fenntartható Európában, ha nem vesszük figyelembe, hogy Európa teljes területének 45%-a gazdálkodási célt szolgál? Hogyan hagyhatjuk figyelmen kívül az ezeken a területeken dolgozó közel 30 millió személyt? Ezek munkavállalók, akiknek biztosítékot kell nyújtani, és akiket meg kell védeni. Mielőtt az új munkahelyekre koncentrálnánk, először a meglévők védelmét kell biztosítanunk.

Emlékeztetném Önöket, hogy a mezőgazdaság számos alapvető szolgáltatást nyújt, többek között az élelmiszerekhez, a biológiai sokféleséghez, a tájhoz és a környezethez kapcsolódóan, és e feladatok teljesítése a vidéki területek társadalmi és gazdasági életének javát szolgálja.

A spanyol elnökség is kitartóan ragaszkodott ahhoz, hogy szükség van a hatékony közös agrárpolitikára. Éppen ezért aggaszt ez a súlyos mulasztás, amelyet reményeim szerint a Parlament még orvosolhat.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Elnök asszony! Az idek a tigris éve, Kína pedig a gazdaság tigrise.

India jelenleg hatalmas kiterjedésű építési terület, és úgy gondolom, az indiai fejlődés jelentős hatást gyakorol majd Európára. Éppen ez indokolja, hogy új ritmust kell felvinnünk, új kezdetre van szükség, amelyet az EU 2020 képvisel. Közös gazdaságpolitikára, intelligens adórendszerre van szükségünk, valamint bátorságra, hogy elismerjük strukturális hiányosságainkat: ezek a kutatás és a termékfejlesztés. Ezeket a kérdéseket itt kiválóan bemutatták.

Két kérdésem lenne. A görög tragédia és az abból levont tanulság alapján hogyan ellenőrizhetjük majd a jövőben a Stabilitási és Növekedési Paktum végrehajtását? A második kérdés: milyen jutalmakat és szankciókat fogunk alkalmazni annak érdekében, hogy az EU 2020 stratégia a lisszaboni stratégiánál sikeresebb legyen, tekintve, hogy a tagállamok ez egyáltalán nem érdekli?

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Elnök asszony, tanácsi elnök úr! Örömmre szolgál, hogy jelen van közöttünk. Nem értem, miért törekszik a Tanács a sietős döntéshozatalra, anélkül, hogy komolyan konzultálna az Európai Parlamenttel. Szükségünk van a 2020-ig szóló stratégiára, mivel a lisszaboni stratégia nem bizonyult hatékonynak. Az itt cirkuláló dokumentumok azonban általánosak és egyetlen konkrét megállapítást sem tartalmaznak a jövőbeni kihívásokra vonatkozóan.

Az egyik példa a társadalmi szempont. Európában a legfőbb társadalmi problémák a népesség fokozódó elöregedése és a magasán képzett munkavállalók hiánya.

Ilyen körülmények között az első hiba, amelyet sürgősen orvosolni kell, az, hogy a GDP kevesebb mint 2%-át fordítjuk kutatásra, fejlesztésre és innovációra. A kutatás-fejlesztés alapjaként magán- és állami partnerségeket kell létrehozni, az üzletembereket pedig ösztönözni kell arra, hogy fektessenek be kutatólaboratóriumokba és -intézetekbe, ezáltal minimalizálni lehetne az Egyesült Államok vagy Japán általi agyszívást.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Megpróbálok rövid lenni, hogy ne lépjek túl a megszabott időn. Csalódott vagyok, hogy a Bizottság elnöke már nincs jelen, de úgy vélem, az intézményközi együttműködésért felelős személy még itt ül körünkben.

Ezért, mivel az a 2020-ig szóló stratégia sikerét elősegítő egyik fontos lépés, elsősorban arról beszélnék, milyen fontos, hogy a különböző uniós intézmények felhagyjanak az egymással való versengéssel és őszintén együttműködjenek azokon az eszközökön, amelyek nélkül nem lehetséges a 2020-ig szóló stratégia célkitűzéseinek elérése.

Ennélfogva nagyon fontos, hogy a nemzeti Önzés átalakuljon a nemzeti felelősség érzésévé, valamint egy európai szintű felelősségérzetté, ha ugyanis a szociálpolitika és az adópolitika harmonizációjának kérdését nem sikerül hamarosan megoldanunk, nem fogjuk tudni megvalósítani a gazdaságpolitikai célokat vagy azt a közös európai gazdaságot, amelynek köszönhetően valóban versenyképes térséggé válhatnánk a globalizált világban.

Andrew Duff (ALDE). – Elnök asszony! Rendkívül hálás vagyok Van Rompuy elnök úrnak, hogy ismertette munkaköri leírását, ám továbbra sem értem, miért nem válaszol parlamenti kérdéseimre. Arra kérném, vizsgálja felül a parlamenti kérdések ügyével szembeni megközelítést.

Ezzel együtt elnézést is kérnék Van Rompuy elnök úrtól Nigel Farage szégyenletes megnyilvánulásáért. Biztosíthatom róla, hogy a brit európai parlamenti képviselők túlnyomó többségétől tiszteletteljes bánásmódra számíthat.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Elnök asszony! Az elmúlt időszakban egész Európa – és nem csupán Európa – szeme Görögországon állt, ahogyan azt számos felszólaló már említette.

A gazdasági világválság fényében természetesen nem csak Görögország küzd súlyos gazdasági problémákkal. Ez más országokra is igaz, ezt mind jól tudjuk.

Soha nem látott spekulációs támadásnak lehetünk tanúi, amely – sajnálattal állapítom meg – a média részéről az utóbbi időben a becsületsértés legdurvább formáját öltötte.

Akárhogy legyen is, biztosak lehetnek benne, hogy Görögország nem ment csődbe, és nem fog összeomlani. Az ország ráadásul sosem kért pénzügyi támogatást. Politikai támogatást kért és kér továbbra is. A szolidaritás valódi bizonyítékát kérte és kéri az Európai Monetáris Unió keretébe tartozó többi tagállamtól, mivel végeredményben ez az Unió forog kockán.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Az év elején a munkanélküliség elérte a 10%-ot, míg a hiány számos tagállamban nőtt. Európa polgárai azonnali megoldást várnak a jelenlegi alapvető nehézségekre: a demográfiai változásokra és az éghajlatváltozásra, valamint a gazdasági és pénzügyi válságra.

Az Európai Uniónak kiemelt fontosságú intézkedésként befektetéseket kell végrehajtania a munkahelyteremtés és a munkahelymegőrzés, az oktatás, az egészségügy, a mezőgazdaság, valamint a közlekedési és energiaügyi infrastruktúrák terén. Az Európai Uniónak fenntartható energiastratégiára és korszerű, biztonságos és hatékony közlekedési infrastruktúrára van szüksége. Mind a lakásépítés, mind pedig az ipari létesítmények

korszerűsítése érdekében be kell fektetnünk az energiahatékonysági intézkedésekbe, ezáltal 2020-ig több mint két millió új munkahelyet teremthetünk.

Ezenfelül a szennyező kibocsátások csökkentése azt feltételezi, hogy Unió-szerte korszerűsítjük az ipari létesítményeket, nem pedig azt, hogy az európai ipart harmadik országokba helyezzzük át. Végül, de nem utolsó sorban, a népesség elöregedése és a születések számának csökkenése megkívánja a szociális rendszerek reformját annak érdekében, hogy az Európai Unió valamennyi polgára számára méltó életkörülményeket biztosíthassunk.

ELNÖKÖL: LAMBRINIDIS ÚR

alelnök

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Elnök úr, tisztelt európai parlamenti képviselők! Az ülés kissé hosszúra nyúlt, és a Bizottság elnökének egyéb kötelezettségei miatt távoznia kellett, de nagy megtiszteltetés számomra, hogy Barroso elnök úr és a Bizottság nevében válaszolhatok.

Először is köszönetet mondanék a lenyűgöző vitáért, a számos érdekes ötletért és az EU 2020 stratégia iránt tanúsított lelkesedésükért és támogatásukért. Az Önök támogatása nélkül az EU 2020 nem lehet és nem is lesz sikeres. Biztosíthatom Önöket, hogy a Bizottság rendkívül bátran fog fellépni; az EU 2020 a polgárokat, a foglalkoztatást és a szegénység visszaszorítását helyezi a középpontba. Arról is biztosíthatom Önöket, hogy megtanultuk a leckét a lisszaboni stratégiából, ezért most korlátozottabb számú célkitűzésre összpontosítunk majd, és határozottan javítani fogjuk a kormányzást.

A Bizottságban rendkívül ösztönzően hat ránk a komoly érdeklődés és, reményeink szerint, az Európai Parlament határozott támogatása. Ugyanilyen ösztönző erővel bír, hogy az Európai Tanács ilyen sürgetőnek ítéli a helyzetet, és az is nyilvánvaló, hogy egészen más légkör uralkodik most ott az öt évvel ezelőttihez képest, amikor a lisszaboni stratégia paramétereiről tárgyaltunk.

Ennél azonban többet kell tennünk; helyi és regionális szintű támogatást kell szerezni a stratégiához, és a legfontosabb, hogy mögé kell állítanunk a polgárokat. El kell érni, hogy ne egy újabb adminisztratív gyakorlatot lássanak benne, hanem egy arra vonatkozó új megközelítést, hogyan javítható az élet minősége Európában, saját hazájukban és régiójukban. Arra kérem Önöket, tisztelt képviselőket, hogy segítsenek bennünket ebben a feladatban. Ne versenyezzünk az egyes intézmények között, hanem működünk együtt, koncentráljunk a prioritásokra és szolgáljunk konkrét eredményekkel!

Az EU 2020 stratégiában egy intelligens, környezetbarátabb és integráló gazdaságon alapuló, három összekapcsolódó pillérből álló rendszert kívánunk bevezetni, ezekre a pillérekre pedig rugalmas kezdeményezéseket szeretnénk építeni, amelyek az európai gazdaságban mutatkozó azon akadályokat és problémákat célozzák, amelyek meggátolják, hogy maximálisan érvényesüljenek a gazdaságban rejlő lehetőségek. Nagyobb hangsúlyt szeretnénk helyezni az oktatásra és a képzésre annak érdekében, hogy az európai munkaerő megőrizhesse az Európa által megérdemelt versenyelőnyét. Az EU 2020 stratégia össze fog kapcsolódni a Stabilitási és Növekedési Paktummal, mivel a rendezett költségvetési egyenleg kulcsfontosságú a gazdasági stabilitás szempontjából.

Sok szó esett ma Görögországról, és biztosítani kívánom Önöket, hogy az euroövezet tagállamai között egyetértés volt a tekintetben, hogy az euroövezet pénzügyi stabilitásának védelme érdekében szükség esetén határozott és összehangolt módon fognak fellépni. A Bizottság szorosan együttműködik majd Görögországgal és nyomon fogja követni, hogyan hajtják végre az ajánlásokat. Jelenleg Athénban van egy, a Bizottság és az EKB vezette és az IMF szakmai támogatását élvező misszió, hogy felmérje, szükség van-e további intézkedésekre Görögországban.

Hadd fogalmazzak egyértelműen; megvannak az eszközeink ahhoz, hogy szükség esetén biztosítsuk az euroövezet pénzügyi stabilitását; ide tartoznak különösképpen az euroövezeti tagok, a Bizottság és az Európai Központi Bank, valamint továbbra is készen állunk arra, hogy életbe léptessünk egy, az intézkedések összehangolását célzó európai keretet. A folyamat valamennyi szakaszában lehetővé kell azonban tenni, hogy az adott szakasz kiforrja magát, és most Görögországon a sor, hogy előrelépjen a reformok terén és megvalósítsa a szükséges intézkedéseket. Úgy gondolom, készen állunk a bátor fellépésre, mind az EU 2020 stratégiával, mind pedig a görögországi helyzettel kapcsolatban.

Herman Van Rompuy, az Európai Tanács elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Örömmre szolgál, hogy megrendeztük ezt a vitát; örülök, hogy elfogadtam a meghívásukat és már a 2020-ig szóló stratégia kezdetén ellátogattam ide, mivel a vita még csak most indult. Nemrégiben, február 11-én tartottunk egy

vitát, március végén kerül sor a tavaszi Tanácsra, a 2020-ig szóló stratégiát, vagyis a foglalkoztatási és gazdasági növekedési stratégiát pedig június végén véglegesítjük majd. Ennek megfelelően jelentős idő áll rendelkezésünkre, amelynek során tapasztalatokat cserélhetünk és véglegesen meghatározhatjuk a cselekvési irányt.

Üdvözlöm tehát ezt az európai ambíciót, amelyet ma délután tapasztaltam, és üdvözlöm a sürgetettség érzését is, amellyel ma délután találkoztam. Volt egy felszólalás, amely iránt csak megvetést érzek, ehhez azonban nincs több hozzáfűznivalóm.

Ami a gazdasági stratégiát illeti, három időszakot fogok megkülönböztetni. Az első időszak az, amelyben most is vagyunk, más szóval a pénzügyi válság és annak valamennyi következménye. Engedjék meg, hogy olyan nyelvezetet használjak, amely eltér mindattól, amit a ma délutáni vitán hallottunk. Megmagyarázom. Olyan nyelvezetet szeretnék használni, amely az Európai Unió pozitív jellemzőit is tükrözi, mivel bármilyen meglepőnek tűnik is, azért kedvező fejlemények is történtek a közelmúltban. Levontuk a következtetéseket és a tanulságot az 1930. évi válságból. Most egy évvel vagyunk túl a súlyos válságon, és 2010-ben tulajdonképpen a legtöbb országban ismét pozitív növekedés figyelhető meg. Az 1930-as évek során ez nem történt meg. A válság az évtized végéig tartott.

Mi az oka e pozitív növekedésnek? Az általunk hozott intézkedések. Intézkedéseket hoztunk a pénzügyi intézmények megmentésére, nem azért, mert olyan különösen kedveljük őket, hanem azért, mert nélkülük nincs gazdaság. Intelligens monetáris politikát folytattunk. Fizetőképessé tettük a gazdaságot, amit 70 évvel ezelőtt senki nem tett meg. Minden nehézség ellenére legalább 16 ország számára megteremtettük a monetáris stabilitás övezetét. Az 1930-as években a versenyképesség javítását célzó leértékelést alkalmazták. Ilyet most nem tettünk. A gazdaság élénkítése érdekében kockázatos költségvetési politikát folytattunk. Nem azt tettük, amit az 1930-as években, tehát nem állítottuk helyre minél hamarabb a költségvetési egyensúlyt. Ezáltal megvédtük a belső piacot, amely nem tökéletes. Javítanunk kell, és Monti úr erre vonatkozóan konkrét javaslatokkal él majd. Nem süllyedtünk azonban vissza az 1930-as évek protekcionizmusába. Éppen ezért tanultunk valamit az első nagy válságból, amelyen nemrégiben keresztülmentünk.

Még egy lépéssel tovább mennék. A G20 megszületése az Európai Uniónak köszönhető; mi indítottuk a kezdeményezést e csöppnyi világkormányzás létrehozására. Ez az első alkalom, hogy a nagyhatalmak, régiek és újak egyaránt összefogtak a válság leküzdése érdekében, ami nem volt éppen tökéletes, de ebben a szellemben folytatjuk tovább a munkát. Európát, az Európai Uniót tehát nem kell minden esetben támadás alá venni. Van néhány igen kedvező eredmény is, amely neki köszönhető.

Most magunk mögött kell hagynunk ezt a stratégiát, az úgynevezett kilépési stratégiát. Meg kell találnunk az egyensúlyt a költségvetési ösztönzés túlságosan gyors megvonása és a költségvetési egyensúlyhoz közép távon való visszatérés között, amely nyugdíjrendszerünk, társadalombiztosítási rendszerünk és egészségügyi rendszerünk finanszírozása szempontjából elengedhetetlen. Komoly feladat tehát megteremteni ezt az egyensúlyt, a Stabilitási és Növekedési Paktum azonban biztosítja az ehhez szükséges eszközöket, mivel nem követeli meg a költségvetési egyensúly azonnali helyreállítását. Fokozatos megközelítést ír elő, amelynek köszönhetően először a 3%-os szakaszt érjük el, majd közép távon a költségvetési egyensúlyt is. Úgy vélem, bölcs politikát folytattunk és a jövőben is így teszünk majd.

A lisszaboni stratégiát illetően tisztában vagyunk annak fogyatékoságaival, ugyanakkor azt sem szabad elfelejtenünk, hogy a pénzügyi és gazdasági válság teljesen felborította a lisszaboni menetrend végrehajtását. Voltak természetesen mulasztások; nem fogom felsorolni ezeket, jól ismerjük őket. Ugyanakkor azt mondom: néhány jelentős reformra vagy fontos reformra van szükség, és ezek a fontos reformok európai és nemzeti szinten is költségvetési döntéseket tesznek szükségessé. Nem véletlen – és ezt az Önök által olvasott írásbeli következtetésekben is elismételtem –, hogy a költségvetésről szóló megbeszéléseket, természetesen a Stabilitási és Növekedési Paktum által biztosított jogi kereten belül, gazdasági reformokkal kívánjuk összekapcsolni. Ennek az az oka, hogy ha például azt mondjuk, hogy további kutatásra és fejlesztésre van szükség, akkor erre a nemzeti költségvetésekben és az Európai Unió pénzügyi terveiben összegeket kell elkülöníteni. Ez azt jelenti, hogy költségvetési döntéseket kell majd hozni.

A lisszaboni stratégia érdekében hozott döntések egy további következménye, hogy a javasolt célok nem mindig lesznek könnyen elérhetők. Az a helyzet, hogy bizonyos esetekben kifejezetten nehezen elérhetők is lehetnek. Itt válik nehezebbé a dolog. Egy részről ott a reformok iránti igény, más részről pedig a reformok végrehajtása. Nem mondom, hogy itt hallottam, de a Tisztelt Házon kívül, európai szinten az emberek szigorú intézkedéseket, nagyarányú reformokat, átfogó reformokat, szigorú reformokat követelnek, és amikor visszatérnek hazájukba, mindennek kevés eredményét látom. Éppen ezért következetes álláspontot kell kialakítanunk. Nem csak az Európai Unió fog reformokat végrehajtani. Szorgalmazhatjuk ezeket,

ösztönözhetjük ezeket, biztosíthatjuk a hozzájuk szükséges megfelelő keretet, a reformok nagy részét azonban nemzeti szinten kell megvalósítani, éppen ezért attól függnék, érvényesül-e a jelentős politikai akarat, a legfontosabb pedig a politikai elkötelezettség.

Gyakran halljuk, hogy kötelezőbb érvényű intézkedésekre van szükség. Ezt azonban érdemes megfontolni. Jó néhány javaslatot benyújtottam már, amelyek, úgy gondolom, okosabbak, mint a kötelező érvényű intézkedések. Egyes országokat ugyanakkor még a számos kötelező előírást tartalmazó Stabilitási és Növekedési Paktum sem tudott visszatéríteni a helyes útra. A módszer tehát nem minden, a módszer nem old meg mindent, és politikai elköteleződés nélkül a módszer semmit sem ér.

A gazdasági stratégia szempontjából szép és jó, hogy egyesek további korlátozásokat sürgetnek. A gazdasági iránymutatások tekintetében azonban a Lisszaboni Szerződés erről nem rendelkezik. Személyesen nem vettem részt a Lisszaboni Szerződés szövegezésében, ez mások feladata volt, de a gazdasági iránymutatások végrehajtását illetően semmilyen szankciót, büntetést vagy kedvezőtlen intézkedést nem ír elő. Olvassák el alaposan a 121. cikket, akkor Önök is tisztában lesznek ezzel. Ennek megfelelően nélkülözhetetlen az európai és nemzeti szintű politikai elkötelezettség, és ennek hiányában semmi nem fog történni.

Egy utolsó szó Görögországról. Úgy vélem, megfelelő üzenetet küldtünk számukra. A görög kormány felelősségének üzenetét közvetítettük, amelynek rendkívül nehéz helyzettel kell szembenéznie, olyan helyzettel, amelyet maga is örökölt. A kormány bátor intézkedéseket hoz. Február 11-én elmondták, hogy amennyiben a jelenlegi intézkedések nem elégségesek ahhoz, hogy 2010 során a GDP 4%-ával csökkentsék a hiányt, további intézkedéseket fognak hozni. Vállaltuk, hogy szigorúbb nyomon követést alkalmazunk, nem csak az Európai Bizottság kezdeményezésére, hanem az Európai Központi Bank, sőt, a Nemzetközi Valutaalap szakértőinek segítségével együtt. Úgy gondolom ezért, hogy valóban keretbe foglaltuk és igen világosan meghatároztuk a felelősség szempontját. Szükség esetén természetesen rendelkezésre áll a szolidaritás. Görögország úgy döntött, ezzel nem kíván élni, mi azonban két üzenetet közvetítettünk számukra: a felelősség üzenetét, és szükség esetén a szolidaritás üzenetét.

Természetesen le kell vonnunk a következtetéseket mindabból, ami az elmúlt néhány évben Görögországban történt. Az euroövezeten belül is proaktívabb módon kell eljárunk az adatgyűjtés és magának a politikának a terén. A válság kihívást is jelentett, olyan értelemben, hogy fokozottabban kell gyakorolnunk a koordinációs politikát. Tulajdonképpen minden válság kihívás. Minden válságból tanulunk kell. Nos, tanulni fogunk. Csakúgy, ahogyan az 1930-as évekbeli válságból is levontuk a tanulságot, a mostani pénzügyi válságból is meg kell tanulnunk a leckét: fokozottabb szabályozás, a prémiumok szigorúbb ellenőrzése, hosszabb távú bankpolitika. Ugyanakkor tanulunk kell Görögország és mások tapasztalataiból is.

Hölgyeim és uraim! Úgy gondolom, ugyanezt az ambíciót éreztem itt, a Parlamentben is; ugyanezt a politikai akaratot éreztem egy olyan gazdaságpolitika és stratégia követése iránt, amely meg tud birkózni a ma előttünk álló kihívásokkal. Ahogyan sokan Önök közül mondták, itt nem csupán egy vagy két ember felelősségéről van szó; valamennyi európai intézménynek és valamennyi tagállamnak közös felelősséget kell vállalnia. Ellenkező esetben nem menthetjük meg szociális modellünket; ellenkező esetben elveszítjük a világban elfoglalt pozíciónkat. Éppen ezért ebben a szellemben érkeztem az Önökkel való mai találkozóra, és ebben a szellemben fogom folytatni a munkámat.

(Taps)

Elnök. – Nagyon köszönjük, elnök úr. Valóban nagy örömről szolgált, hogy most először megjelent körünkben a plenáris ülésen. Görögországban van egy szavunk azokra, akik embert próbáló új kötelezettségeket vállaltak magukra. Úgy hívjuk őket: *σκληροέφαλος*, ami azt jelenti, hogy vasból van a feje, hogy a nehéz út során mindent kibírjon, ami ráesik. Úgy vélem, Ön erről tanúságot tett; még ha most nem is olyan erős az a fej, már erősödik. Nagyon köszönöm, hogy itt volt ma velünk.

A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) A gazdasági válság mély, csúnya nyomot hagyott az EU-országok gazdasági növekedési potenciálján. Követtük a témával kapcsolatos vitákat, és azt láttuk, hogy a figyelem elsősorban a válságból való kilépést és a gazdasági növekedés pénzügyi élénkítését célzó intézkedésekre összpontosult. Kétségtelenül jó ötlet a problémákat súlyosságuk sorrendjében kezelni. Fontos azonban, hogy felismerjük, a helyzet már nem ugyanolyan, mint a válság előtt volt. Valójában a gazdasági modellt kell megváltoztatnunk. Fokozottabban kell támaszkodnia az innovációra és a tiszta energiaforrásokra,

valamint jobban figyelembe kell vennie az emberek egészségi állapotát. Motivált munkavállalók nélkül nem lehet dinamikus gazdaságunk. Fenntartható gazdaságunk sem lehet, ha a környezetvédelmet csak féltételekkel támogatjuk. Úgy gondolom, a gazdasági növekedési potenciál helyreállítása érdekében legelőször magával a gazdasági modellel kell foglalkoznunk, amelynek arra kell összpontosítania, ami innovációt és személyes motivációt teremt. A válságból való kilépés alapvetően nem a gazdasági vagy a költségvetési politikával kapcsolatos probléma.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Európa már kapott egy leckét, amikor nem volt képes végrehajtani a lisszaboni stratégiában megfogalmazott célokat, és bízom benne, hogy tanulni fog a gazdasági és pénzügyi válsághoz vezető hibákból. Arra kérem ezért Önöket, hogy a jövőben fokozottabb figyelmet fordítsanak először is a munkahelyteremtésre, és nem akármilyen munkahelyekre, hanem a kiváló minőségű teljes foglalkoztatás elérésére törekedjenek, figyelembe véve a munkaerő-piaci igényeket és biztosítva a társadalmi integrációt. Másodszor, rendkívül fontos a nemek közötti egyenlőségért és a szegénység felszámolásáért folytatott küzdelem, elsősorban a legkiszolgáltatottabb csoportokhoz tartozók esetében, mivel e nehéz időkben őket érinti legsúlyosabban a szegénység. Fel szeretném továbbá hívni a figyelmet az oktatási rendszerekre és az új készségek elsajátításának fontosságára. Mivel az EU tagállamainak munkaerőpiaca dinamikus változásokon megy keresztül, biztosítani kell, hogy a munkavállalók rendelkezzenek a jövő munkaerőpiacain szükséges készségekkel. Ennek megfelelően létfontosságúak a belső személyzeti képzés és az egész életen át tartó tanulás terén történő befektetések. Jelentős figyelmet kell fordítanunk az egyik legsúlyosabb társadalmi problémára, mégpedig az egyre növekvő fiatalok munkanélküliségre. Ha a fiataloknak nincs lehetőségük elhelyezkedni a munkaerőpiacon, fennáll a veszélye, hogy Európa fiatalok egy egész generációját veszíti el. Az EU állam- és kormányfőinek az Európa 2020 stratégiáról február 11-én tartott informális találkozásán felmerült a kormányzás rendkívül fontos kérdése. Jóllehet az Európai Tanács e kérdésben igen ambiciózus, jómagam mégis azt kérném, biztosítsák az Európai Parlament, a nemzeti parlamentek és a különböző tanácsi szektorok még fokozottabb aktív részvételét.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A mai vitában az Európai Unió felelős szereplői továbbra is rendkívül eltávolodnak a polgárok valós problémáitól. A látogatásaink és a munkavállalókkal, gazdákkal, halászokkal, valamint a kis- és középvállalkozások tulajdonosaival való beszélgetéseink során feltárt példák bizonyítják, hogy az Európai Unió megközelítései és politikái csak arra jók, hogy még bizonytalanabbá tegyék a foglalkoztatást, valamint tovább súlyosbítsák a munkanélküliséget és a kizsákmányolást.

Akkor, amikor a munkanélküliségi adatok elérték a 23 milliót, és a szegénység több mint 85 millió embert érint, elfogadhatatlan, hogy továbbra is ragaszkodjunk az említett helyzetet létrehozó politikákhoz.

Ennélfogva követelnünk kell, hogy eltöröljék a Stabilitási Paktumot, és azt egy Fejlesztési és Foglalkoztatási Paktummal váltsák fel, amelynek kiemelt célkitűzése a jogokat kínáló munkahelyek teremtése és a termelés növelése.

Szakítanunk kell az ún. lisszaboni stratégiával, és vissza kell térnünk a szociális haladás stratégiájához, amely prioritásként kezeli a szegénység elleni küzdelmet, támogatja a minőségi közszolgáltatásokat és a szociális erőforrásokat, valamint ösztönzi az egyenlőséget és a nők jogait. Ez olyan költségvetési politika kidolgozását teszi szükségessé, amely felgyorsítja a közösségi támogatási források elosztását, valamint gyorsabban és egyszerűbben elérhetővé teszi azokat a tagállamok számára...

(A szavazatok indokolását az eljárási szabályzat 170. cikkének megfelelően lerövidítik.)

Kinga Gőncz (S&D), írásban. – (HU) Az Európai Unió 2020-ig szóló stratégiája csak akkor lehet sikeres, ha a tagállamok is elegendő elkötelezettséget mutatnak a végrehajtása iránt. Az erőteljes nemzeti kötelezettségvállalások mellett, az új stratégia sikerének záloga a közösségi politikák, és a hozzájuk rendelt fölzárkóztatási, vidékfejlesztési és mezőgazdasági források fölhasználása, amely hozzájárul a gazdasági növekedéshez, a munkahelyteremtéshez. A most kirajzolódó, felülről építkező, a miniszterelnökök kiemelt politikai felelősségére építő munkamódszer is nagyobb garanciát jelent a sikeres végrehajtására, mint a Lisszaboni Stratégia esetében. A 2020-as stratégia egyben kijelöli a következő költségvetési időszak prioritásait is anélkül, hogy lehetőség lenne most a részletes vitára. Ennek megfelelően már most hangsúlyozni kell a közös agrárpolitika és kohéziós politika fontosságát a 2014-ben kezdődő hétéves költségvetésben. A gazdasági, társadalmi és területi kohézió nélkül nincs erős, versenyképes Európai Unió. A régiók közötti konvergencia az EU versenyképességét erősíti.

Livia Járóka (PPE), írásban. – (HU) Tisztelt képviselőtársak! Az Európai Unió előtt álló egyik legfontosabb kihívást jelenti a lisszaboni stratégia felülvizsgálata, illetve ehhez kapcsolódóan a szegénység és kirekesztés elleni küzdelem, a társadalmi kohézió erősítése. Az EU 2020 kezdeményezésnek - amely a

spanyol-belga-magyar elnökségi trió programjának egyik alappillére jelenti - választ kell adnia a kontinenst érintő hosszú távú demográfiai és társadalmi kihívásokra, amely nem jelenthet kevesebbet, mint az európai munkaerőpiaci és oktatási rendszer újragondolását. Az Európai Foglalkoztatási Stratégia eddigi sikertelenségével szemben, az EU 2020 programnak valóban több és jobb munkahelyet kell teremtenie, kiemelt célként kezelve a nők és kiszolgáltatott helyzetben élő csoportok munkaerő-piaci részvételének fokozását. Öröndetes, hogy mind az Európai Bizottság munkadokumentuma, mind a soros elnöki trió programja hangsúlyt helyez olyan, a program sikeréhez elengedhetetlen tényezőkre, mint a nem bejelentett munkavégzés, a feketegazdaság és a korai iskolaelhagyás elleni fellépés, valamint az önfoglalkoztatási feltételek javítása. Mivel a társadalmi-gazdasági kirekesztettség számos tényező kölcsönhatásából fakad, megoldást csak az eddigi projekt-alapú elképzeléseknél átfogóbb, az összes területet együttesen kezelő cselekvési terv hozhat. Az egymástól elszigetelt kezdeményezések helyett a siker érdekében ezen intézkedéseket olyan kiegyensúlyozott szakpolitikai csomagban kell ötvözni, amely a korai beavatkozásra összpontosít, és amely érdemi javulást biztosíthat a társadalmi kirekesztés valós mértékét tükröző laeken mérőszámok mindegyikében.

Iosif Matula (PPE), írásban. – (RO) A jelenlegi gazdasági válság az elmúlt évtizedek legsúlyosabbika, amelynek hatásait az is tükrözi, hogy az EU-ban a növekedési potenciál felével csökkent. Ez a gazdasági hanyatlás együtt jár a népesség elöregedésének gyorsulásával, amely hátráltatja az EU gazdaságainak élénkítését célzó erőfeszítéseket. Ebben a helyzetben a lisszaboni stratégia folytatását célzó 2020-ig szóló stratégiának meg kell teremtenie a fenntartható növekedéshez és a költségvetési konszolidációhoz szükséges feltételeket. Az egész életen át tartó tanulásnak jóval elérhetőbbek kell lennie, és az egyetemeknek nyitottabbá kell válniuk a nem hagyományos értelemben vett diákok fogadására. A kereslet és a kínálat pontosabb összehangolása, valamint a fokozottabb munkavállalói mobilitás több lehetőséget biztosít majd a munkavállalók számára azokon a helyeken, ahol a legnagyobb a kereslet a készségeik iránt. A szegénység és a kirekesztés csökkentése érdekében modern társadalombiztosítási és nyugdíjrendszerekre van szükség. A foglalkoztatási politikanak a munkaerőpiac rugalmasságára kell törekednie, ahol a munkavállalók folyamatos képzés, a változáshoz való alkalmazkodás és mobilitás révén felelősséget vállalnak életük munkával töltött szakaszáért. Elengedhetetlen, hogy alkalmazkodjunk a jelenlegi gazdasági válság körülményeihez és az európai népesség elöregedéséhez, ezáltal ugyanis az átmenetileg munka nélkül maradó személyek számára megfelelő szintű támogatást tudunk biztosítani.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) Osztom azon képviselőtársaim érzéseit, akik felvetették, hogy az EU 2020 stratégia nem foglalkozik a mezőgazdaság kérdésével. Úgy vélem, a mezőgazdaság olyan terület, amely hozzájárulhat az Európai Unió fejlődéséhez, és ezzel egyidejűleg fontos ágazat, mivel az európai életmód meghatározó eleme. Végül, de nem utolsó sorban pedig különös figyelmet kell szentelni a mezőgazdaságnak, mivel azt a gazdasági válság súlyosan érintette. Ha meg akarjuk állapítani, milyen mértékű ez a hatás, elég csak megnézni a mezőgazdaságban dolgozók reáljövedelmének csökkenését, amelynek mértéke egyes európai uniós tagállamokban elérte a 35%-ot.

Ioan Mircea Paşcu (S&D), írásban. – Van Rompuy elnök úr nyitó beszédével összhangban hozzászólásom a Lisszaboni Szerződés végrehajtásával foglalkozik. Míg elméletben a főképvisező kettős tisztségének létrehozása jó ötletnek tűnik, a gyakorlatban „egyedi” jellege miatt a Szerződés szövegezői által előre nem látott problémákhoz vezet. A szintén kettős tisztséget viselő helyettes hiányában a főképvisezőnek egyre többször kell majd választania, hogy Brüsszelben marad és megjelenik például az Európai Parlamentben, vagy egy külföldi fővárosba utazik, ahol az EU-nak hasonlóan fontos képviselőre van szüksége. Lady Ashton természetesen kijelölhet egy helyettest, ha azonban így tesz, annak eseti alapon kell történnie, vagy a Tanács, vagy pedig a Bizottság kárára. Ha pedig a „soros elnökség” ismét belép a képbe, hogy helyreállítsa az egyensúlyt, az a bürokrácia csökkentése helyett éppen annak növekedését fogja eredményezni.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Az Európa 2020 nem követheti el ismét elődjének, a lisszaboni stratégiának a hibáit. Az új stratégiát jelentős mértékben a gazdasági válság alakította, amelynek hatásait kezelniünk kell. Ugyanakkor nemtörődömségünket is ellensúlyoznunk kell. Ha a Stabilitási és Növekedési Paktum előírásai ilyen szigorúak, hogyan lehetséges, hogy az EU a GDP 7%-ának megfelelő hiányt és 80%-ának megfelelő adósságot halmozott fel? Ki a felelős ezért? Azt szeretnénk a leginkább, ha az EU visszatérne a gyors növekedés útjára, és a stratégiának elsősorban ennek elérését kellene elősegítenie. A stratégia jelenlegi rendelkezéseiből nem derül ki, hogyan kívánja ezt megvalósítani, és az sem, hogyan egyeztetethető össze Európa szociális eredményei a demográfiai problémákkal, az egészségügyi biztosítások rendszerének gyenge teljesítményével vagy az elégtelen juttatási és nyugdíjrendszerrel. Továbbá, mi a helyzet a munkaórákkal? Végül, mi a helyzet a bankok és más pénzügyi intézmények felügyeletét és ellenőrzését

végző rendszer létrehozásával? Illetve, hogyan kívánjuk növelni a termelékenységet? Az új kihívásokhoz új megközelítésre van szükség.

Bogusław Sonik (PPE), írásban. – (PL) Az új Euro 2020 stratégia prioritása az intelligensebb és környezetbarátabb, tudásalapú piacgazdaság kell, hogy legyen. E célkitűzés elérése érdekében elsősorban az egységes piac megerősítésére és a szolgáltatások szabad áramlásának fokozására kellene összpontosítani. Az európai közösségnek a vállalkozói szellem előmozdításában, valamint a vállalkozások bejegyzésének a jogi és gazdasági korlátok felszámolása révén történő egyszerűsítésében kellene szerepet vállalnia. Meghatározó kérdés a támogatás, különösen a kis- és középvállalkozások számára nyújtott támogatás. A mikrovállalkozásokra vonatkozó éves pénzügyi kimutatás benyújtását előíró követelmény eltörlése, valamint a hitelhez jutás javítása fontos lépés lehet ebben az irányban. Az emberek vállalkozókedvét vizsgáló Eurobarométer felmérés eredményei szerint az Európai Unió továbbra is az Egyesült Államok mögött áll, ugyanakkor az EU fiatal lakosainak több mint fele vállalkozóvá szeretne válni az elkövetkező öt évben. Úgy gondolom továbbá, fontos, hogy törekedjünk a tudásalapú gazdasági növekedés, valamint egy versenyképes, egységes és környezetbarátabb gazdaság kialakítására. Eppen ezért figyelmet kell fordítani a fiatalok felkészítésére, hogy hosszú távon is meg tudjanak birkózni a kihívásokkal, és növelni kell az erre fordított kiadásokat.

Az EU-nak mihamarabb végre kell hajtania az európai digitális menetrendet annak érdekében, hogy megteremtse az internetes kereskedelem valóban egységes, közös piacát, és így a fogyasztók élhessenek a más tagállamokban kínált versenyképes árajánlatokkal, a kkv-k pedig korlátozások nélkül működhessenek az európai piacon.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), írásban. – (HU) Az EU2020-as stratégiájának két pilléren kell nyugodnia. Egyrészt a tagállamok közötti szolidaritáson, amely garantálja, hogy egyetlen tagállamot sem hagyunk hátra a válságban. Másrészt az egyes tagállamoknak is szolidaritást kell vállalniuk a közösséggel, pontosan végrehajtva a közösen meghatározott kötelezettségeket. Az Európai Unió jövőjéről folytatott vita során végig szem előtt kell tartanunk a már működő közösségi politikákat. A közös agrárpolitika és a kohéziós politika az európai integráció valódi eredményei, a tagállamok, nemzetek közötti szolidaritás szimbólumai. Magyarország képviselőjeként és új tagállami politikusként egyaránt fontosnak tartom az Európai Bizottság által megfogalmazott új prioritásokat: a tudásalapú társadalom kiépítését, az innováció előmozdítását, a társadalmi befogadás erősítését, az új munkahelyek létrehozását, valamint a fenntartható fejlődés keretében az éghajlatváltozás elleni határozottabb fellépést.

Nem engedhetjük azonban, hogy az említett területeken elért erősebb összefogásnak a korábbi közösségi politikák gyengítése legyen az ára. A közös agrárpolitika által garantált élelmiszer- és élelmiszerbiztonság egyre fontosabb lesz a XXI. században, amikor az élelmiszer és az édesvíz olyan stratégiai jelentőségre tesz szert, mint a XX. században a kőolaj. Ha valóban erősíteni akarjuk az EU globális versenyképességét, nem engedhetjük meg, hogy egyes régiók az elmaradott infrastruktúra, a gyenge oktatási, szociális, egészségügyi szolgáltatások miatt leszakadjanak. Ezért továbbra is szükség van egy erős, szolidaritáson alapuló kohéziós politikára.

Traian Ungureanu (PPE), írásban. – (RO) Az EU 2020 stratégiának áttörést kell hoznia. Máskülönben az EU 2020 Lisszabon 2 lesz, olyan stratégia, amelyet 10 év múlva újabb stratégiával kell felváltani. Az EU 2020-nak egyértelműen a poszt-lisszaboni szakasz kezdetét kell jelölnie. Meg kell határozni az újtárra indított stratégia prioritásait annak érdekében, hogy az EU 2020 által létrehozott reformok közép és hosszú távon is életképesek maradjanak.

Három olyan prioritást élvező terület van, amelynek mindenképpen szerepelnie kell az EU 2020-ban. Az első a kkv-k részére nyújtott, a közösségi programoknak a makroszintű gazdaságpolitikákkal való összehangolásán alapuló aktív támogatás. Ez a megközelítés egészséges gazdasági környezetet biztosít majd a magánvállalkozások számára. A második egy olyan oktatási rendszer, amely a piaci igényeknek megfelelő munkaerőt képez. Ez a folyamat biztosítani fogja a tagállamokban a foglalkoztatottság magasabb szintjét. Végül, növelni kell az Európai Parlament szerepét. Ez lehetővé teszi majd, hogy a valóságnak megfelelő tagállami információkat használjunk fel, és elkerülhessük a tagállami gazdaságok közötti egyenlőtlenségek további növekedését. Az egyértelmű prioritások alapján összeállított EU 2020 stratégia gyorsan fellendíti majd az EU gazdasági növekedését, különösen a jelenlegi pénzügyi és gazdasági nyomással összefüggésben.

14. Az EP prioritásai az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa ülésének fényében (Genf, 2010. március 1-26.) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozatai a Parlament prioritásairól az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa ülésének fényében (Genf, 2010. március 1–26.).

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, az Európai Unió Genfben, Brüsszelben és a harmadik országok fővárosaiban az Emberi Jogi Tanács ez évi első ülésére készül.

Az Emberi Jogi Tanács fórumot biztosít ahhoz, hogy megvitassuk az emberi jogok helyzetét a világ valamennyi részén, valamint a nemzetközi közösség által az emberi jogi helyzet javítására tett erőfeszítéseket, ami az Európai Unió alapelvei közé tartozik, az Unió szellemiségének egyik összetevője, egyik lényegi jellemzője, ez adja valódi identitását a világban.

A Tanács elnöksége ezúttal nagyon komolyan vette az általa betöltendő szerepet. Roppant komolyan vette mindazokat a problémákat, amelyeket az Európai Uniónak az Emberi Jogi Tanács ezen ülései során meg kell oldania. Ezt bizonyítja, hogy a spanyol kormány első miniszterelnök-helyettese, María Teresa Fernández de la Vega – ebben az esetben az Európai Unió Tanácsa elnökségének képviselőjeként – részt fog venni a tanács 13. ülészakán kezdődő „magas szintű tanácskozáson”.

Az elnökség ilyenformán aktívan szerepet fog vállalni a Tanács munkájában.

Meg fogjuk védeni az Európai Unió álláspontját a több tagállam számára speciális vonatkozásokkal bíró ügyekben, és az Európai Unió a nemzeti kezdeményezések mellett egyes országokról szóló határozatokat is be fog nyújtani.

Továbbra is úgy hisszük, hogy a Tanácsnak eszközökre van szüksége, hogy megvédhesse az emberi jogokat, hogy reagálni tudjon az emberi jogok súlyos megsértéseire, vagy országonkénti megbízatásokkal – mint például Burma vagy a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság esetében –, vagy egy országon belül egyes konkrét területekre vonatkozó megbízatásokkal, amint az reményeink szerint a Kongói Demokratikus Köztársaság esetében fog történni.

Ha azt akarjuk, hogy a tanács megőrizze hitelességét, a nemzetközi közösségnek és az Emberi Jogi Tanácsnak figyelemmel kell kísérnie ezeket a helyzeteket.

A Tanács elkövetkező ülésein napirendre kerülő kérdések között szerepel egy olyan, amit mi a mai délután későbbi részében, egy másik napirendi pont keretében fogunk tárgyalni, mégpedig a Gázával és a Goldstone-jelentéssel foglalkozó rendkívüli ülések kérdése. Az Európai Unió úgy véli – amint ezt később még egyszer el fogjuk mondani –, hogy ez a jelentés megbízható elemzést ad a helyzetről, és az Európai Unió hangsúlyozta annak fontosságát, hogy a nemzetközi emberi jogi jogszabályok és a nemzetközi humanitárius jog lehetséges megsértéseit megfelelően, megbízhatóan kivizsgálják.

Befejezésül szeretném megvitatni a tanácsi felülvizsgálat problémáját.

Az idei év kulcsfontosságú lesz a Tanács munkájának felülvizsgálatáról szóló tárgyalások szempontjából, amely felülvizsgálatra konkrétan 2011-ben fog sor kerülni.

Az Európai Unió most kezd dolgozni egy világos állásponton, egy egyértelmű stratégián az Unió számára, és ezt meg is kívánja szilárdítani, hogy az emberi jogok védelme és tiszteletben tartása terén meg tudjuk őrizni aktív szerepünket és elkötelezettségünket.

Az mindenesetre egyértelmű, hogy az Európai Unió, ahogy eddig mindig, a továbbiakban is pártolni fogja az Egyesült Nemzetek Emberi Jogi Főbiztosának Hivatala függetlenségét, akárcsak a különjáráások függetlenségét, a nem kormányzati szervezetek részvételét az Emberi Jogi Tanácsban, a Tanács hatáskörét a legfontosabb súlyos emberi jogi jogsértések kezelésére és az országonkénti megbízatások kialakítását.

Spanyolország és a spanyol elnökség tisztában van azzal, hogy az emberi jogok világszintű védelmét és támogatását tekintve az Unió és az Egyesült Nemzetek számára sorsdöntő időszakban vette át a soros elnökséget.

A Lisszaboni Szerződés sok más területhez hasonlóan e téren, az Unió külső fellépését tekintve is egy új szakasz kezdete, és reméljük, hogy a főképviseelő vezetésével végzett közös munkánk révén ezért az Európai Unió hangja jobban fog érvényesülni az Emberi Jogi Tanács munkájának alapelvei védelmében. Reméljük

továbbá, hogy az aktívabb, átláthatóbb és hatékonyabb Tanács felé való elmozdulás szakaszának kedvezni fog az átmeneti időszak, amelyen az Unió most megy keresztül, egy olyan elnökség idején – amelyet jelenleg én képviselek – amely minden tőle telhetőt meg fog tenni annak érdekében, hogy az Unió és a Tanács által választott utak mostantól egyazon cél felé vezessenek, ami nem más, mint az emberi jogok támogatása és védelme a világ minden részén.

Kristalina Georgieva, a Bizottság tagja. – Elnök úr, nagyon helyénvalónak találom, hogy első alkalommal az emberi jogok kérdésében vagyok ma itt jelen, amely oly jól illeszkedik tárcám prioritásaihoz.

A Bizottság teljes mértékben osztja a spanyol elnökség által elmondottakat, és csak két észrevételt szeretnék hozzáfűzni az itt elhangzottakhoz az elkövetkező ülészak prioritásait illetően, illetve azzal kapcsolatban, hogy az EU hogyan fog igazodni ezekhez a prioritásokhoz.

Az első észrevételem a tematikus kérdésekkel kapcsolatos. Az EU és a latin-amerikai országok csoportja közösen dolgoznak egy gyermekjogokról szóló határozattervezeten, külön hangsúlyt helyezve a gyermekekkel szembeni szexuális erőszak elleni küzdelemre. A Bizottság nagyon aggasztónak találja a szexuális erőszak megnövekedését a konfliktuszónákban és a válsághelyzetekben, illetve az erőszak áttérjedését a legkiszolgáltatottabbakra, különösen a gyermekekre. Az EU a humanitárius segítségnyújtásról szóló európai konszenzussal összhangban gondoskodni fog arról, hogy a határozat megfelelően foglalkozzon ezzel a témával.

Az EU emellett aktívan részt venne egy, a fogyatékkal élő személyek jogaival foglalkozó munkacsoportban is. Ez teljesen egyértelműen összekapcsolódik a belső uniós politikáinkkal, hiszen hamarosan befejezzük a fogyatékkal élő személyek jogairól szóló ENSZ-egyezményhez való csatlakozás folyamatát.

A másik, külön érdeklődésre számot tartó tematikus terület az élelemhez való jog, amely összhangban van a millenniumi fejlesztési célok megvalósításával, valamint a belső menekültek emberi jogai, akiknek – a menekültektől eltérően – a nemzetközi egyezmények nem nyújtanak megfelelő védelmet, és ezzel a kérdéssel összefüggésben elszántan folytatni fogjuk a munkát.

A második észrevételem azzal kapcsolatos, hogy az EU támogatja az egyetemes időszakos felülvizsgálatról szóló jelentések plenáris ülésen való elfogadását, azon államok esetében, amelyek decemberben mentek keresztül ezen a folyamaton. Nagyon fontos pillanat ez, amikor a felülvizsgálat alá eső államok nyilvánosságra hozhatják az emberi jogi helyzet javítása érdekében tett kötelezettségvállalásaikat. Az államok ugyanakkor úgy is dönthetnek, hogy nemzetközi segítséget kérnek e kötelezettségvállalásaik végrehajtásához. A Bizottság a továbbiakban is nagyon nyitottan viszonyul a tárgyalásokhoz, hogy a partnerekkel egyeztesse a módszereket és eszközöket a felülvizsgálatok során megfogalmazott ajánlások végrehajtásának támogatására.

Mint azt már a spanyol elnökség is hangsúlyozta, kritikus jelentőségű az a tény, hogy ennek a folyamatnak a hatása mindenekelőtt az EU tagállamai által tanúsított átláthatóságtól és nyitottságtól függ, mivel csak akkor lehetünk eredményesek, ha jó példával járunk elől.

Laima Liucija Andrikiene, a PPE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, örülök annak, hogy az Európai Parlament állásfoglalást fog elfogadni az Emberi Jogi Tanács elkövetkező ülészakáról. Ugyancsak üdvözlöm, hogy az Európai Parlament küldöttséget indít az Emberi Jogi Tanácshoz, mivel az EU Tanácsához szóló ajánlásainkat rendszerint arról nyújtjuk be, hogy hogyan kellene javítani az Emberi Jogi Tanács munkáját és megerősíteni az Európai Unió által ebben betöltött szerepet.

2010-ben ez a tizenharmadik ülészak a legfontosabb, és ennek keretében a kormányminiszterekkel magas szintű találkozókra és tárgyalásokra fog sor kerülni számos fontos, a biztos asszony és a miniszter úr által már említett kérdésben, amilyen például a globális pénzügyi válság hatása az emberi jogi helyzetre világszerte.

Örülünk annak, hogy amerikai partnereink nagymértékben részt vesznek az Emberi Jogi Tanács munkájában. Ugyanakkor aggodalommal kell megjegyeznünk, hogy néhány ország arra törekszik, hogy az egész folyamatot eltérítse és aláássa az Emberi Jogi Tanács hitelességét. Irán már jelezte, hogy esetleg jelöltként indul a Tanács tagságért tartandó választásokon. Rendkívül sajnálatos lenne, ha Iránt megválasztanák, mivel ezáltal valószínű növekedne azon országok száma a Tanácsban, amelyek emberi jogi megítélése problematikus. Az Emberi Jogi Tanács ezzel azt kockáztatná, hogy elődjéhez, az Emberi Jogi Bizottsághoz hasonlóan elveszíti működőképességét és hatékonyságát. Más szóval, a tét nem más, mint az Emberi Jogi Tanács hitelessége, ezért minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk az Emberi Jogi Tanács tekintélyének megőrzése érdekében.

Richard Howitt, az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, mindenekelőtt szeretném üdvözölni a Parlament részvételét az ENSZ kezdeményezéseiben. Az őszi folyamán New Yorkban lobbiztunk egy új főtárhelyettes

kinevezéséért, aki az ENSZ keretein belül előtérbe helyezné az emberi jogok kérdését, és a jövő hónapban ismét ott leszünk magánál az Emberi Jogi Tanácsnál: ahol nem pusztán az uniós képviselőinkkel folytatunk párbeszédet, hanem a harmadik országokkal is együtt dolgozunk, azon közös európai erőfeszítések keretében, amelyek célja az emberi jogok tiszteletben tartásának előmozdítása a világ többi részén. Büszke vagyok arra, hogy Genfben Európát az emberi jogok védelmezőjeként láthatjuk, és – tekintettel az ez év júniusában megkezdődő munkára – a mai állásfoglalásunk azt fejezi ki, hogy ki kell állnunk magának az Emberi Jogi Tanácsnak a további megreformálásáért.

A Tanács továbbra is túlzottan átpolitizált, és a mai szövegtervezetünk joggal bírálja azokat a küldötteket, akik cinizmusukban képesek voltak reggel 6-kor felsorakozni autóikkal az ENSZ genfi székháza előtt, hogy elsőként mehessenek be és iratkozhassanak fel azon felszólalók listájára, akik támogatják Srí Lankát az intézkedés mellőzésére irányuló indítványában, hogy elkerülje az országban történő jogsértések bírálatát, és hogy megkerülje az Emberi Jogi Tanács létrehozásának szellemiségét: amelynek értelmében egész évben foglalkoznia kellene az emberi jogi visszaélésekkel, bárhol és bármikor is történjenek. Itt, a Parlamentben a spanyol elnökség által a további reformokkal kapcsolatban felsorolt elvek közül sokkal egyetértünk, és szeretnék csatlakozni barátomhoz, Andrikiené asszonyhoz azzal a kijelentéssel, hogy a Tanácsra újabb halálos csapást fog jelenteni, ha Iránt – a maga lesújtó emberi jogi helyzetével – legközelebb ellenszavazat nélkül megválasztják, amint attól néhányan már most is tartanak.

Az emberi jogok legnehezebb próbája minden nemzet számára az, amikor minket magunkat vádolnak az emberi jogok megsértésével. Ezért örülök nagyon annak, hogy a február 18-i genfi szervezeti ülésen az Európai Unió és az Egyesült Államok egyaránt a titkos fogva tartásról szóló közös tanulmány mellett szólalt fel, amelyet ez alkalommal nyújtanak be az Emberi Jogi Tanácshoz. Nem fogunk mindig egyetérteni a bírálatokkal, de mindig nyitottnak kell maradnunk feléjük, ha másoktól is ezt várjuk el.

Kristiina Ojula (ALDE). – (ET) Főképvisező asszony, biztos asszony, mi a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoportban azt szeretnénk, ha az Európai Unió hallatná a hangját az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának most következő 13. ülésszakán. Az állásfoglalás társszerzőjeként különösen az állásfoglalás 9. és 13. pontjára szeretném felhívni a figyelmet, amelyek az Iránnal kapcsolatos ügyekkel foglalkoznak.

Számunkra, az ALDE Képviselőcsoport számára elfogadhatatlan, hogy az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa nem képes – és még inkább, hogy nem hajlandó – kellő gyorsasággal reagálni az afganisztáni, guineai, iráni, jemeni és iraki emberi jogi válsághelyzetekre. Az Emberi Jogi Tanácsnak, amely a világ valamennyi országát összefogja, az a célja, hogy minden tagállam területén folyamatosan ellenőrizze az emberi jogok helyzetét, és haladéktalanul reagáljon a helyzet bármilyen romlására.

A helyzet jelenlegi nehézkes kezelése egyértelműen azt jelzi, hogy a szervezet gyenge, és nem képes megfelelően megvalósítani a saját maga által kitűzött célokat. A szervezet gyengesége abból is nyilvánvaló, hogy Irán jelöltként indulhat az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának 2010. májusban esedékes választásán, ami meglehetősen komikus. Maga a gondolat is teljesen abszurd, figyelembe véve a teokratikus iráni rendszer tehetetlen próbálkozásait az egész országot elborító polgári zavargás elfojtására, az elnyomó apparátus segítségével. Az egyetlen lehetőség az egész nemzetközi közösségre hárítani a vádat.

Tiszteletben tartjuk az iráni nép választásait, és bírálatainkkal az iráni nép számára szeretnénk jobb jövőt elérni. Arra kérjük az Európai Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviseelőjét és a Bizottság alelnökét, hogy foglaljanak határozottan állást ebben az ügyben, és gyakoroljanak erős nyomást az ENSZ-re.

Heidi Hautala, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök úr, az Európai Unió nagyszerű lehetőséget kapott arra, hogy az Emberi Jogi Tanács következő ülésén jóváhagyjon egy lépést a nemzetközi jog megerősítése érdekében.

A Tanácstól és a Bizottságtól már meghallgathattuk a fontos kérdések hosszú sorát, de van arra bármilyen garancia, hogy az Európai Unió ténylegesen ragaszkodik fog ezek tárgyalásához? Példának okáért megemlíthetném, hogy a gázai háború során történt nemzetközi humanitárius jogsértésekről szóló Goldstone-jelentés a tagállamokban nagyon ellentmondásos fogadtatásban részesült. Véleményem szerint a Tanács képviselőjétől jogunk van beszámolót kapni arról, hogy a különböző tagállamok most hogyan viszonyulnak ehhez a fontos jelentéshez. Ez a jelentés kulcsfontosságú egy olyan időszakban, amikor próbálunk véget vetni annak a gyakorlatnak, hogy a nemzetközi humanitárius jog megsértésében és a háborús bűncselekményekben bűnösnek talált személyek büntetlenül maradnak, és ehelyett igyekszünk bíróság elé állítani őket.

Másodsorban, képviselőtársamhoz, Howitt úrhoz hasonlóan, szeretném megemlíteni a titkos fogva tartási központokról szóló új jelentést. Az Európai Uniónak határozottabban fel kell lépnie a kínzás és mindenfajta embertelen bánásmód ellen a börtönökben, amelyek némelyike titkos. Azzal is szembe kell tudnunk nézni, hogy az Európai Unió tagállamai maguk is elkövettek ilyen dolgokat. Ez nem mehet így tovább; nekünk is ki kell vizsgálnunk az ilyen ügyeket, minthogy minket is érintenek.

Most lehetőségünk nyílik arra, hogy megnöveljük a Nemzetközi Büntetőbíróság hatalmát, ha kellőképpen erőteljes álláspontot fogadunk el arról, hogy a bíróság szakmai magatartási kódexét idén tavasszal hogyan kellene módosítani.

Charles Tannock, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, az Emberi Jogi Tanácsnak kétségkívül hangzatos céljai vannak, ugyanakkor tagjainak némelyike komoly veszélyt jelent rá. Az emberi jogokat és a demokráciát sokan közülük csak messziről tisztelik: ilyen például Kuba, Kína, Pakisztán, Szaúd-Arábia, Nicaragua és Gabon – és Irán, a potenciális tagjelölt –, csak hogy néhányat említsek. Nyilvánvaló ezért, hogy ennek a szervnek kevés tényleges morális tekintélye van. Az EU-nak az ENSZ szintjén be kell érnie a vele való együttműködéssel, mindazonáltal az élelmszerbiztonság és a gyermekjogok terén végez némi hasznos munkát. Ugyanakkor rögeszmésen támadja az izraeli emberi jogi helyzetet, de amikor ők maguk vesznek semmibe az emberi jogokat, azt gyakran senki sem vizsgálja.

Ez a parlamenti állásfoglalás helyesen világít rá arra, hogy a 13. ülészak nem tesz említést az olyan rezsimekhez kapcsolódó problémákról, mint Guinea, Afganisztán, Irán és Jemen. Másodsorban, az állásfoglalás utal a CIA-re és a foglyok rendkívüli kiszolgáltatására. Kétszer is meg kell gondolnunk, mielőtt nekitámadunk amerikai szövetségeseinknek, akik még mindig aránytalanul nagy terhet és felelősséget vállalnak magukra a mi biztonságunk, az Európai Unió biztonsága érdekében.

Nicole Sinclair (NI). – Elnök úr, miközben a Bizottság nagy erővel törekszik az emberi jogaink megvédésére, mi, britek már a tizenharmadik század óta pontosan tudjuk, hol állunk. Attól tartok, a Lisszaboni Szerződés még mindig csak halovány árnyképe a mi Magna Chartánknak.

A Bizottság szereti globális szereplőnek tekinteni magát az emberi jogok területén, és láthatólag nagyon készséges, ha másokat kell elítélni, vagy másoknak kell segítséget, tanácsot adni. Jobb lenne azonban, ha tartana némi önvizsgálatot. Mélységesen ironikusnak találom, hogy miközben az EU teljes joggal támogatja a kasmíriak jogait, akik türelmesen várnak az önrendelkezési jogról szóló népszavazásra – amit az ENSZ még 1947-ben ígért meg nekik –, a Bizottság aktívan dolgozik azon, hogy a Lisszaboni Szerződés segítségével elvegye a hatáskört a tagállamaitól a magas politika fontos területein. Ez voltaképpen visszavezet a brit választóknak beígért népszavazás kérdéséhez, amelyre egész egyszerűen nem került sor. Választóim tehát a kasmíriakkal együtt várnak az önrendelkezésre.

José Ignacio Salafrañca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Elnök úr, úgy vélem, ez kitűnő alkalom az emberi jogok egyetemességének, oszthatatlanságának és egymástól való függésének megerősítésére, és ez a holnap elfogadni kívánt közös állásfoglalási indítvány pontosan ezt teszi.

A Parlament már számos alkalommal hangot adott véleményének, rendszerint az „Emberi jogok helyzete a világban” című éves jelentéseiben, illetve a különféle állásfoglalásain keresztül, ahogy tettük ezt a közelmúltban Irán esetében.

Néhány képviselőtársam utalt arra a paradox helyzetre – ők nevezték így –, hogy bizonyos országok, amelyek emberi jogi megítélése rendkívül rossz, tagjai a jogok ellenőrzéséért felelős testületnek, és közülük szerintem Irán esete az egyik legnyilvánvalóbb. Mindazonáltal nem az egyedüli példája ennek, ezért szerintem az Egyesült Nemzetek hatékonysága meg fog szűnni, ha valóban ezekre az országokra támaszkodik, és el fogja veszíteni minden politikai legitimitását és erkölcsi tekintélyét ahhoz, hogy elítélhesse ezeket az eseményeket.

Miközben erről beszélünk, elnök úr, ezen a héten a Parlament egy másik testülete a Ház egy tagjának kiutasítását, Kuba kizárását fontolgatta. Mindemellett a mai napon Orlando Zapata Tamayo, 42 éves építőmunkás és politikai fogoly halála miatt is gyászolnunk kell, aki önkényes, embertelen, kegyetlen bebörtönzése után, éhségstrájk következtében vesztette életét.

Az Emberi Jogok és Nemzeti Megbékélés Kubai Bizottságának elnöke, Elizardo Sánchez, a társadalmi demokrácia szelleméhez nagyon közel álló személy azt nyilatkozta, hogy ez a haláleset teljes mértékben elkerülhető lett volna, és a maga részéről ezt igazságszolgáltatásnak álcázott gyilkosságnak tekinti. Biztos asszony, azt szeretném kérdezni Öntől – mivel a soros elnök álláspontját már ismerjük –, hogy etikai és demokratikus szempontból, válaszul az ilyen elítélendő eseményekre, mint Zapata úr halála, Ön szerint,

illetve a Bizottság szerint az Európai Unió és Kuba közötti kapcsolatokat magasabb szintre kell-e emelni, előtérbe kell-e helyezni?

15. Köszöntés

Elnök. – Szeretném köszönteni körünkben Monsignor Jorge Ortega bragai érseket, valamint az őt kísérő püspököket és a portugál püspöki küldöttséget.

Főméltóságod, engedje meg, hogy ezúton nyilvánítsam ki együttérzésünket és részvétünket a portugál népnek, különösen Madeira lakosságának, akik az elmúlt napokban sok szenvedést éltek át. Gondolatainkban, imáinkban velük vagyunk.

16. Az EP prioritásai az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa ülésének fényében (Genf, 2010. március 1-26.) (a vita folytatása)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozatai a Parlament prioritásairól az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa ülésének fényében (Genf, 2010. március 1–26.).

Vittorio Prodi (S&D). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának 13. ülészaka rendkívül fontos alkalom.

Csak egy-két olyan esetet szeretnék megemlíteni, amellyel nem foglalkoznak túl gyakran. Konkrétan a börtönök témakörében, de nem a terroristáknak fenntartott börtönökkel kapcsolatban, szeretném felhívni a figyelmet a ruandai és a líbiai börtönökben uralkodó embertelen állapotokra, ahol teljesen ártatlan fogva tartottakat ítélnék halálra.

Szeretném megemlíteni ezenkívül a nyugat-szaharai nép oly régóta megoldatlan ügyét, és ugyanitt megemlíteném a klímamenekültek jogait, akik az éghajlatváltozás drámai formái miatt kényszerülnek hazájuk elhagyására. Ezek tehát mind olyan tényezők, amelyeket figyelembe kell venni, pontosan azért, mert a társadalmunk alapját képezik.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Elnök úr, az Egyesült Nemzetek 2005-ben a hatvanadik születésnapján két új struktúrával bővült. Ezek közül az első a Békeépítő Bizottság, a második pedig az Emberi Jogi Tanács volt. Miközben a Békeépítő Bizottság jobbra hatékonyan végzi a munkáját, és többnyire eleget tett a hozzá fűzött elvárásoknak, ugyanez a lehető legjobb indulattal sem mondható el az Emberi Jogi Tanácsról. Itt már elhangzott – és az állásfoglalásban is szerepel –, hogy égető szükség lenne egy reformra. Az Emberi Jogi Tanács munkája túlságosan egyoldalú – amint azt képviselőtársaim már említették –, egyoldalú nézőpontból tárgyalja például Izrael ügyét. Hogy őszinte legyek, nem örülök neki, hogy az elnökség által itt kiemelt egyetlen kérdés éppen a Goldstone-jelentés volt, amelyet minden bizonnyal érdemes megvitatni, de akkor sem ez a legfontosabb kérdés.

Ha már Howitt úr azt mondja, hogy Irán megválasztása – amennyiben sikerrel jár – halálos csapást mérne az Emberi Jogi Tanácsra, akkor szeretném tudni, ez mit jelent. Szeretném, ha tagállamaink és az Európai Külügyi Szolgálat nemkülönben egységes álláspontra helyezkednének, mivel úgy vélem, ha a dolgok így mennek tovább, komolyan mérlegelnünk kell, hogy az Egyesült Nemzetek keretében zajló emberi jogi munkánk hangsúlyos részét visszavisszük a Harmadik Bizottságba, amely legalább egyetemes képviseléssel és nagyobb legitimitással rendelkezik.

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Önök is tudják, mi is tudjuk, hogy az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa egy nagy vicc. Ezt a Tanácsot az Iszlám Konferencia Szervezete tartja fogságában, amely csupa egymást védelmező országokból áll, arra törekedve, hogy provokálják és hamis vádakkal illessék a tiszta izraeli államot.

Elnök úr, ez az úgynevezett Emberi Jogi Tanács ellenez mindent, amiről az emberi jogok szólnak, különös tekintettel a véleménynyilvánítás szabadságára. Felháborító és megvetésre méltó, hogy ennek a Parlamentnek komolyan kellene vennie ezt a rettenetes Tanácsot. Elnök úr, ha a Ház tényleg hisz az emberi jogokban, akkor el kellene ítélnie az olyan állásfoglalások megállíthatatlan özönét, amelyek a véleménynyilvánítási szabadságot próbálják elfojtani, akárcsak az Emberi Jogi Tanácsot alkotó országok által elkövetett, felháborító emberi jogi jogsértéseket. Elnök úr, az emberi jogok világszerte legsúlyosabb megsértéseit elkövető Szaúd-Arábia, Pakisztán, Indonézia és Egyiptom mellett most már Irán is tagja akar lenni az Emberi Jogi

Tanácsnak. Nos, ezek után már csak Észak-Koreának kell csatlakoznia a klubhoz, és akkor nagyjából az összes ilyen csirkefogó állam ott ülhet boldogan egymás mellett.

Elnök úr, pártom számára egy dolog világos: az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa egy félelmetes szerv, amelyet nem lehet komolyan venni. Ennek a Háznak haladéktalanul és egyértelműen el kell határolódnia az Emberi Jogi Tanácstól, és el kell utasítania mindenfajta párbeszédet a gonosztevők eme gyülekezetével.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Először is szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy amikor az Egyesült Nemzetek rendszerén belül létrehozták az Emberi Jogi Tanácsot mint az emberi jogoknak szentelt egyedülálló testületet, ez nagy reményeket keltett, mégpedig azt a reményt, hogy az alapvető jogok ezáltal globális szinten nagyobb védelemben fognak részesülni.

Az egyetemes időszakos felülvizsgálati mechanizmus bevezetése, ami az ENSZ immár néhai Emberi Jogi Bizottságához viszonyítva a legfontosabb újítás, elvileg arra szolgálna, hogy megoldja a lényegi problémákat, a túlzott átpolitizáltságot és a szelektív hozzáállást a súlyos emberi jogi jogsértések kezelésében. Ez a mechanizmus létfontosságú ahhoz, hogy az Emberi Jogi Tanács minden lehetséges módon eleget tudjon tenni megbízatásának. Hangsúlyozni kell azonban, hogy a régi démonok ezzel nem tűntek el teljesen, és a túlzott átpolitizáltság továbbra is kihat e testület munkájára. Másrészt viszont ki kell mondanunk, hogy az egyetemes időszakos felülvizsgálati mechanizmus nem elegendő az emberi jogok hatékony védelmének biztosításához.

Amikor a Tanács nem reagál a kellő gyorsasággal, amint az Guinea esetében történt – hogy csak egyetlen példát mondjak –, ennek rendkívül súlyos következményei vannak. Az emberi jogi jogsértések elkövetői ezáltal ugyanis úgy érezhetik, hogy aggodalomra semmi okuk. A Tanács hitelessége tehát attól függ, hogy képes-e a határozott, gyors fellépésre, amikor az emberi jogokat súlyosan megsértik.

E tekintetben fontos, hogy az Európai Unió ösztönözze olyan mechanizmusok létrehozását az Emberi Jogi Tanács szintjén, amelyeket kifejezetten az olyanokhoz hasonló válsághelyzetek megválaszolására dolgoztak ki, mint – ha az aktuális példákat vesszük – Afganisztán, Guinea, Irán, Jemen vagy Irak esete. Véleményem szerint, az Európai Parlamentnek az az érdeke, hogy ez a szerv, az Emberi Jogi Tanács a lehető legerősebb és hatékonyabb legyen, mivel úgy hiszem, szükségünk van egy hiteles partnerre az emberi jogokról folytatott párbeszédben.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Szeretnék néhány szót szólni a Gázai övezetben uralkodó helyzetről, amely, mint tudják, az emberi jogok tiszteletben tartása szempontjából folyamatos aggodalomra ad okot, különösen azóta, hogy a körülmények a tavalyi téli összecsapások nyomán leromlottak. Nem hiszem, hogy fel tudnánk mérni, ki szenvedett többet ebben a konfliktusban. A katonai fellépések sajnos mindkét oldal részéről azt jelentették, hogy túlnyomórészt a polgári lakosság szenvedett. A kialakult helyzet keretei között azonban a helyszínen rendkívül nehéz különbséget tenni a katonák és a civilek között a palesztinok körében. Másrészt viszont a Hamász által kilőtt rakéták rettegésben tartják az izraeli polgári lakosságot.

A konfliktus idején ellátogattam a térségbe, így láthattam mindkét oldal problémáit és félelmeit. Úgy hiszem, ha a megtörtént eseményekért csak az egyik oldalt próbáljuk felelőssé tenni, azzal ellentmondunk a valóságnak. A Gázai övezetben történt véres összecsapások és ezek tragikus humanitárius következményei összehangolt cselekvésre szólítanak fel a világ valamennyi gócpontján – különösen azokkal az okokkal szemben, amelyek miatt védtelen civileknek kell szenvedniük –, és a nemzetközi szervezetek szélesebb körű, hatékonyabb bevonását teszik szükségessé, hogy megadják a kezdőlökést a békéért folyó párbeszédhez. Olyan terület ez, ahol az Európai Unió nemcsak a szükséges képességekkel és hitelességgel rendelkezik, de kötelessége is, hogy világszinten határozottabban lépjen fel.

Tunne Kelam (PPE). – Elnök úr, a parlamenti prioritások közé tartozik az is, hogy foglalkozzunk azzal a riasztó helyzettel, amikor az Emberi Jogi Tanács tevékenységei túlzott átpolitizálódáshoz vezettek. Mindennél fontosabb ezért, hogy az uniós tag küldöttségek kiálljanak az Emberi Jogi Tanács tagságának elnyerésére vonatkozó kritériumok létrehozásáért. Ez különösen a különjárással való együttműködés minimumkövetelményeire és az intézkedés mellőzésére irányuló indítványok alkalmazásával szembeni ellenállásra vonatkozik, mivel ez megakadályozta a határozatok elfogadását bizonyos államok esetében, amelyek igyekeznek elkerülni, hogy emberi jogi politikájukat bíráló érje.

Két másik parlamenti prioritást szeretnék még megemlíteni. Az első Belarusz ügye. Az emberi jogi helyzet a várakozásokkal ellentétben nem javult, sőt, egyre romlik. Ezzel kapcsolatban szeretném ma kihangsúlyozni Milinkevics úr üzenetét. Az EU-nak most valódi eszköz van a kezében ahhoz, hogy nyomást gyakoroljon a

Lukasenko-rezsimre, és a további uniós gazdasági támogatás és együttműködés feltételeként rávegye a helyzet tényleges javítására.

Másodszorban, szeretném a támogatásukat kérni annak a 18 orosz emberi jogi aktivistának – köztük a Szaharov-díjjal kitüntetett Kovalevnek – a múlt heti nyilvános felhívásához, akik rendkívül aggasztónak találják az orosz nyelven sugárzott független műholdas tájékoztatás további visszaszorítását, amit a Kremlnek nyomásgyakorlás útján sikerült elérnie.

Az EU értékein sokat ront, ha az egyik oldalon magasztaljuk az emberi jogok szószólóit, köztük például Kovalevet, ugyanakkor fejet hajtunk Putyin úr azon állításai előtt, miszerint az európai műholdak által sugárzott alternatív orosz nyelvű tájékoztatás valami ellenséges dolog.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) A mai vita során szeretném felhívni a figyelmüket Ghilad Shalit izraeli katona esetére, akit 2006. júniusban, mindössze 19 éves korában raboltak el Kerem Shalomban. A múlt héten a hivatalos európai parlamenti küldöttség tagjaként Izraelbe látogattam, ahol többek között találkoztunk Ghilad Shalit édesapjával, Noam Shalittal. A hadifoglyok jogairól szóló genfi egyezmény 13., 23. és 126. cikke ellenére a francia állampolgársággal is rendelkező Ghilad jogait nem tartották tiszteletben: nem fogadhatta a családjá és a Nemzetközi Vöröskereszt látogatását, embertelen bánásmódban részesült és nem hozták nyilvánosságra, hogy pontosan hol tartják fogva. Hangsúlyoznom kell, hogy még az Izraellel szemben egyébként kritikus Goldstone-bizottság jelentésének 77. cikke is azt ajánlja, hogy Ghilad Shalit részesüljön a genfi egyezményben garantált jogokból. Izrael ezzel szemben tiszteletben tartja a fogva tartottak jogait.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Az EU az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának márciusi ülésén egyértelműen ki kell fejezze abbéli meggyőződését, hogy a nemzetközi közösség a fejlődő világban tapasztalható emberi jogsértések mellett a fejlett országokban tapasztalható visszaállásokat sem hagyja szó nélkül. Az ENSZ Közgyűlésének 1992. december 18-án elfogadott nyilatkozata a nemzeti, etnikai, vallási és nyelvi kisebbségekhez tartozó személyek jogairól, egyaránt érvényes a fejlődő és fejlett országokra, akár az EU-tagállamokra is. A nyilatkozat második cikkelyének első bekezdése kimondja, hogy a nemzeti kisebbségekhez tartozó személyek mindenféle beavatkozás vagy diszkrimináció nélkül használhatják nyelvüket a magán- és közsférában egyaránt. Ez a cikkely jelen pillanatban EU-tagállamokban is csorbát szenved. Az EU akkor lehet hiteles, ha olyan megoldást talál, amely által az egész világ számára példamutató módon kezeli az Unió területén az emberi kisebbségi jogok terén előforduló visszaállásokat.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Elnök úr, a következő két év kulcsfontosságú lesz az ENSZ emberi jogok terén betöltött szerepének kikristályosodása szempontjából, mivel, mint tudják, az Emberi Jogi Tanács kormányközi felülvizsgálata 2011-ben fog megjelenni.

Ebben az időszakban fennáll a veszélye, hogy a képviselőtársaim által már említett országok, amelyek nem tartják különösebben sokra ezt a területet, megpróbálják majd korlátozni az ENSZ szerepét.

A már elmondottakhoz még a következőket szeretném hozzátenni: először is, mivel az Európai Unió az egyik legfontosabb tényező az emberi jogok védelmében – és bízom benne, hogy ez így is marad –, egyik prioritásunk az kell, hogy legyen, hogy nemzetközi téren egyhangúlag szólaljunk fel, és lehetőség szerint kerüljük a széthúzást.

Másodszorban, az emberi jogok védelme terén fokoznunk kell az együttműködést az Amerikai Egyesült Államokkal.

Harmadszor és befejezésül, az Európai Parlamentnek gondosan nyomon kell követnie a Tanács egyetemes időszakos felülvizsgálata terén ezután következő konkrét eljárásokat – és erre képes is –, hogy a magunk részéről ténylegesen és érdemben hozzájáruljunk az emberi jogok támogatásához az Egyesült Nemzetek valamennyi tagállamában.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Elnök úr, Georgieva asszony, López Garrido úr, szeretném felhívni a figyelmüket az állásfoglalás 13. pontjára azzal kapcsolatban, hogy Irán tagjelölt lesz az Egyesült Nemzetek Emberi Jogi Tanácsa tagjainak megválasztásakor.

Irán február 15-én egyetemes időszakos felülvizsgálaton esett át, amelynek keretében megvizsgálják az emberi jogok védelmét és támogatását az országban. Az iráni rezsim határozottan állította, hogy az emberi jogok tiszteletben tartását garantálják. Szeretnék nyomatékosítani néhány tény a jelenlegi rezsim ezen állításaival kapcsolatban.

Éppen tegnap történt, hogy itt a Parlamentben Radjavi asszony beszámolt nekünk az iráni nők és a rendszer ellenzői által elszenvedett önkényes őrizetbe vételekről és kínzásokról. Ugyancsak helytelenítjük a foglyok politikai körülményeit, az Ashraf-tábor neve pedig már önmagában az emberi jogokkal szembeni visszaélés szimbóluma lett. Parlamenti kollégáimnak köszönhetően a januári ülésen számos szemtanú beszámolóját ismerhettük meg erről.

A jelenlegi helyzetben nem fogadhatjuk el, hogy Irán tagja legyen az emberi jogok védelmére létrejött legfelsőbb hatóságnak. Következésképpen azon gondolkozom, hogy milyen üzenetet fogunk közvetíteni más olyan államoknak, amelyek valóban tiszteletben tartják az emberi jogokat. Európának egyhangúlag kell fellépnie, meg kell mutatnia egységességét és – mint azt Ashton bárónő mondta a nyilatkozataiban – ki kell mondanunk, hogy Irán tagjelöltsége ebben a szakaszban elképzelhetetlen.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Elnök úr, ami a képviselőcsoportunknak az ENSZ Emberi Jogi Tanácsáról szóló közös állásfoglalását illeti, különösen a 6. és a 25. bekezdésnek örülök, ahol nyomatékosítjuk, hogy az EU határozottan támogatja az egyes országokra vonatkozó határozatokat. Azokban az esetekben, amikor az emberi jogokkal szemben szisztematikus visszaéléseket követnek el, az egyes országokra vonatkozó határozatok az Emberi Jogi Tanácsban és az ENSZ Közgyűlésben egyaránt rendkívül fontos eszközt jelentenek. Sok esetben, amikor egy ország kormánya régóta nem hajlandó részt venni a szóban forgó helyzet javítására irányuló párbeszédben vagy programokban, a nemzetközi közösségnek az adott országokra vonatkozó határozat marad az egyetlen eszköze, hogy fellépjen a bűncselekményekkel szemben.

Nem a „megnevezésre és megszégyenítésre” megy ki a dolog, ahogy némely bírálói hiszik; nem is arról van szó, hogy mi itt Európában szeretjük beleütni az orrunkat más országok belügyeibe. Egész egyszerűen csak jelezzük, hogy nem fogadjuk el, ha egy rezsim szisztematikus visszaéléseket követ el és elnyomja a saját népét. Meg akarjuk mutatni, hogy a szabadság pártján állunk, nem az elnyomásén. Ezért fontos, hogy az uniós tábor továbbra is védje az egyes országokra vonatkozó határozatok meglétét az ENSZ rendszerén belül.

Andrew Henry William Brons (NI). – Elnök úr, az Európai Unió országainak először a saját házuk táján kellene rendet rakniuk, mielőtt ujjal mutogatnak másokra. Az Európai Unió több tagállamában üldözik és bebörtönzik az embereket az erőszakmentes véleménynyilvánítás szabadságáért. Konkrétan arra törekednek, hogy bűncselekménnyé nyilvánítsák a bevándorlással szembeni bármilyen ellenkezést. A könyvégetés ugyancsak élő és létező jelenség. Politikai pártokat tiltanak be, mint Belgiumban, vagy a betiltásukat kitalált bizonyítékok alapján próbálják elérni, mint Németországban, esetleg kerülő úton valósítják meg a tiltást, mint az Egyesült Királyságban, ahol a saját pártomat a kormány által kért bírósági végzés határozatlan időre eltiltotta az új tagok felvételétől.

Az még nem elég, ha az országok demokratikusnak nevezik magukat: tiszteletben kell tartaniuk a véleménynyilvánítás szabadságát, tiszteletben kell tartaniuk az egyesülés szabadságát, továbbá tiszteletben kell tartaniuk a választások szabadságát is.

Diego López Garrido, a Tanács sora elnöke. – (ES) Elnök úr, hálásan köszönöm a képviselők hozzászólásait ebben az alapvető jelentőségű, fontos kérdésben, amely – mint azt első beszédemben elmondtam – az Európai Unió alapvető összetevőinek egyike: az emberi jogok védelme.

E tekintetben úgy véljük, hogy az Egyesült Nemzetek Emberi Jogi Tanácsában való részvétel, beleértve a Tanács létének támogatását is, olyan pozíció, amelyet az Európai Uniónak fenn kell tartania. Az Európai Unió mindig pártolta, hogy a korábbi bizottság helyett hozzanak létre egy Emberi Jogi Tanácsot, mint ezt korábban már elmondtam. Úgy vélte továbbá, hogy ennek megfelelő eszköznek kell lennie az emberi jogi helyzetek kezelésére világszerte, az olyan helyzetek kezelésére, amelyek szükségessé teszik az intézkedést, az álláspontok elfogadását vagy a megfelelő nyilatkozatok megtételét az ENSZ és tagjai részéről.

Az Európai Unió elnöksége, a Tanács elnöksége az Európai Unió nevében valójában mindig szisztematikusán részt vett az Emberi Jogi Tanács különféle ülésein tartott vitákban, és ez továbbra sem lesz másként. Az Unió Tanácsának elnöksége az Emberi Jogi Tanács következő ülésén az Unió Tanácsa nevében fog részt venni. Ez természetesen tökéletesen összeegyeztethető az Unió egyes tagállamainak és az Európai Bizottságnak mint az Unió másik intézményének a nyilatkozataival és álláspontjaival.

Ezért azt szeretném mondani, hogy támogatjuk e testület fennállását, és ugyancsak támogatjuk a lehetőségeinek teljes körű kihasználását, ami egyes esetekben megvalósul, máskor viszont nem: nyilvánvalóan vannak bizonyos helyzetek, amikor a szavazások következtében az Európai Unió és tagállamai nem érik el az összes céljukat. Vannak igazán pozitív példák is, itt említhetjük például a Szomáliáról szóló álláspontot: az említett

régióban megsértik az emberi jogokat. Vannak más esetek is, amikor a célokat nem sikerül elérni, de a pozitív eredmények mindig többségben vannak a negatívumokhoz képest.

Szeretném elmondani, hogy a különböző felszólalásokban említett országok némelyikének esetéről még fogunk tárgyalni.

Irán kérdéséről külön szeretnék szót ejteni, mivel Irán tagjelöltségének témájára többször is utaltak. Mint tudják, folyamatosan érkeznek nyilatkozatok ebben a tárgyban. Csak az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjétől, Catherine Ashtonól három idei nyilatkozat van itt előttem az iráni helyzetről, amelyekben elítéli az Iránban történt emberi jogi jogsértéseket és kivégzéseket, és aggodalmát fejezi ki ezekkel kapcsolatban.

Ami a tagjelöltség kérdését illeti, mindenekelőtt azt kell mondanunk, hogy ez a kérdés jelenleg még mindig nemzeti hatáskörbe tartozik (az Emberi Jogi Tanácshoz csatlakozni kívánó országok tagjelöltségére vonatkozó álláspont). Mindenesetre óvatossággal kell bánni az iráni emberi jogi helyzet és az emberi jogi jogsértések ügyével, illetve ezen keresztül azzal a kérdéssel, hogy el lehet-e fogadni Irán tagjelöltségét az Emberi Jogi Tanácsban, nehogy a kívánttal ellentétes hatást érzünk el. Megértjük ezért, hogy az Európai Uniónak itt és most arra kell törekednie, hogy a lehető leginkább összehangolt álláspontra jusson (és pillanatnyilag pontosan ez történik), ugyanakkor tisztetben kell tartania a nemzeti hatáskört és – mint már mondtam – óvatossággal kell lennie.

Röviden, elnök úr, úgy gondoljuk, az Emberi Jogi Tanács olyan fórum, ahol védenünk kell az Európai Unió álláspontját, és szerintünk megfelelő hely erre. Ezen túlmenően mindig az volt az elkötelezettségünk a tanáccsal kapcsolatban, hogy ne történjen visszalépés, meghátrálás az emberi jogok védelmének egyetemes mozgalmában, különös tekintettel az emberiség vívmányára, arra, hogy az emberi jogokat egyetemes értéknek tekintjük, olyan egyetemes értéknek, amelyeket a határokon, hagyományokon és a sokszínűségen felülemelkedve védelmezni kell, mivel ez az emberek legalapvetőbb lényegéhez kötődő dolog.

Kristalina Georgieva, a Bizottság tagja. – Elnök úr, köszönöm valamennyi parlamenti képviselőnek az elhangzott javaslataikat. Gondoskodni fogunk róla, hogy ezeket átadjuk a főképviselőnek.

Engedjék meg, hogy négy pontban reagáljak az egyes kérdésekre és észrevételekre.

Az első, ami Iránt és Irán tagjelöltségét illeti: a magam részéről határozottan támogatom a spanyol elnökség által kifejtett álláspontot. Csak azt tudom hangsúlyozni, hogy a Tanács minden egyes megválasztott tagjával szemben az az elvárás, hogy a gyakorlatban a lehető legelkötelezettebben viszonyuljon az emberi jogok védelméhez és támogatásához.

Ami ezt a rendkívül szomorú kubai esetet, Orlando Zapata úr halálát illeti, szeretném kifejezni a Bizottság részvétét a családjá felé, és határozottan elítélni azt a helyzetet, hogy Kubában változatlanul 200-nál is több politikailag másként gondolkodót tartanak fogva, de az alapvető emberi jogok semmibevétele más módokon is kifejeződik. A Bizottság felszólítja Kubát, hogy változtasson politikáján, és tegyen eleget a nemzetközi jog szerinti kötelezettségeinek. A Kubával, az ottani hatóságokkal folytatott párbeszédben továbbra is foglalkozni fogunk az emberi jogok kérdésével, és ezt a párbeszédet arra fogjuk használni, hogy nyomatékosítsuk az emberi jogok ügyét.

Ami azt a sokak által említett felhívást illeti, miszerint az EU-nak egyhangúlag kellene állást foglalnia az emberi jogok kérdésében, a Bizottság ezt nagyon határozottan támogatja.

A negyedik ponttal, Gázával kapcsolatban azt hiszem, helyénvalóbb lenne ezt a kérdést a Goldstone-jelentésről szóló következő vita során felvetni.

Elnök. – A vita befejezéséül hat állásfoglalásra irányuló indítvány⁽²⁾ érkezett hozzám az eljárási szabályzat 110. cikkének (4) bekezdésével összhangban.

A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Mara Bizzotto (EFD), írásban. – (IT) Az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának átfogó hitelességével kapcsolatban bőven vannak fenntartásaim. Mindazonáltal remélem, hogy az Emberi Jogi Albizottság küldöttségének jelenléte a Tanács következő ülésén az európai intézmények számára lehetőséget ad arra, hogy felvessék a kereszténygyűlölet sürgető kérdését. Jól tudjuk, hogy nem kell visszaforgatnunk az időt ahhoz, hogy a

⁽²⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

keresztényüldözés súlyos eseteivel szembesülünk: valójában nem a múltról beszélünk, hanem a jelenről és sajnos – minden valószínűség szerint – a jövőről is, hiszen a keresztény hívőkkel szembeni megkülönböztetésről, az ellenük elkövetett támadásokról és gyilkosságokról nap mint nap érkeznek hozzánk tragikus hírek a világ különböző részeiből. Azt is tudjuk, hogy kényes kérdéssről van szó, és bár mostanáig nem foglalkoztak vele megfelelően, ez nemcsak amiatt történt, mert a résztvevőknek fenn kell tartaniuk a diplomáciai egyensúlyt az olyan üléseken, mint például az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa, hanem nyilvánvalóan az olyan országok keresztényellenes politikája miatt is, amelyek a kereszténységnek ugyan nem kifejezett ellenségei, de legalábbis hagyományosan tolerálják a keresztényellenes fellépéseket.

Ebből következik, hogy az EU-nak és ennek a Háznak a világpolitika reflektorfényébe kerülve a nemzetközi közösségben ösztönöznie kell egy új hozzáállást a kereszténygyűlölet kérdéséhez, hogy haladéktalanul az emberi jogok és a vallásszabadság súlyos megsértéseként ismerjék el világszerte, és hogy a közösség fellépésével gátat tudjon vetni az aggasztó terjedésének.

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – Támogatom ezt az állásfoglalást, amely többek között arra szólítja fel az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviseletét és tagállamait, hogy törekedjenek határozott közös álláspont kialakítására a Goldstone-jelentés nyomán követése ügyében, szorgalmazza a jelentés ajánlásainak megvalósítását és az elszámoltathatóságot a nemzetközi jog megsértései esetén, ideértve az állítólagos háborús bűnöket is, és sürgeti valamennyi felet, hogy folytassanak olyan vizsgálatokat, amelyek az ENSZ Közgyűlése A/64/L.11. számú határozatával összhangban megfelelnek a függetlenségre, a pártatlanságra, az átláthatóságra, a gyorsaságra és a hatékonyságra vonatkozó nemzetközi normáknak. Hangsúlyozza továbbá, hogy a nemzetközi emberi jogok és a nemzetközi humanitárius jog valamennyi fél általi tiszteletben tartása alapvető előfeltétele a méltányos és tartós közel-keleti békének. Az állásfoglalás ezenkívül arra kéri az EU főképviseletét és tagállamait, hogy az Unió külső misszióival és az e téren érdekelt nem kormányzati szervezetekkel folytatott tanácskozás révén aktívan ellenőrizzék a Goldstone-jelentés ajánlásainak megvalósítását, és szorgalmazza, hogy az ajánlásokat és a kapcsolódó megállapításokat építsék be a mindkét féllel folytatott uniós párbeszédbe, valamint a többoldalú fórumokon képviselt uniós álláspontokba.

17. Az Izraelre és Palesztinára vonatkozó Goldstone-ajánlások végrehajtása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és Bizottság nyilatkozata az Izraelre és Palesztinára vonatkozó Goldstone-ajánlások végrehajtásáról.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr! Szeretném megköszönni az Európai Parlamentnek, hogy lehetőséget kaptam arra, hogy az ENSZ által támogatott, 2008 vége és 2009 eleje közötti gázai konfliktussal foglalkozó, „Goldstone-jelentés”-ként ismert tényfeltáró misszió kérdéséről beszéljek.

Az ENSZ tudomásul vette főtitkára, Ban Ki Mun, 2009. január 21-én Biztonsági Tanácshoz intézett nyilatkozatát, amelyben beszámolt a Gázába és Dél-Izraelbe, közvetlenül az ellenségeskedések befejezése után tett látogatása során szerzett benyomásairól.

Ezen túlmenően, a jelentés, amelyre már az előző napirendi ponttal kapcsolatos felszólalásokban is utalás történt, a tavaly szeptember közepén közzétett Goldstone-jelentés, a szeptember 14. és október 2. között tartott Emberi Jogi Tanács 12. ülésén került megvitatásra.

A konfliktus legelejétől kezdve az Európai Unió ragaszkodott ahhoz, hogy a felek maradéktalanul tartsák tiszteletben az emberi jogokat, illetve a nemzetközi humanitárius jog által előírt kötelezettségeiket.

Az Európai Unió egyértelművé tette, hogy szorosan nyomon követi majd az emberi jogok megsértésével, illetve annak vádjával kapcsolatos vizsgálatokat.

A Tanács svéd elnöksége Genfben, az Európai Unió álláspontját a következők szerint határozta meg: először, az Európai Unió komolynak tartja a jelentést, mivel az a nemzetközi humanitárius jog súlyos megsértéséről szóló jelentéseket tartalmaz, beleértve a civil lakosság ellen elkövetett szándékos támadásokat. Másodszor, az Európai Unió hangsúlyozza annak szükségességét, hogy a nemzetközi jogszabállyal összhangban, megfelelő és hiteles vizsgálatokat kell lefolytatni arra vonatkozóan, hogy a konfliktusban részt vevő felek részéről milyen esetleges nemzetközi jogsértésekre került sor, biztosítva ezáltal, hogy a misszió ajánlásai az izraeliekre és a palesztinokra egyaránt irányuljanak.

Az Európai Unió megerősítette a Goldstone-jelentéssel kapcsolatos konstruktív álláspontját, amikor az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának január 27-i vitáján, mindössze egy hónappal ezelőtt rámutatott a nemzetközi emberi jogok és nemzetközi humanitárius jogok esetleges megsértésével kapcsolatos megfelelő

és hiteles vizsgálat lefolytatásának fontosságára. Következésképpen arról tájékoztathatom Önöket, hogy néhány nappal ezelőtt, 2010. február 4-én, az Egyesült Nemzetek főtitkára egy jelentést tett közzé az Egyesült Nemzetek Közgyűlése Goldstone-határozatának alkalmazásáról.

A főtitkár közvetítette Izrael, a megszállt palesztin területek és Svájc választát, és megállapításai során elmondta, hogy a három fél által kezdeményezett folyamatok beindultak, az érintett felek által előterjesztett határozat alkalmazásáról azonban még nem lehet véleményt mondani.

Azt még nem lehet tudni, hogy az Egyesült Nemzetek Közgyűlésében hogyan fognak ezzel az üggyel foglalkozni.

A spanyol elnökség e tekintetben a legfontosabbnak azt tartja, hogy sikerüljön konszenzusra jutni az Unió álláspontját illetően azon határozat-tervezettel kapcsolatban, amelyet a palesztin hatóságok akarnak az Egyesült Nemzetek Közgyűlése elé terjeszteni.

A célunk kettős: először is, azt akarjuk, hogy a határozatot konszenzussal fogadják el, amennyiben viszont ez nem sikerül, akkor azt akarjuk, hogy az ezzel kapcsolatban kialakított európai uniós álláspont a lehető legegységesebb legyen.

Akárhogy is alakuljon, megismétlem, hogy a Tanács elnöksége egyetért azzal, amit a Goldstone-jelentés követelt, nevezetesen a pártoktól független, hiteles vizsgálatok lefolytatását.

Kristalina Georgieva, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Egyetértek mindazzal, amit a spanyol elnökség elmondott. Jóllehet az EU nem hagyott jóvá minden ajánlást, azt azonban világossá tette, hogy a Goldstone-jelentést nagyon komolyan veszi. Felszólította a konfliktusban érintett valamennyi felet, hogy indítson vizsgálatokat a nemzetközi humanitárius jogok és nemzetközi emberi jogok – konfliktusban érintett felek által elkövetett – állítólagos megsértéséről. Ezt a vizsgálatot a nemzetközi normákkal összhangban kell lefolytatni.

Mindezidáig, az Izrael, a palesztin hatóságok és a Hamász részéről tett lépések nem hoztak kézzelfogható eredményeket, az elszámoltathatóságot azonban biztosítani kell. Éppen ezért az EU szüntelenül hangoztatja azon kulcsfontosságú üzenetünket, miszerint a konfliktusban érintett feleknek jelentős erőfeszítéseket kell tenniük az állítólagos jogsértések független és hiteles vizsgálatának lefolytatása érdekében. Mivel ez közvetlenül érinti az én felelősségemet, érdemes emlékeztetni arra, hogy a Bizottság jelentős pénzügyi támogatást nyújt azon humanitárius szervezeteknek, amelyek célja, hogy létfontosságú támogatást és védelmet nyújtson a palesztin polgári lakosságnak.

Az EU törekedni fog annak biztosítására, hogy az Emberi Jogi Tanács márciusi ülésén adjanak számot a megfelelő nyomon követési vizsgálatokról, valamint arra, hogy már a korai időszakában is részt vegyen egy konszenzuson alapuló határozat előkészítésének. Ezzel összefüggésben szeretném itt elmondani, hogy az Egyesült Nemzetek főtitkárának jelentésén túlmenően, február 18-án a palesztin küldöttség egy ENSZ-közgyűlési határozattervezetet nyújtott be a Goldstone-jelentés folyományaként. A palesztin fél jelezte azon szándékát, miszerint arra törekszik, hogy az ENSZ Közgyűlés február 26-án, pénteken, intézkedést foganatosítson a határozatra vonatkozóan, illetve megerősítésre kerüljön az ENSZ Közgyűlése 64/10. számú 2009. november 5-i határozatának három pontja, és arra kéri az Egyesült Nemzetek főtitkárát, hogy öt hónap múlva további jelentést tegyen. Mialatt mi ebben a teremben ülésezünk, a tagállamok és a Bizottság intenzív konzultációt folytat erről a kérdésről annak érdekében, hogy közös álláspontot sikerüljön kialakítaniuk ezen határozattal kapcsolatban.

Azzal szeretném befejezni – teljes egészében támogatva a spanyol elnökséget –, hogy fontos, hogy egy közös uniós álláspont kialakítására törekedjünk, és elkerüljük a korábbi három irányba szakadást.

Elmar Brok, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (DE) Elnök úr, López Garrido úr, biztos úr! Fontosnak tartom a nemzetközi humanitárius jog megsértésének hiteles vizsgálatát, és erre kell összpontosítanunk. A következtetéseket meg kell vizsgálni, de ez mindkét érintett félre egyformán vonatkozik, beleértve azokat is, akik aszimmetrikus háborúskodást folytatnak azáltal, hogy sűrűn lakott területekről tüzelnek Sderotra és más városokra, meghatározva ezáltal a hadszínteret. Ezzel kapcsolatban tisztességes vizsgálat folyik és e tekintetben semmilyen egyoldalú következtetés sem születet.

Ez azt is megmutatja, hogy a Közel-Keleten, de más hasonló térségekben is, kizárólag a békés megoldás hozhat tartós eredményeket. Egészen addig nem fogjuk megoldani ezen problémákat, amíg nem sikerül békés megoldást találni és tartós egyetértésre jutni. Ilyen esetekben maradéktalanul figyelembe kell venni Izrael Állam biztonsági szempontjait, és e szempontokat komolyan kell venni, különös tekintettel azon tényre, hogy új rakétákat fejlesztenek ki, amelyek problémát jelenthetnek.

Ugyanakkor azt is szeretném hangsúlyozni, hogy helyénvaló egy nemzetközi vizsgálat követelése, jóllehet a Goldstone-jelentés keretei között nem lehet mindent kivizsgálni. A jelentés kizárólag a megszállt területekkel szándékozik foglalkozni. Megállapításra került, hogy az Emberi Jogi Tanácsban az Európai Unió egyetlen tagállama sem szavazta meg a jelentést. Egyesek tartózkodtak, mások ellene szavaztak, mások pedig – mint az Egyesült Királyság és Franciaország – egyáltalán nem voltak hajlandók részt venni a szavazáson. Ezt is figyelembe kell vennünk, mivel a határozatot olyan országok fogadták el, mint Kuba, Nigéria és Kína, amelyek „az emberi jogok és demokrácia képviselői”. A kérdés értékelésekor nem szabad erről megfeledkeznünk. Síkra kell szállnunk az emberi jogokért, de ezt a jelentést nem használhatjuk arra, hogy politikai hadviselést folytassunk az egyik oldal ellen.

Véronique De Keyser, az S&D képviselőcsoport nevében. – (FR) 2008 decemberében a Gázában végrehajtott „Ötött Ólom” hadművelet közel 1500 emberi áldozatot követelt, a halottak többsége nők, gyermekek és civil lakosok voltak. Családok mentek tönkre és iskolákat bombáztak le. A lakosság pánikba esett, csapdába került és nem tudott elmenekülni.

Gázában voltam a katonai hadművelet idején néhány jelenlévő képviselőtársammal együtt, és megdöbbentett bennünket az, hogy egy ilyen tragédia bontakozhat ki a nemzetközi közösség szeme láttára anélkül, hogy hatalmas tiltakozási hullámokat váltana ki. Gáza azóta semmit sem változott. Változatlan a pusztítás és a megszállás folytatódik.

Ugyanakkor elkészült a Goldstone-jelentés. Brok úr, mi a különbség a Goldstone-jelentés és az azt követő határozat között? A Goldstone-jelentés, ez a bátor jelentés, egyszerűen igazságtételt követel, túlságosan nagy kérdés lenne ez? Hihetetlen az a nyomás, amellyel ma megpróbálják ellehetetleníteni ezt a jelentést és Goldstone bírót hiteltelenné tenni. Sárba tiporják a nevét; antiszemitának nevezik, jóllehet a Goldstone-jelentés nem csupán Izraelt bírálja. A Fatahot és a Hamászt is kritizálja.

Ugyanakkor, ma ezt világosan kimondom, és ezért elnézést kérek a képviselőtársaimtól, az izraeli kormány az egyetlen, amely egyfajta terroruralmat hozott létre és cenzúrát alkalmazott arra vonatkozóan, hogy megakadályozza a jelentés bármilyen nyomon követését. Lieberman úr, Ön most nincs jelen, de tegnap itt volt a Parlamentben, és azt szeretném Önnek mondani: semmilyen megfélemlítés sem lesz ebben a Parlamentben!

A nemzetközi normáknak megfelelő független vizsgálatokat akarunk, nem pedig a saját katonái felett ítélkező katonai bíróságokat. Lieberman úr, azt is elmondom, hogy Önt nem látjuk szívesen, nem azért amiért Izraelt képviseli, hanem mert a faj- és idegengyűlölő álláspontok nem összeegyeztethetők az európai értékekkel. Egyetlen demokratikus állam sem sértheti meg büntetlenül a nemzetközi jogot. Ez a Parlament nem hagyja magát megfélemlíteni. Továbbra is követeljük, hogy igazságot tegyenek, hogy fény derüljön a gázai tragédiára egy határozott, nem pedig vad módon. Ma arra kérem a Tanácsot és a Bizottságot, hogy egész egyszerűen ehhez tartsák magukat. Semmi más nem kell, csak fény és igazság.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, az ALDE képviselőcsoport nevében.. – Elnök úr! A Goldstone-jelentés, kapott megbízatásának próbál eleget tenni. Megbízatása a következő volt: „hogy kivizsgálja az emberi jogokra vonatkozó nemzetközi jogszabályok és a nemzetközi humanitárius jog bármiféle megsértését, amit a Gázában 2008. december 27. és 2009. január 18. között lezajlott harcászati műveletek során, előtt vagy után bármikor esetleg elkövettek.” A Goldstone-jelentés pedig pontosan ezt tette – jóllehet a jelentést nemcsak Goldstone úr, de két hölgy kollégája is írta.

Vizsgálatokat folytattak azzal kapcsolatban, hogy mi történt Gázában és enyhén szólva nyugtalanító következtetésekkel álltak elő. Rendkívül nyugtalanítóak, mivel a kivizsgált esetek többségében azt találták, hogy a nemzetközi jogsértéseket és nemzetközi humanitárius jogsértéseket, illetve a Genfi Egyezmények megszegését egy olyan állam erői követték el, amely a térség egyetlen demokratikus államának vallja magát. Ez pedig meglehetősen nyugtalanító.

Ezt nem szabad elfogadnunk. Így tehát, amikor arra szólítanak fel minket, hogy foglaljunk állást a jelentéssel kapcsolatban, akkor nem az a kérdés, hogy Izrael, a palesztinok, illetve a Hamász ellen vagy mellett vagyunk-e, hanem az a kérdés, hogy elnézzük-e a nemzetközi jog, a nemzetközi humanitárius jog és a Genfi Egyezmények megszegését, függetlenül attól, hogy kinek a részéről történik ez. Erre kell választ adnunk.

Caroline Lucas, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – Elnök úr! Hadd mondjam el, hogy mennyire örülök annak, hogy végre megvitatjuk a Goldstone-jelentést a plenáris ülésen, mivel ez egy létfontosságú kérdés, és az EU egészen mostanáig szégyenletes módon nem foglalkozott ezekkel a kérdésekkel. Nem fogadható el ugyanis, hogy a Tanács még mindig nem hagyta jóvá a Goldstone-jelentés ajánlásait. A Bizottság azt mondja,

hogy nagyon komolyan veszi, de ez még mindig nem elég: kifejezett jóváhagyását akarjuk. Az elnökség azt mondja, hogy támogatja: akkor támogassa nyilvánosan és félreérthetetlenül és biztosítsa, hogy a Tanács többi része is ezt teszi.

Ezzel összefüggésben el kell mondanom, hogy nagyon örülök annak, hogy a holnap szavazásra kerülő Emberi Jogi Tanácsról szóló parlamenti állásfoglalásra irányuló indítványban két nagyon fontos bekezdés található, amelyek a főképviselet és tagállamokat arra szólítják fel, hogy nyilvánosan kérjék a jelentés ajánlásainak végrehajtását.

Ezen túlmenően az állásfoglalás arra szólítja fel őket, hogy aktívan ellenőrizzék az Unió külföldi misszióival és a helyi nem kormányzati szervezetekkel folytatott tanácskozásokra vonatkozó ajánlások végrehajtását, mert a jelenleg rendelkezésünkre álló bizonyítékok azt mutatják, hogy sem az izraeli hatóságok, sem a Hamász nem veszi elég komolyan saját felelősségét. Izraelben, az Öntött Ólom hadművelet során alkalmazott taktikákra és célpontokra vonatkozó vizsgálatokat a hadseregparancsnokok, illetve a katonai rendőrség folytatták le, nagymértékben veszélyeztetve a megállapítások függetlenségét, és a Hamász oldaláról viszont még nincs megfelelő válasz a Dél-Izrael területére kilőtt rakéták kérdésére. Ezen hiányosságok fényében egyértelmű, hogy az EU-nak nyomást kell gyakorolnia az ENSZ főtítkárára arra vonatkozóan, hogy egy ténylegesen független értékelés készüljön.

Végezetül, tekintettel a jelenlegi gázai humanitárius válságra, ismételten arra kérem a Tanácsot és a főképviselet, hogy sokkal nagyobb nyomást gyakoroljon Izraelre a blokád feloldása érdekében, amely megakadályozza a helyreállítást és súlyosbítja a szenvedést.

Michał Tomasz Kamiński, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr! A Goldstone-jelentés kifejezetten nem kiegyensúlyozott és nem igazságos. A jelentést az Egyesült Nemzetek Emberi Jogi Tanácsa készítette, melynek tagjai között olyan országok szerepelnek, mint például Irán, Nicaragua, Szomália és Líbia. Milyen joguk van ezen országoknak, ahol az emberi jogok tiszteltetben tartása mostanra a nullával egyenlő, hogy értékeljék Izraelt, a Közel-Kelet egyetlen demokráciáját?

Ez a jelentés egy nagyon gyanús forrásból származik, amely megszállott rosszindulattal viszonyul Izraelhez. Az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa által elfogadott, emberi jogokról szóló 25 határozat közül, mintegy 20 foglalkozik Izraellel. Egyik határozat sem foglalkozik azon országokkal, amelyek a Tanács tagjai ugyanakkor, és ezt kihangsúlyozom, amelyekben szörnyű emberi jogi helyzet van, kezdve a nők jogától egészen a választójogig.

Hangsúlyozom, hogy ez a jelentés egyáltalán nem kiegyensúlyozott. Valójában felmentést keres a Hamász terrorista tevékenységére. A jelentésben nem szerepel azon alapvető tény, hogy nyolc éven keresztül azt megelőzően, hogy Izrael önvédelemből fellépett a Gázai-övezetben, több ezer rakétát lőttek ki ártatlan izraeli állampolgárokra. Minden országnak joga van megvédeni magát a terroristák ellen. Izraelnek is joga van ehhez. Azt is el kell mondani, hogy Izraelben jelenleg 150 büntetőjogi vizsgálat folyik izraeli katonák ellen. Izraelben szabad parlament van, és szabad sajtó létezik, amely gyakran kritizálja saját kormányát és fegyveres erőit is. Sajnálatos módon semmi ilyesmi nem tapasztalható a terrorista oldalon.

Éppen ezért úgy gondolom, hogy ezt a nem kiegyensúlyozott és nem tisztességes jelentést, amely véleményem szerint szemérmetlen módon támadja legfőbb közel-keleti szövetségünket, nem szabad komolyan vennünk.

Kyriacos Triantaphyllides, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr! Goldstone bíró jelentése eklatáns bizonyítékkal szolgál arra vonatkozóan, hogy milyen büntetteket, illetve milyen nemzetközi jogsértéseket és nemzetközi humanitárius jogsértéseket követett el Izrael a palesztin nép ellen. A vizsgálatban számos jel utal arra, hogy az izraeli erők súlyosan megsértették a negyedik Genfi Egyezményt. Megjegyzendő, hogy miközben a palesztin oldal annak ellenére, hogy bírálat éri a jelentésben, elfogadja a nemzetközi jogot és felszólít annak alkalmazására, Izrael nem hajlandó erre.

Miközben egyes pártok megpróbálják aláásni a jelentést, mi arra szólítjuk fel az Európai Unió tagállamait, hogy álljanak ki a nemzetközi jog és az Európai Unió alapját képező elvek mellett, és támogassák a jelentés ENSZ Közgyűlésben lefolytatott vitáját, illetve annak Biztonsági Tanács előtt való ismertetését annak érdekében, hogy végül ratifikálhassák és intézkedésekre kerülhessen sor. A jelentést a hágai Nemzetközi Büntetőbírósághoz kell kivizsgálásra küldenünk. Amennyiben az Európai Unió valóban érdekelt a palesztin probléma megoldásában, akkor nem tűrheti tovább ezen büntetteket, mert a tolerancia bátorításhoz és bűnrészességhöz vezet.

Ezen túlmenően, a jelentés következtéseiből kiindulva, az Európai Unió és Izrael közötti kapcsolatok elmélyítése érdekében tett lépések felfüggesztését, illetve a társulási megállapodásban foglalt intézkedések alkalmazását haladéktalanul meg kell vizsgálni.

Palesztina és Izrael népeinek minden joga megvan a jövőhöz és az élethez. A mi kötelezettségünk nyomást gyakorolni annak érdekében, hogy igazságos megoldás és béke születhessen. A Goldstone-jelentést arra kell használnunk, hogy új lendülettel tudjunk tisztességes megoldást találni.

Bastiaan Belder, az EFD képviselőcsoport nevében. – (NL) A Goldstone-jelentés kiemelt figyelmet kapott az Izraellel fennálló kapcsolatokért felelős küldöttség zsidó államba tett múlt heti munkalátogatása során. A küldöttség részletes tájékoztatást kapott mind katonai, mind polgári képviselőktől, a gázai katonai hadművelet során és azt követően folytatott izraeli igazságügyi vizsgálatról. A saját akcióik alapos kivizsgálása részletes cáfolatát jelenti a Goldstone-jelentésben megfogalmazott izraeli hatóságokkal szembeni elítélő vádaskodásoknak.

Ezen túlmenően, a Goldstone-jelentéstől függetlenül, az Izraeli Védelmi Erők (IDF) minden velük szemben felhozott állítást komolyan vesznek, és alaposan kivizsgálják. Jelentős ellentét van e vonatkozásban az IDF és a gázai hadműveletért felelős terrorista mozgalom, a Hamász között. Mikor láthattuk, hogy a Hamász saját akcióival kapcsolatban folytat vizsgálatot?

Elnök úr, a gázai hadműveletről rendelkezésre álló dokumentáció alapján, semmi kétségünk sem lehet a választ illetően. A Hamász szándékosan tette ki a palesztin állampolgárokat egy súlyos háborús veszélynek, még akár a mecsetekben is. Ellenben, vegyék figyelembe az izraeliek szándékát és tettét, azt hogy a zsidó állampolgárok életét és tulajdonát akarták megvédeni a Hamász terrorista rakétatámadásaitól, amelyek már évek óta folynak, illetve Izraelnek a palesztin életük iránti valós aggodalmát. Nézzék meg, hogy milyen sok óvintézkedést tett a hadművelet során.

Elnök úr, a Goldstone-jelentés szándéka ellenére, ez az elfogult vizsgálat két szempontból is igazolásra szorul: az egyik, Izraelnek a Hamász ellen folytatott katonai hadművelete, illetve az, hogy Izrael a jogállamiság alapján működő demokratikus állam. Csak el kell látogatni a Közel-Keletre!

Louis Bontes (NI). – (NL) A kezdetektől fogva világos volt, hogy a gázai konfliktusban Izraelt bűnösnek és támadónak fogják kikiáltani. Goldstone-t és munkamódszereit olyan országok hagyták jóvá, mint Egyiptom és Pakisztán, és pontosan ismerjük, hogy milyen az emberi jogi helyzet ezen országokban. Távolról sem felel meg az elfogadható normáknak.

A jelentés meg sem említi azt a tizenkétezer rakétát, amit Izraelre lőttek ki Gázából, és ami nagyon komoly veszélyt jelentett a helyi lakosságra. Izrael az önvédelemhez való jogát gyakorolta. A jelentés egyetlen szóval sem említi a Hamászt, vagy azt a tényt, hogy élő pajzsként használta polgári lakosságát, és hogy lakóépületeket használtak fel fegyverek tárolására, illetve rakéták kilövésére. Egyetlen szóval sem említi ezt. Nem szól arról, hogy a Hamász rendőri erő valaha egy olyan katonai szervezetnek volt a része, amely fegyveres harcot folytatott Izrael ellen.

Elnök úr, egyetlen dolgot tehetünk ezzel a Goldstone-jelentéssel, mégpedig azt, hogy most azonnal a szemétkosárba dobjuk. Nem szabad több időt vesztegetnünk erre. Ez egy politikai folyamat része. Ez nem folytatódhat tovább. Véget kell vetni az Izrael állam ellen folytatott politikai üldözésnek.

Gabriele Albertini (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A közvélemény megosztott a Goldstone-jelentéssel kapcsolatban.

Az izraeli fegyveres erőket azzal vádolják, hogy szándékosan ölt meg polgári lakosokat a városi gerilla hadműveletek során. Ez egy nagyon súlyos vád, amely úgy tűnik, hogy olyan cáfolhatatlan tényeket hagy figyelmen kívül, mint például azon szórólapok terjesztését a harctéren, amelyekben elmagyarázták, hogy támadás érheti a fegyver- és lőszerraktárakat, vagy a telefonos és rádiós figyelmeztetéseket, a Hamász frekvenciáit is beleértve, azt megelőzően, hogy támadásokat indítottak a fegyverraktárként beazonosított épületek ellen.

Az úgynevezett „házakra leadott figyelmeztetőlövés” technikát is alkalmazták: amennyiben mindezen figyelmeztetések ellenére a légierő még mindig emberekkel teli épületeket azonosított be, kis lőszereket és hangos tölteteket lőttek ki az épületek mielőbbi kiürítése céljából.

Az izraeli hadsereg bevezette a gázai polgári lakosságnak szánt figyelmeztető jelzést, melyet korábban még senki sem alkalmazott. Senkit, aki mindezen óvintézkedéseket megteszi, semmilyen körülmények között sem lehet azzal vádolni, hogy szándékosan támadja a polgári lakosságot.

Tegnap két nagy jelentőségű politikai személlyel is találkoztam: délelőtt Avigdor Liebermannnak az izraeli külügyminiszterrel, este pedig Abu Mázennel, a Palesztin Nemzeti Hatóság elnökével. Mindkét esetben nyugodt és fesztelen légkörben folyt a találkozó, és megfogalmazódott annak reménye, hogy oly sok évtizednyi háborúskodás után, végre leterezik a fegyvereket és a békefolyamat útját választják.

Mint ahogy azt a két kormány is kérte, Európának fenn kell tartania kiegyensúlyozó szerepét pártatlan bírónak, kerülve minden olyan ideológiai álláspontot, amely még jobban elmérgesítené mindkét oldal érzéseit.

ELNÖKÖL: SCHMITT ÚR

alelnök

Richard Howitt (S&D). – Elnök úr! Tavaly év végén, Ön és Pially asszony, az Emberi Jogi főbiztos eljöttek ebbe a Parlamentbe, és azt mondták nekünk, hogy gázai konfliktus során mindkét fél részéről elkövetett emberi jogszétségekéről szóló Goldstone-jelentés alapos, objektív és a nemzetközi normáknak megfelelő.

Ne dobjuk hát a szemétkosárba ezt a jelentést. Foglalkozunk vele. Más felszólalókhöz hasonlóan, én is beszéltem az izraeli kormány képviselőivel, a Palesztin Hatóság képviselőivel, magában Gázában pedig, a de facto hatóság által felállított bizottság képviselőivel, és arra kértem őket, hogy működjenek együtt Goldstone úrral és folytassák le saját hiteles és független vizsgálataikat annak érdekében, hogy felelősségre vonják a jogsétségekért felelősöket. Beszéltem Michael Posnerrel, az amerikai külügyminiszter-helyettesével, amikor itt járt, és arra kértem, hogy Izraelnél is ugyanezt szorgalmazza.

Annak a spanyol soros elnökségi kollégámnak pedig, aki a pénteki ENSZ szavazást készíti elő, azt mondom: ne törekedjen minden áron uniós konszenzusra. A néhányak által megfogalmazott egyhangú uniós tartózkodásra vonatkozó elképzelés egy színjáték lenne ezen szörnyű konfliktus áldozatai számára. A lehető legjobb szöveggel kell előállnunk és remélem, hogy a múltkori öt uniós tagállamnál többen fognak most „igen”-nel szavazni annak érdekében, hogy képesek legyünk fenntartani a nyomást.

A vizsgálatot, melyet Az Emberi Jogi Tanács a nemzetközi emberi jogok állítólagos megsétséséről folytat – éppúgy mint a Nemzetközi Bíróság elválasztással kapcsolatos 2004-ben hozott ítéletét – a nemzetközi szerződésekkel létrehozott szervezetek jogi ítéleteit megillető törvényes módon kell kezelnünk.

Elítélem a konzervatív képviselőcsoport vezérét ebben a vitában, aki az Egyesült Nemzeteket „gyanús forrásnak” nevezte. Az ENSZ valamennyiünk számára ezen a földön, a legmagasabb becsvágyú célokat jelenti és valamennyiünk támogatására érdemes.

Szeretném elmondani – egy háborús múltú Európai Unióban – hogy számunkra a háborús bűnökért felelősségre vonás jár. Ezért, amikor az ENSZ főtitkár Izrael és a palesztinok megselelésére vonatkozóan azt jelentette a Biztonsági Tanácsnak, hogy „nem lehet meghatározni”, akkor ezzel nem elégedhetünk meg. Ezen állításokat fel kell tártani és az Európai Uniónak e tekintetben eltökéltséget kell tanúsítania.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Elnök úr! Ennek a vitának nem az a célja, hogy olyasmiben járjunk el bírónak, amiben nem vagyunk képesek bíraskodni. A célunk adott esetben kettős célunk, hogy segítsünk fényt deríteni a gázai háborúban részt vevő felek felelősségére és ezen túlmenően, a jövőt illetően pedig, fel kell tennünk magunknak azt a kérdést, hogy mit mondhatunk és tehetünk a párbeszéd újraindítása érdekében.

Történetesen, e tekintetben a Goldstone-jelentést nem tartom konstruktívnak. Sőt – és érdemes arra emlékeztetni, mert ritkaság számba megy – erre a következtésre jutott az összes európai ország, de egyikük sem tett semmit a szabadságjogok és az emberi jogok olyan nagy védelmezőivel szemben, mint amilyen Kína, Pakisztán, Szaúd-Arábia, Oroszország és Kuba, hogy csak néhányat említsek. Ez egy vitatott, elfogult jelentés, és akár tetszik akár nem, nem segít nekünk az előrelépésben.

Másrésről, Izraelnek, mint demokratikus államnak, felelősséget kell vállalnia és teljes egészében tisztáznia kell a gázai háborút. Azon katonai, diplomáciai és média érdekei forognak kockán – melyeket a héber állam a múltban épített ki.

Jan Philipp Albrecht (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr! Örülök, hogy az Európai Parlamentnek sikerült egy viszonylag széles támogatottságot élvező állásfoglalást készítenie a Goldstone-jelentésről anélkül, hogy a közel-keleti konfliktust egyszerűen átutálná Brüsszelnek. Amennyiben tartósan akarjuk megőrizni a béke lehetőségét, akkor olyasvalamire kell folyamodnunk, ami egységesíti az érintett feleket, és nem pedig – mint ahogy azt egyesek itt teszik – az elválasztás forrásait hangsúlyozni. Az egységesítés forrását világosra a nemzetközi jog alkalmazhatósága jelenti, különös tekintettel az emberi jogokra.

Ugyanakkor, éppúgy ahogy a konfliktusban részt vevő feleknek engedélyeznie és támogatnia kell egy független vizsgálatot, a nemzetközi közösség nem hozhat egyoldalú ítéletet. Éppen ezért azt is teljesen egyértelművé kell tennünk, hogy Izrael egyoldalú demonizálása nemcsak a jelen vitában, de általánosságban sem helyénvaló. Azon hatalmakat, amelyek Izrael Állam létjogosultságát próbálják megkérdőjelezni, nekünk itt Európában, világosan el kell utasítanunk, és azon erőket kell megerősítenünk Izraelben, amelyek a békéért, toleranciáért és emberi jogokért harcolnak velünk együtt a Közel-Keleten. Éppen ezért világossá kell itt és most tenni, hogy elfogadhatatlannak tartjuk azt, hogy kormányképviselők, mint például Avigdor Lieberman külügyminiszter, akadályozzák az nem kormányzati szervezeteket Izraelben. Ez a politika káros Izrael népére és következképpen a közel-keleti békére.

Charles Tannock (ECR). – Elnök úr! A Goldstone-jelentés az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa megrendelésére készült, amely tele van Izrael ellenségeivel, ezért aligha lehetett kiegyensúlyozott elemzésre számítani. Az USA Kongresszusa a Goldstone-jelentést menthetetlenül egyoldalúnak nevezte és nem tartotta további vizsgálatra vagy legitimációra érdemesnek. Említést sem tesz a Hamász terrorizmusáról, és nem veszi figyelembe azt a tényt, hogy Izrael kivizsgálja az IDF által elkövetett 150 állítólagos kötelességzegést, és vádat fog emelni a bűnösök ellen.

A jelentéssel kapcsolatos ellentmondás mögött azonban emberi tragédia rejlik, a palesztinok tragédiája, akik olyan mérsékelt és korrupciótól mentes vezetőkre vágnak, akik egy Izraellel kötött megállapodás révén a békét, biztonságot és jólétet hozzák el számukra. Nem szabad elfeledkeznünk a Dél-Izraelben élő polgári lakosság tragédiájáról sem, akik folyamatos célpontjai a Hamász dzsihadista fanatikusaiknak, akik iskolákban bújnak meg és halálos rakétákat lőttek ki.

Az ECR képviselőcsoport továbbra is a két-államos megoldást szorgalmazza, mivel ez az egyetlen módja annak, hogy a közel-keleti konfliktusra egy hosszú távú, fenntartható megoldás szülessen, de a Goldstone-jelentéssel egyáltalán nem kerülünk közelebb ehhez a célhoz.

Helmut Scholz (GUE/NGL). – (DE) Elnök úr! Izrael létezéshez, és népének megvédéséhez való joga, valamint hogy a lehető legszorosabb kapcsolatokat kell Izraellel kialakítani, számomra, baloldali német politikus számára, politikailag magától értetődő. Ugyanakkor elfogadhatatlannak tartom, hogy évek óta 1,5 millió palesztin él, egy téves politika túsaként, a világ legnagyobb szabadtéri börtönében. Mindazok számára, akik tudják, hogy a 14 év alatti gyermekek több mint 44%-a él a Gázai-övezetben világosan látszik, hogy ez a politika milyen veszélyes örökséget teremtett a jövő számára. Egyértelmű, hogy a 2008-as háborút és a polgári lakossággal szemben érvényesített embertelen politikát megpróbálják elfeledtetni. Ezen ok miatt követelünk vizsgálatot és jóvátételt.

A humanitárius és a nemzetközi jog megsértésével kapcsolatos relativisztikus hozzáállás és az elkövetők büntetés alóli felmentése, csak további Öngyilkos merényletekhez és háborúkhöz fog vezetni, és az erőszakspirál folytatódni fog. Európa nem fordíthatja el a fejét. Éppen ezért a Goldstone-jelentés végrehajtása, az Egyesült Nemzetek Közgyűlésében is, az EU feladata kell, hogy maradjon.

Lorenzo Fontana (EFD). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa elsőpró többséggel fogadta el a Goldstone-jelentést.

Ennek ellenére, ezen többséget alkotó országok közül túl soknak a neve - Kína, Szaúd-Arábia, Pakisztán – elgondolkodtat bennünket és összetétele nyugtalanít bennünket. Meglepődünk, amikor azt olvassuk, hogy pont ezen országok, amelyek nem kifejezetten példaértékűek az emberi jogok területén, szólítják fel Izraelt és a Hamászt arra, hogy vizsgálják ki az emberi jogok „Öntött Ólom Hadművelet” során történt megsértését.

Egyik harcban álló felet sem szándékozunk támogatni, egy kiegyensúlyozott véleményt kívánunk fenntartani azt hangoztatva, hogy garantálni kell Izrael határai közötti biztonságát, valamint az Izrael Állam és Palesztin Állam létezéshez való jogát, és ki kell mondanunk, hogy ellenezzük az erőszak, a terrorizmus és a háború alkalmazását a konfliktusok megoldásánál.

A keresztény kultúránk, valamint az emberiségről és történelméről vallott felfogásunk reményt ad arra, hogy minden elkövetett jogsértést határozott és kiegyensúlyozott módon meg fognak büntetni.

Ria Oomen-Ruijten (PPE). – (NL) Több alkalommal is elmondtam már, hogy ha nem ismerjük, vagy nem ismerjük el a múltat, akkor nem lehet jövőt építeni. Ez mindenképpen igaz a közel-keleti konfliktusra.

Sok kritikával illették itt a Goldstone-jelentést. Abból az időből ismerem Goldstone urat, amikor nagy békéltető volt, aki Dél-Afrikában számos vizsgálatot folytatott le és vezetett. Véleményem szerint Goldstone úr a legalkalmasabb személy arra, hogy elénk tárja a tényeket a megbékélés előmozdítása érdekében. Sajnos a jelentés fogadtatása alapján úgy érzem, hogy a megbékélés nem jött létre, sokkal inkább úgy tűnik, hogy még nagyobb polarizáció ment végbe. Ezért nem veszik figyelembe a jelentést.

Elnök úr, Izrael nem veszi figyelembe a jelentés következtéseit, ugyanakkor elismerte, hogy valóban elkövetett hibákat azáltal, hogy a keletkezett károkért kártérítést fizetett az ENSZ-nek, és azáltal, hogy vádat emelt a hadserege egyes tagjai ellen. A palesztin oldal viszont, semmilyen ehhez hasonló lépést sem tett. Felmerül bennem, hogy a Ramallahban felállított vizsgálóbizottságnak egyáltalán módjában áll-e alapos vizsgálatokat lefolytatni Gázában.

Elnök úr, most pénteken egy találkozót tartanak az ENSZ-ben, és nagyon remélem, hogy az új külpolitikai képviselőnk képes lesz egységes és egyértelművé tenni az európai álláspontot. Minden körülmények között tiszteletben kell tartanunk az emberi jogokat és mindkét fél jogait. Elnök úr, amennyiben pénteken sikerül megvalósítanunk ezt az egységet, akkor nagyon elégedett leszek, és talán testközelbe kerül majd a közel-keleti probléma megoldása.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Mindig megtévesztő, ha olyan számokat hasonlítunk össze, amelyek mögött emberi sorsok rejtőznek. Az Öntött Ólom hadművelet több mint ezer áldozatot követelt a gázai lakosság körében, szemben az izraeli fegyveres erők tizenhárom áldozatával. Kell-e többet tudnunk ennél ahhoz, hogy megállapítsuk, hogy ki a vétkes fél ebben a háborúban? Szerintem határozottan igen. Például azt, hogy 2006 után a Gázai-övezetből több ezer rakétát lőttek ki izraeli városok polgári lakosságára, és ezeket sűrűn lakott területekről és teljesen egyértelműen lakóépületekből lőtték ki. További kérdéseket kell feltennünk. Hogyan tudja egy állam ilyen helyzetben megvédeni polgárait? Lehet-e hadsereggel harcolni olyan terroristák ellen, akik élőpajzsként használják a polgári lakosságot? Amennyiben lehet, elkerülhetőek-e a polgári áldozatok? Mit tett a nemzetközi közösség a terrorizmus e formájának megakadályozása érdekében? Szándékosan vannak eltérő normák az emberi jogok betartását illetően? Az EU közös külpolitikája számára kihívást jelent választ találni e súlyos kérdésekre. A politika célját a párbeszéd elősegítése és a bizalom építése kell, hogy jelentse és türelmesen egy fenntartható békés megoldást kell keresnünk a Közel-Kelet egésze számára. Egy elfogulatlan vizsgálat, amely kiterjed a gázai konfliktus során felmerült és azt megelőző körülményekre, egy lépést jelenthet a helyes irányba.

Niccolò Rinaldi (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A Goldstone-jelentésnek továbbra is mérföldkőként kell szolgálnia, amelynek még nem vizsgáltuk meg minden lehetséges jövőbeni elágazását, beleértve a nemzetközi jog megerősítését, amelyhez liberális demokratáként különösen ragaszkodunk.

Üdvözljük a jelentésben megfogalmazott kérést az egyenlőtlen konfliktus polgári áldozatainak kifizetendő kártalanítására, illetve arra vonatkozóan, hogy a Nemzetközi Büntetőbíróságot minden olyan esetben be kell kapcsolni, amikor a felek nem folytatnak valóban független és pártatlan vizsgálatot, ahogy ezt tavaly januárban számos izraeli emberi jogi egyesület kérte. Ezek olyan tények, amelyek károsan hathatnak még egy olyan államra is mint Izrael, amely láthatóan többé már nem merít inspirációt a héber kultúra rendkívüli humanizmusából, melynek valamennyien örökösei vagyunk.

Az az igazság, hogy az erőszak továbbra is egy katasztrofális politika marad. A Hezbollah megerősödött a libanoni támadást követően, és a Hamász is erősebb ma Gázában. Bárki, aki a konfliktus után Gázában járt tanúsíthatja, hogy milyen borzalmasan szenvednek az emberek. Nekünk európaiaknak is azt kell ma mondanunk, különösen Gázának: maradjunk emberségesek!

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Úgy gondolom, hogy a Goldstone-jelentés világosan megmutatta, hogy a gázai háború során Izrael és a Hamász egyaránt megsértette az emberi jogokat. Az ENSZ már kétszer is felszólította mindkét felet, hogy végezzen független vizsgálatokat, de tizennégy hónap elteltével még mindig félresöprik ezt a felszólítást.

Felmerül bennem a kérdés, hogy az Európai Unió miért nem száll síkra a nemzetközi jog mellett? Miért engedi, hogy büntetlenség uralkodhasson a térségben? Nem leszünk hitelesek a nemzetközi jogok tiszteletben

tartását illetően, ha az EU szó nélkül hagyja ezen háborús bűnöket. Ez a jelentés nem Izrael biztonságáról szól. Ez a jelentés az emberi jogok súlyos megsértéséről szól. Éppen ezért egyetlen elképzelhető érv sem szól amellett, amiért ne kellene végrehajtani ezt a jelentést.

Ezért nemcsak a főképviselőt, de a tagállamokat is arra kérem, hogy kövessenek el mindent annak érdekében, hogy megfelelő nyomon követés folyjon a helyszínen. Végül is, ez az egyetlen mód arra, hogy esélyt adjunk a békétárgyalások újraindításának.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Ez a jelentés egyoldalú. Komoly bírálattal illeti Izraelt, többek között azért, amiért gazdasági és polgári célpontokra lőtt. A Hamász azonban, visszaélt ezekkel az épületekkel. Sajnos a Goldstone-jelentés feleslegesnek tartotta kivizsgálni azt, hogy valóban így történt-e. Goldstone úr nem vizsgálta meg a Hamász által elkövetett hibákat, és következőképpen Izrael körmére koppintott. Nem bízunk a jelentésben, mivel más források állítása szerint, a Hamász valóban kórházakban, mentőszolgálatoknál és lakóépületekben sáncolta el magát.

Elnök úr, befejezőképpen egy pozitív megjegyzésem lenne. A Goldstone-jelentés sok vádat fogalmaz meg, és ezeket ki kell vizsgálni. Az izraeli kormány helyesen lépett fel kezdeményezőleg e tekintetben, és büntetőjogi vizsgálatot indított. Ez üdvözlendő. Én azonban attól félek, hogy még sokáig kell várnunk arra, hogy a Hamász ugyanilyen szintű önvizsgálatot tanúsítson.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Akár tetszik nekünk akár nem, az Egyesült Nemzetek Közgyűlése elfogadta a Goldstone-jelentést, és nem látom be, hogy miért kellene kettős mércét alkalmazni a nemzetközi jogot illetően. A nemzetközi jog az nemzetközi jog, és a Goldstone-jelentés használja a „háborús bűncselekmény” kifejezést, amit a televízió-képernyőn mindenki világosan láthatott. Még az izraeli katonák is tanúvallomást tettek arról, hogy utasítást kaptak arra, hogy a polgári lakosságra lőjenek.

Ilyen körülmények között, az Európai Uniónak és a Parlamentünknek olyan feltételeket kell teremtenie, amelyek biztosítják, hogy az izraeli kormány tiszteletben tartja a nemzetközi jogot, *szükség esetén szankcióként használva az EU-Izrael társulási megállapodás 2. cikkének felfüggesztését*. E cikk rendelkezése értelmében „a két fél közötti kapcsolatoknak az emberi jogok tiszteletbentartásán és a demokrácia tiszteletén kell alapulnia”. Ez ilyen egyszerű; mindössze alkalmazni kell.

Az Európai Uniónak éppen ezért világossá kell tennie arra vonatkozó szándékát, hogy az ügyet a Nemzetközi Büntetőbírósághoz kell utalni, amennyiben semmi sem történik, a Goldstone-jelentés ajánlásának megfelelően. Végezetül, a Parlamentünknek határoznia kell egy alapvető kérdésben: egy harmonikus világot akarunk-e, ahol végül az igazság és béke uralkodik mindenekfelett, vagy pedig az erőpolitika dzsungeltörvényét akarjuk? Felelősségteljesen kell eljárunk Európa és az egész világ népei érdekében.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Elnök úr, ez az ügy – ez a jelentés – egy alapvetően kínos fejezete az ENSZ történetének. Ki tudná tisztességesen megvitatni a gázai háború kérdését anélkül, hogy ne szólna arról a több ezer Qassam rakétáról, amit nyolc éven keresztül Izrael békés polgári lakosságára zúdítottak? Ki tudná tisztességesen megvitatni ezt a kérdést anélkül, hogy ne tenne említést az Egyiptom és Gáza, valamint más területek között létező több száz alagútról, melyeken keresztül fegyvereket csempésznek, hogy zsidó érdekeket sértsenek Izraelben? Ki írhat meg tisztességesen egy ilyen jelentést anélkül, hogy ne szerepelne benne az a tény, hogy Izrael egy jól működő jogrendszer, miközben Palesztinában egyetlen gyilkost, vagy egyetlen terroristát sem vontak felelősségre bűneiért? Mindhárom kérdésre Goldstone bíró a válasz. Ez botrányos! Kínos az ENSZ rendszerére nézve és azzal, hogy egyáltalán megtartjuk ezt a vitát, itt a Parlamentben, az EU számára is kínos üggyé válik.

Proinsias De Rossa (S&D). – Elnök úr! A vitát hallgatva nehéz megállapítani, hogy egyes felszólalók milyen jelentést is olvastak. Biztos, hogy nem ugyanazt, amit én.

Izrael nem biztosítja ennek a Parlamentnek azt a demokratikus jogot, hogy találkozzon a Palesztin Törvényhozó Tanács tagjaival Gázában, és külügyminisztereinknek nem engedélyezi a belépést. Meggyilkoltak egy Hamász harcost, nagy valószínűséggel hamis európai útlevelet használó izraeli ügynökök, megsértve ezzel az írt, a brit, a francia, a német és a dubaji szuverenitást. Izrael lekezelően bánik velünk, ami nem meglepő, mivel továbbra is büntetlenül megsértheti a több millió palesztin jogait.

Az emberi jogok és a jogállamiság iránti elkötelezettségünk lakmusz-próbáját az jelenti majd, hogy hogyan reagálunk a Goldstone-jelentésre, amely megállapította, hogy Gáza ostroma a lakosság kollektív megbüntetése volt, és az Öntött Ólom hadművelet e politika továbbvitelét szolgálta. Bizonyítékokat talált a szándékos kínzásokra, az embertelen bánásmódra és arra vonatkozóan, hogy szándékosan okoztak súlyos emberi

szenvedést. A jelentés azt ajánlja, hogy a Nemzetközi Büntetőbírósághoz kell fordulni illetve, hogy a Kvartettnek ragaszkodnia kell a jogállamisághoz.

Támogatom Goldstone Genfi Egyezményekben részes tagállamokhoz intézett felhívását, beleértve Írországot is, hogy a nemzeti bíróságokon indítsanak büntetőeljárásokat a háborús bűnök állítólagos elkövetői ellen.

Egy helyesbítést szeretnék tenni mielőtt befejezem, miszerint többször is azt állították, hogy ez a jelentés nem foglalkozik a Hamász által Izraelre kilőtt rakétákkal. A 31. oldalon azonban, a jelentés említést tesz arról, hogy palesztin fegyveres erők Dél-Izraelre kilőtt rakéta és aknatámadásai milyen hatással voltak a polgári lakosságra.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Elnök úr, az Európai Unió tagjaként nem feledkezhetünk meg arról, hogy melyek Európa értékei. Ezek a demokrácia, az emberi jogok, a véleménynyilvánítás szabadsága, és ezekhez mindenhol ragaszkodnunk kell.

A jelentés célja egy pártatlan tanulmány készítése volt, ami sajnálatos módon nem sikerült neki. Ezt minden olyan fél elismeri, amely megismerte, és a jelentés forrásanyagából is világosan kiderül.

Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy az egész ügy mögött olyan országok rejlenek, mint Kuba, Pakisztán, Egyiptom és Szaúd-Arábia, amelyek más értékeket ismernek el, mint az Európai Unió és Izrael.

Nagyon megdöbbenett De Rossa úr és De Keyser asszony itt elhangzott megjegyzése: kíváncsi lennék, hogy vajon milyen jelentést is olvastak. Ha bármit is tudnak, mint ahogy tudnak, a Hamász és Fatah között folyó polgárháborúról, és hogy milyen sok emberélet esett ennek áldozatául, akkor egyetérteneek majd azzal, hogy be kell avatkoznunk a folyamatba, melynek következtében a palesztinoknak sikerül majd egy olyan vezetést és közös hangot találniuk, amellyel elkezdhetik saját országuk jövőjét építeni és nem csak tönkretenni, ahogy az izraeli demokratikus társadalmat is azáltal, hogy rakétákat lőnek ki rá.

Szeretném elmondani, hogy ez a jelentés sajnos szégyenfoltja az ENSZ történetének. Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy Ghilad Shalit, egy európai, egy francia és egy izraeli katona még mindig a Hamász börtönében van, és mindent meg kell tennünk a kiszabadításukért. Ezt a lépést kell elsőként megtennünk.

Geoffrey Van Orden (ECR). – Elnök úr! Azok, akik Izrael barátai vagyunk sokféle szempontból is megkérdőjelezhetjük volna azt a módot ahogy Izrael beavatkozott Gázába, azt azonban semmiképpen, hogy Izraelnek joga van megvédeni önmagát és hatékony lépéseket tenni azok ellen, akik terrorcselekményeket terveznek és követnek el ellene.

Mélységesen együttérzek a hétköznapi palesztin emberekkel, akiket önjelölt vezetőik, és a közöttük lévő hivatásos terroristák 60 éven keresztül cserbenhagytak.

Kezdetől fogva világos volt, hogy a jelentés, amely az ENSZ kétes Emberi Jogi Tanácsától ered, - és Howitt úr, ez az, amit képviselőcsoportunk vezetője bíralt, nem pedig magát az ENSZ-t; attól tartok, hogy az Ön kicsinyes pártra vonatkozó megjegyzése igen méltatlan volt – egyoldalúan fogja Izraelt elítélni. Miközben messzemenő elvárásokat fogalmaz meg Izraellel szemben, a Hamászt szinte alig érinti. Nem szólítja fel arra, hogy vessen véget a terrorizmusnak és az Izrael elleni támadásoknak, mindössze arra kéri az úgynevezett palesztin fegyveres csoportokat, hogy hagyjanak fel az izraeli polgári lakosság elleni támadásokkal és próbálják megakadályozni, hogy a palesztin civil lakosságot bántódás érje.

Az 554 oldalas jelentésben semmilyen építő és pozitív javaslatot sem látok egy tartós béke és stabilitás megteremtésére. Ehelyett azt találjuk, hogy az emberi jog retorikáját és a Nemzetközi Büntetőbíróság eszközeit használja fel arra, hogy Izraelt támadja, és azt kell mondanom, hogy egy ilyen elferdítés nem válik az Egyesült Nemzetek javára.

Alexandra Thein (ALDE). – (DE) Elnök úr! A konfliktusban részt vevő egyik fél sem teljesítette az Egyesült Nemzetek követeléseit a Goldstone-jelentésben megfogalmazott gyanúsítások hiteles és független vizsgálatát illetően. Ez sajnálatos, különösen Izrael oldaláról, mivel akármilyen ellentmondásos is a Goldstone-jelentés, minden olyan állam, amely a jogállamiságon alapuló demokratikus államnak nevezi magát, köteles lehetővé tenni, hogy ilyen súlyos gyanúsításokkal kapcsolatban független vizsgálatot folytassanak. Az izraeli hadsereg részéről lefolytatott belső katonai vizsgálat, amely már önmagában is gyanús, nem elegendő.

Amennyiben az EU komolyan veszi az emberi jogok és nemzetközi jog tiszteletben tartására vonatkozó saját elveit, akkor mindkét félre nagyobb nyomást kell gyakorolnia, és ez vonatkozik a kétoldalú kapcsolataira

is, és ragaszkodnia kell ahhoz, hogy a nemzetközi és humanitárius jog esetleges megsértésének kivizsgálása a jogállamiság elve alapján történjen. A háborús bűncselekményeket a nemzetközi jog alapján kell megbüntetni, ahogy az már itt többször elhangzott. Amennyiben szükséges, a Nemzetközi Büntetőbíróság ügyészének a Római Alapokmány 12. cikkének (3) bekezdése alapján kell a vizsgálatokat lefolytatnia. A Goldstone-jelentés alapján azonban, jelenleg semmi sem indokolja, hogy folytatódjon Gáza ostroma.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) A Goldstone-jelentés, melynek következtetéseiről és ajánlásairól ma beszélünk, nem veszi figyelembe Izrael önvédelemhez való jogát. Izrael tavalyi beavatkozása a Gázai-övezetbe, egy nagyon kemény lépés volt, és személy szerint sajnálatot érzek az áldozatok és a családok iránt. Ugyanakkor nem szabad megfélemlenünk arról, hogy ez egy végső válasz volt Izrael sűrűn lakott területei ellen több éve folytatott palesztin támadásokra.

A Hamász nemrég bejelentette, hogy kész párbeszédet folytatni a nemzetközi közösséggel, beleértve az EU-t és az USA-t is. Határozott kérésem lenne, hogy egészen addig ne adjunk helyt egy ilyen elképzelésnek, amíg a Hamász minden kétséget kizáróan nem ismeri el Izrael létezéshez való jogát, és nem mond le az erőszakról. Sajnáljuk ezen hosszan elhúzódó konfliktus áldozatait, de alapvető fontosságú, hogy megbízható palesztin tárgyalófelünk legyen a béketárgyalásokon, és ez a palesztin nép törvényes, megbízható és felelősségteljes képviselőjét jelenti. Amíg ezt nem sikerül elérni, addig csak időpocsékolás a több száz oldalas nemzetközi ajánlások elkészítése.

Szeretném Egyiptom szerepét is hangsúlyozni, melynek erőteljesen kell fellépnie annak érdekében, hogy a földalatti alagutakon átcsempészett fegyverek formájában semmilyen segítség se juthasson el a terroristákhoz Gázában.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EL) Elnök úr, a Goldstone-jelentés fején találja a szöveget. Nem segít az a politika, ha mindkét oldalt egyenlő alapon kezeljük. Egy sor bűntettet követtek és követnek el még ma is Gázában. Szegénység, szenvedés és a palesztin nép emberi jogainak égbekiáltó megsértése tapasztalható. Tanúk vannak erre. A Vörös Kereszt, a Nemzetközi Bank és az Európa Tanács jelentései tanúsítják a palesztinok ellen elkövetett bűntetteket, a pénzügyi elszegényedést, és az embertelen gázai életkörülményeket.

Nem hunyhatunk szemet e felett. Az emberiség már több éve szemtanúja a palesztinok ellen elkövetett erőszakos cselekményeknek. Az izraeli háborús gépezet önvédelemre való hivatkozással, könyörtelenül támadásokat hajt végre. A palesztin nép szenved.

Teljes szívvel-lélekkel elítéljük Izrael polgári lakosságának meggyilkolását is. Ugyanakkor ez nem jogosítja fel Izraelt arra, hogy önvédelemből sorozatos bűncselekményeket kövessen el a palesztinok ellen. Ez nem szolgáltathat ürügyet Izraelnek ahhoz, hogy ilyen bűntetteket hajtsen végre.

Természetesen mi nem vagyunk döntőbírók, és Poncius Pilátus szerepe sem illet meg bennünket. Nem moshatjuk kezeinket, és nem engedhetjük, hogy a vérontás tovább folytatódjon, és az izraeli bűnök megtorlatlanul maradjanak. Azzal, hogy tiszteletudóak kívánunk lenni, és nem cselekszünk, azzal lehetővé tesszük, hogy elmaradjon a felelősségre vonás. Hagyjuk, hogy az elkövetők büntetlenek maradjanak, és lelkiismeretlenül bánunk az áldozatokkal. Azt tesszük lehetővé, hogy az erő törvénye érvényesüljön.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Elnök úr! A Goldstone-jelentés bemutatja, hogy mindkét oldal megsértette az emberi jogokat. Nyilvánvaló, hogy a több mint 1400 áldozat a Gázai-övezetben, túlságosan sok. Ugyanakkor abban is biztos vagyok, hogy ha nem került volna sor az Izrael elleni rakétatámadásokra, akkor a katonai válasz is elmaradt volna. Az Izraelbe utazó küldöttség látogatása során azt tapasztaltuk, hogy Izrael nem veszi félvállról a katonai műveleteket. A Goldstone-jelentés legfőbb vádja, miszerint Izrael szándékosan és folyamatosan támadta a polgári lakosságot, nem állja meg a helyét. Nem történt kielégítő vizsgálat arra vonatkozóan, hogy a Hamász milyen mértékben használta élőpajzsként a polgári lakosságot. Ugyanakkor a jelentés említést tesz arról, hogy az izraeli hadsereg telefonon és szórólapokon keresztül figyelmeztetéseket küldött. A Hamász semmi ehhez hasonlót sem tett az Izrael elleni rakétatámadások esetében.

Ugyanakkor azt a kérdést is fel kell tennünk, hogy vajon elegendő-e az, amit maga az ENSZ tett Gázában például annak érdekében, hogy megakadályozza a Hamász rakéták kilövését az ENSZ létesítmények közeléből. Nem gondolom, hogy a Goldstone-jelentés alapul szolgálna ahhoz, hogy Izrael ellen további terrorista támadásokat hajtsanak végre – erre nem jogosít fel. Valószínűleg ez minden, amit a jelentés tesz. Ugyanakkor az viszont egyértelmű itt az Európai Parlamentben, hogy követelnünk kell az emberi jogok tiszteletben tartását és mindkét felet arra kell felszólítanunk, hogy térjenek vissza a békefolyamathoz.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr! Izraelben démonizálják Goldstone bíró munkáját, és teljesen hiteltelenné teszik az emberek szemében. Ezzel egyidőben harcos rágalomkampányt folytatnak az emberi jogvédők, nevezetesen az Új Izrael Alap ellen, amely alapítvány finanszírozza a legfőbb emberjogvédő izraeli szervezeteket, és különösképpen elnöke, Naomi Chazan, volt Knesszet képviselő, akadémikus és értelmiségi ellen, aki a nők jogai és a béke védelme melletti elkötelezettségéről ismert.

Tizenhárom pacifista csoport, mint például a Bethlehem és a Csend Megtörése, egy valóságos boszorkányüldözés áldozata. Az Európai Uniónak hiánytalanul támogatnia kell az emberi jogvédőket minden országban, beleértve Izraelt is, mert ennek büntetlensége a demokratikus értékek megsértését jelenti. Az Európai Uniónak saját démonjaitól kell Izraelt megvédenie.

Robert Atkins (ECR). – Elnök úr! Mindkét oldal vétkes, de Izrael reakciója a jelentéssel és az Öntött Ólom hadművelettel kapcsolatban eltúlzott volt. Goldstone tiszteltben álló, jelentős hírnévnek örvendő, bíró, és zsidó. A jelentésben kétségtelenül fellelhetők hiányosságok, de Izraelnek el kell ismernie, hogy a bírálathoz alapja tényeken nyugszik. Csak meg kell hallgatni azokat az izraeli katonákat, akik a „Csend Megtörése” szervezetben elismerik, hogy több alkalommal is kétes cselekedeteket hajtottak végre.

Izrael a vizsgálat következtében kénytelen volt beismeri a fehér foszfor használatát, miért nem folytattak le tényleges vizsgálatot az esetleges, ha nem valóságos háborús bűnökben érintett katonái elleni? A Palesztin Nemzeti Hatóság elismerte a szabálysértéseket, de Izrael nem lehet ilyen arrogáns sem ezzel, sem a közelmúltbeli dubai merénylet kérdésével kapcsolatban, és el kell ismernie a tisztességes emberek jogos aggodalmát, amely világszerte tapasztalható.

Seán Kelly (PPE). – Elnök úr! Úgy tűnik, hogy ebben a vitában a három kulcsszó a „független”, az „egyenlő” és a „semleges”. Független vizsgálatot kell lefolytatni az emberi jogok állítólagos megsértésével kapcsolatban. Egyenlő mértékben kell elítélni a jogsértőket és mindenkifelett, egy olyan erőteljes semleges fellépésre van szükség, amely képes közvetíteni ebben a sajnálatos konfliktusban, és amely sajnos jelenleg nem létezik, mivel meglehetősen jól ismert az erős országok jelentős többségének álláspontját.

Úgy gondolom, hogy nagyszerű lehetősége van a főképviselőnek, illetve a Tanács újonnan létrehozott elnökének erre a semleges fellépésre, hasonlóan ahhoz, ahogy azt George Mitchell tette Észak-Írországon, aminek következtében most béke van nálunk és emberek, akik éveken keresztül lötték és gyilkolták egymást, most együtt ülnek a kormányban. A főképviselőnek ugyanilyen lehetősége van arra, hogy biztosítsa ezt a semleges, független és tisztességes fellépést, ami sajnos nagyon hiányzik.

Diane Dodds (NI). – Elnök úr! Arra szeretném kérni Kelly urat, és biztos vagyok abban, hogy szívesen meg is teszi, hogy pontosítsa szavait. Az a párt, amelyet én képviselek Észak-Írországon, kormányon van, az én pártom mindig is békés párt volt és senkire sem lövöldözött és senkit sem ölt meg.

Sokkal inkább az IRA és annak politikai képviselői tették ezt.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr! A vita, amely szerintem nagyon sokrétű volt, nemcsak magáról a Goldstone-jelentésről, de a jelentést kiváltó helyzetről is szólt.

Úgy gondolom, az elnökség nevében újra elmondhatjuk, hogy a Goldstone-jelentés egy hivatkozási pont, ahogy azt a Tanács, valamint Georgieva asszony a Bizottság nevében is mondta, akinek köszönöm beszédét. Ez egy megbízható jelentés, objektívnak tűnik és kimondja, hogy konfliktusban érintett felek rendkívül súlyos mértékben megsértették, illetve feltehetőleg megsértették az emberi jogokat.

Az Európai Unió nem maradhat közömbös a Goldstone-jelentés tartalmát illetően. Az Európai Unió nem maradhat közömbös egy olyan jelentéssel kapcsolatban, amely objektíven és megbízhatóan ad számot arról, hogy egyes esetekben nagyon súlyosan megsérthették az emberi jogokat.

Éppen ezért úgy gondoljuk, hogy a jelentés alapján született javaslat – miszerint független, hiteles vizsgálatot kell lefolytatni – jelenti a legmegfelelőbb reakciót erre a jelentésre, ami egy fontos jelentés, és valamennyiünket komolyan kell, hogy érintsen. Valamennyiünknek, akik az Európai Unióhoz és Parlamenthez hasonlóan, hiszünk az emberi jogokban és azok megvédésében, reagálnunk kell erre a jelentésre. Éppen ezért kell reagálnunk a jelentés alapján azokra az emberi jogok ellen elkövetett rendkívül súlyos jogsértésekre, amelyekre ez esetben sor került.

A jelentést meg fogják vitatni, és úgy gondoljuk, hogy az Egyesült Nemzetekben lefolytatott vitát támogatnunk kell. Az Emberi Jogi Tanácsban is megvitatásra kerül majd. Elmondhatjuk Önöknek, hogy a Nemzetközi Büntetőbíróság is dolgozik ezen és vizsgálatokat folytat, és úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak éppen

ezért továbbra is konstruktív és összehangolt álláspontot kell képviselnie a Goldstone-jelentésben felvetett rendkívül súlyos ügyeket illetően, és a Tanács elnöksége ezt fogja tenni.

Kristalina Georgieva, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Először is szeretném egyértelműen jelezni, hogy a Bizottság következetesen és erőteljesen adott hangot a gázai helyzettel kapcsolatos súlyos aggályainak. Elődöm, Louis Michel, közvetlenül az Öntött Ólom hadművelet után ment Gázába. Szemtanúja volt annak, hogy mindkét oldal jogsértéseket követett el és felszólalt ezek ellen.

Nekünk a Bizottságban nagyon fontos, hogy két kérdés mindig kiemelt helyen szerepeljen a napirendünkön. Az első: minden félnek maradéktalanul tiszteletben kell tartania a nemzetközi humanitárius jogot; a második: biztosítani kell, hogy a humanitárius segélyakciók ténylegesen eljussanak a gázai emberekhez.

A tavaly januári konfliktus óta, az EU világossá tette, hogy szorosan nyomon fogja követni a nemzetközi humanitárius jog ellen elkövetett állítólagos jogsértések kivizsgálását, és a Bizottság kiemelte és továbbra is nyomatékosan hangsúlyozza az elszámoltathatóság fontosságát, illetve azt, hogy a nemzetközi jog megsértése nem maradhat büntetlen.

A közel-keleti békefolyamat keretében, az emberi jogok és a nemzetközi humanitárius jog tiszteletben tartása legalább olyan fontos, mint eddig valaha - sőt talán még fontosabb.

Ahhoz, hogy az EU hiteles szereplő lehessen a békefolyamatban, nyilvánvaló kell tennie, hogy minden vonatkozásban az uniós alapértékeket érvényesíti, és mindenkor, minden kérdés esetében következetesen megfelel a nemzetközi jog *víványainak*. Az elnökség megerősítése végett szeretnék újra rámutatni arra, hogy egy közös uniós irányvonal kialakítása a Goldstone kérdéskört illetően, nagyon fontos lépés lenne ebbe az irányba.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra a következő ülésen kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Corina Crețu (S&D), írásban. – (RO) A rendkívül ellentmondásos és erős érzelmeket felkavaró helyzetfeltáró Goldstone-jelentés nehéznek találja az érintett felek jóváhagyását megszerezni, amikor a 2008 decemberében és 2009 januárjában, az izraeli hadsereg és a palesztin fegyveresek közötti összecsapások Gázában, a Hamász uralta térségben, mindkét oldalon szenvedéshez vezettek. Függetlenül attól, hogy a felek milyen álláspontot képviselnek a Goldstone-jelentéssel kapcsolatban, remélem, hogy nem jelenthet ürügyet a palesztin probléma végleges békés megoldását célzó tárgyalások késleltetésére. Ebben a térségben az a legfontosabb, hogy újrainduljanak a béketárgyalások, amelyeken – ahogy eddig is – az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok is egyaránt részt vesz. A megszületendő megoldásoknak biztosítaniuk kell Izrael Állam fennmaradását a térségben, a palesztinok számára pedig garanciát kell nyújtaniuk arra vonatkozóan, hogy méltósággal élhessenek a saját élhető, demokratikus és független államukban. Az Európai Uniónak nagyobb felelősséget kell vállalnia ebben a folyamatban annak érdekében, hogy normális kapcsolat alakulhasson ki Izrael és Palesztina között. Szerintem nem szabad megelégednünk a Goldstone-jelentés legfontosabb pontjáról: semmi sem igazolhatja a védtelen emberek szenvedését és ahhoz, hogy véget tudjunk vetni ennek a helyzetnek, ahhoz párbeszédre, nem pedig összecsapásokra és az erő alkalmazására lenne szükség.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) 2009. november 5-én az Egyesült Nemzetek Közgyűlése elfogadta a Goldstone-jelentést, valamint a 64/10 sz. határozatot. Ezen dokumentumok mind Izraelt, mind a palesztinokat felszólították arra, hogy három hónapon belül vizsgálják ki a gázai konfliktus során esetlegesen elkövetett emberi jogsértéseket. Sajnálatos módon, sem Izrael, sem a palesztinok mindeztáig nem tettek eleget e kérésnek. Ez nagy szégyen, mivel a Goldstone-jelentés nagyon részletesen felsorolja a két fél által elkövetett gaztetteket és büntetteket. A jelentés szerint, a három hétig tartó támadás során Izrael súlyosan megsértette a nemzetközi jogot. Válogatás nélkül intézett támadásokat a polgári lakosság ellen és házakat bombázott. A foszforbomba használatáról, melyet a nemzetközi közösség elítélt, szintén említést tesz. A jelentés szerint a palesztinok viszont rakétákat és aknavető lövedéket használtak a polgári lakosság szándékos meggyilkolásához. E vádak olyan súlyosak, hogy okvetlenül ki kell őket vizsgálni, mégpedig gyorsan. Mivel az ENSZ Biztonsági Tanácsa elutasította a Goldstone-jelentést, feltehetőleg nem fog teljesülni a jelentésben szereplő ajánlás, nevezetesen, hogy a hágai Nemzetközi Büntetőbírósághoz (NBB) utalják az ügyet. Ezért arra kérem az Európai Unió külügyi és biztonságpolitikai új főképviselőt, Ashton bárónőt, hogy komoly nyomást gyakoroljon a konfliktusban részt vevő mindkét félre és a bűncselekmények felülvizsgálatára kérje őket.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), írásban. – (PL) Elnök úr! Goldstone bíró jelentését úgy mutatják be a nemzetközi szinten, mint a Gázai-övezetben, 2009. telén lezajlott műveletről szóló objektív dokumentumot. Mindeközben, a különböző források szerint, elkészítésének módja nem teszi lehetővé, hogy tiszta lelkiismerettel hivatkozzunk rá. Számos olyan sajátosságot szeretnék megemlíteni, amelyeket Dore Gold nagykövet úr, a Brandeis Egyetemen Goldstone bíróval folytatott vitája során felhozott, és amelyeket az izraeli Külügyminisztérium is hangsúlyozott.

Úgy tűnik, hogy a misszió tagjai a konfliktusról vallott meggyőződésüknek már a misszió megkezdése előtt is hangot adtak, és amikor a Gázai-övezetben voltak, akkor a Hamász képviselői kísérték őket, és a szemtanúk kikérdezése az ő jelenlétükben zajlott. Goldstone bíró nem volt kellően körültekintő a bizonyítékok megvizsgálása során. Az is igazságtalannak tűnik, hogy az izraeli hatóságok jelentésben idézett szavait nem tartják megbízhatónak, miközben a gázai hatóságok, mint például a Hamász álláspontjával kapcsolatosan, a misszió tagjaiban semmilyen kétség sem merül fel.

Tekintettel a Goldstone-jelentéssel kapcsolatban előbb említett kritikákra, felszólítom a Bizottságot és az Európai Parlamentet, hogy gondoskodjon arról, hogy az európai közvélemény a Gázai-övezetben kialakult helyzetre vonatkozóan mindkét fél érveit megismerhesse. Az Európai Unió ügyel arra, hogy az Izraellel fenntartott gazdasági kapcsolatok a lehető legjobbakk legyenek. Éppen ezért még inkább fontos, hogy kapcsolatainkat a kölcsönös bizalomra építsük. Ehhez azonban nem lesz elég, ha kizárólag Goldstone bíró jelentésére támaszkodunk.

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

18. A civil társadalom és a nemzeti kisebbségek helyzete Fehéroroszországban (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság a fehéroroszországi civil társadalomról és nemzeti kisebbségekről tett nyilatkozatáról szóló vita.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Köszönöm, elnök úr, hogy beszélhetek a fehéroroszországi civil társadalom és nemzeti kisebbségek helyzetéről szóló napirendi pontról.

Az Európai Unió komolyan aggódik a fehéroroszországi helyzet romlása miatt, kifejezetten az emberi jogokra vonatkozóan.

A véleménynyilvánítás és a gyülekezési szabadság hiánya, a médiára gyakorolt nyomás folyamatos növekedése, az internethasználatot korlátozó jogszabályok és az ellenzéki aktivistákkal szembeni fellépések miatt egyre rosszabb az emberi jogok helyzete Fehéroroszországban.

Februári 16-i nyilatkozatában Ashton asszony, az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője hangot adott aggodalmainak a Fehéroroszországban élő lengyel kisebbségek helyzetével és a kisebbség egyes tagjainak letartóztatásával kapcsolatban. Ezt a nyilatkozatot, a főképviselő formális állásfoglalását elküldték a fehérorosz hatóságoknak a hivatalos diplomácia csatornáin.

Hétfőn megtárgyaltuk az ügyet a Külügyek Tanácsával egy részletes vita keretében, amelyet biztosan hasonlóké követnek a jövőben. Ott elhangzott a lengyel miniszter beszéde, amelyben hangot adott aggodalmainak és érzéseinek, miszerint reagálnunk kell és állást kell foglalnunk a lengyel kisebbség tagjainak szisztematikus zaklatásával szemben. Azt is meg kell említeni, hogy az Európai Unió aggódik, amely közvetlenül és közelről nyomon követi a helyzetet.

Úgy gondolom, hogy fontos tudatni a fehérorosz hatóságokkal, hogy tartsák be azokat a kötelezettségvállalásokat, amelyeket az EBESZ-en tettek, miszerint tiszteletben kell tartani az emberi jogokat, és az emberi jogok tiszteletben tartásának alapvető eleme a kisebbségek védelme. A Külügyek Tanácsában kifejezett kérés érkezett az európai miniszterekhez, hogy irányítsák a fehérorosz hatóságok figyelmét erre az egyre a megfelelő csatornákon és fórumokon keresztül.

Úgy gondolom, hogy Fehéroroszország, az Európai Unió és minden európai közös érdeke, hogy befolyást gyakoroljon az olyan tettek ellen, amelyek az emberi jogokkal és a kisebbségek jogaival ütköznek – amelyek jelentős mértékben megtagadhatók Fehéroroszországban. Ugyanakkor azt is fontosnak tartom, hogy

Fehéroroszország a megfelelő irányba haladjon, és a keleti partnerség lehetőséget biztosít arra, hogy Fehéroroszországot a megfelelő irányba vezessük, beleértve a multilaterális megközelítést is.

Kristalina Georgieva, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr! Az EU Elnökség nyilatkozatához, amely az főképviselő, Ashton bárónőnek az üggyel kapcsolatos egyértelmű és erőteljes állásfoglalására hivatkozott, csak annyit tennék hozzá, hogy aggódunk a Fehéroroszországban tapasztalható emberi jogok romlása miatt, kifejezetten a lengyel kisebbségre nézve.

Az utóbbi években tapasztalható, fehéroroszországi demokrácia előrehaladásának sajnálatos visszahaladása komoly ügy, de továbbra is kapcsolatban kell maradnunk Fehéroroszországgal és a kommunikációs csatornákat nyitva kell hagynunk, bármilyen nehéznek is tűnhet. Nem kell feltétlenül kormányzati csatornákat használni – persze a keleti partnerségre is alapozhatunk –, hanem az emberek közti kommunikációt is használhatjuk. Lehet, hogy ezek a kapcsolatok a legfontosabbak Fehéroroszországgal kapcsolatban: diákcseraprogramok, üzleti lehetőségek, vagy kulturális kapcsolatok szolgálhatják a kapcsolatot a fehérorosz néppel, és így lehetőség nyílik a fehéroroszországi demokrácia növeléséhez.

Végezetül azt szeretném mondani, hogy az utóbbi két évben tapasztalható visszafordulás ellenére a Bizottságnak továbbra is aktívnak kell lennie, és törekednie kell arra a Fehéroroszországgal folytatott kommunikáció által, hogy gyorsítsa a pozitív fejlődést, amely visszaállítja a részvételi folyamatot a két évvel ezelőtti állapotra.

Gunnar Hökmark (PPE). – Elnök úr, köszönöm a spanyol elnökség és a bizottság szavait az üggyel kapcsolatban.

Úgy gondolom, hogy valamit tisztáznunk kell: most nem egy egyszerű incidensről beszélünk, hanem egy diktatúra, egy kegyetlen rendszer tetteiről, amely megtagadja a kisebbségek és az állampolgárai jogait. Most ez a helyzet Fehéroroszországban, és ennek kell a rendszerrel folytatott párbeszédünk kiindulási pontjának lennie.

Ennek a párbeszédnek kétoldalúnak kell lennie. Ha nyitottságot mutatunk, akkor a Fehérorosz rendszernek is ezt kell tennie, de nem tették meg a szükséges változásokat és nem hajtották végre a szükséges reformokat. Szeretném kimondani és hangsúlyozni, hogy ez az ügy nem Lengyelországról szól. Fehéroroszország az Európai Unió szomszédja. A keleti partnerség része. Ez európai ügy, és a mostani tetteivel Fehéroroszország rendszere elhatárolja magát az Európai Unióval folytatott nyitott párbeszédétől és együttműködéstől.

Elsősorban és alapvetően azt követeljük, hogy Fehéroroszország tisztelje a kisebbségeket, az emberi jogokat, fejezze be kegyetlen viselkedését, valamint Fehéroroszország mutasson hajlandóságot arra, hogy részt akar venni egy konstruktív párbeszédben az Európai Unióval. Azt gondolom, hogy ezt egyértelműen tudatnunk kell a rendszerrel. A párbeszédünknek a demokrácia és az emberi jogok párbeszédének kell lennie, és természetesen a civil társadalomhoz kellene fordulnunk, mert Fehéroroszország több mint egy rendszer. A Fehéroroszországban élő emberekhez kell fordulnunk: a diákokhoz, nőkhez, férfiakhoz, a társadalomhoz. Úgy vélem, hogy a most látottak aláámasztják azt, hogy közvetlen párbeszédet kell folytatnunk a civil társadalommal, amellyel erősíthetjük a szabadságot és a demokráciát, valamint az emberi jogok iránti tiszteletet.

Kristian Vigenin (S&D). – Elnök úr! A szocialisták és demokraták képviselőcsoportja nevében hadd fejezzem ki az aggodalmam a fehéroroszországi emberi jogok helyzete miatt, a Lengyelek Egyesületének legújabb fejleményeinek fényében. Szeretnénk kifejezni szolidaritásunkat Fehéroroszország azon polgárai iránt, akik nem élvezhetik az alapvető civil és emberi jogokat. Ez egy 21. századi európai országban történik. Úgy gondolom, hogy ez egy elfogadhatatlan probléma. Ebben mindannyian egyetérthetünk.

Ez a kiindulási pont. Két kérdésre keressük a választ: hova szeretnénk vinni Fehéroroszországot, és ezt hogyan hajtjuk végre. Az első kérdéssel kapcsolatban, szerintem egyet tudunk érteni: egy demokratikus Fehéroroszországot szeretnénk látni; demokratikusan megválasztott fehérorosz hatóságokat, például parlamentet, elnököt, kormányokat és helyi képviselőket akarunk; szabad és kreatív légkört teremtő hatóságokat akarunk Fehéroroszországban; és természetesen egy olyan országot, amely egyre jobban közeledik az Európai Unió felé.

A második kérdés pedig ennek a megvalósítási módja. Az Európai Unió megváltoztatta a politikáját Fehéroroszország felé, amelynek célja nem az elszigetelés, hanem a kötelezettségvállalás. És úgy tűnik, hogy eredményeket is produkált ez a politika. Természetesen ez sem elég, nem elég gyors a kivitelezése, és az utolsó két hét fejleményei tükrében sokkal több elköteleződésre van szükség a mi részünkről.

Arra jöttem rá az Euronest delegáció elnökeként és a holnapi napon Fehéroroszországba induló delegáció elnökeként, amelynek célja, hogy megvizsgálja a helyzetet az országban, hogy nincs közös stratégiája a három fő intézménynek: a Tanácsnak, a Bizottságnak és a Parlamentnek. Szükségünk van egy ilyen stratégiára, hogy támogassák egymás törekvéseit. Továbbá szükségünk van egy politikai párbeszédre, és kell egy olyan útiterv Fehéroroszországnak, amelyben konkrétumok fogalmazódnak meg: nem csak általános ajánlások, hanem egy cselekvési terv, egy útiterv, amelynek Fehéroroszországnak meg kell felelnie. Ezt az utat kell járni, és nem elég csak gazdasági együttműködés és a keleti partnerség keretén belül folytatni ezt a folyamatot.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Én is több mint regionális ügynek tekintem a ma esti vitát. Janukovics urat választották meg Ukrajna elnökének. Egyértelműen olyan elnök, aki inkább Moszkva felé tekint, mintsem Brüsszel felé. Nem engedhetjük, hogy jövő heti látogatása megtéveessen bennünket.

Véleményem szerint, ami most történik Fehéroroszországban, és azok a tettek, amiket Lukasenko úr megengedett magának a lengyel kisebbséggel szemben az országában olyan jelek, amelyek azt sejtetik, hogy Fehéroroszország inkább Moszkva felé tekint, mintsem a nyugat felé. Úgy tűnik, hogy megengedhette magának, hogy egy uniós tagállam kisebbségétől megfosssa az alapvető emberi jogokat. Ez hogy lehetséges? Ez természetesen annak a következménye, hogy Európa túlságosan hátat fordított a keletnek. Nem voltunk elég nyitottak arra a gondolatra, hogy ténylegesen csatlakozzunk ezekhez az országokhoz. Természetesen határozottan el kell ítélnünk azt, amit Fehéroroszország a lengyel kisebbséggel művel, de kicsit lazítanunk kell a politikánkon és egy kevésbé korlátozó vízumrendszert kell működtetnünk. Tekintsük meg az energiapolitikánkat, és azt hangoljuk át Fehéroroszországra és Ukrajnára!

Azt szeretném kérni, hogy Európa ismét fordítson több figyelmet ezekre az országokra. Ennek sokkal nagyobb hatása lesz a belső politikai fejlődésre, mintha túl durván elítéljük őket és Moszkvára bízunk mindent.

Heidi Hautala, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök úr! Ez az ügy amiatt az elítélendő ok miatt van most napirenden, hogy a Lengyelek Egyesületének békés tüntetésén 40 képviselőt letartóztattak. Ez el kell ítélnünk.

A másik fontos okról pedig már Vigenin úr képviselőtársam beszélt: hosszú idő eltelte után holnap a Parlament tényfeltáró delegációt küld Minszkbe, és a négy küldött egyikeként én képviselem az Emberi Jogok Albizottságát.

Aggódunk kell a fehéroroszországi emberi jogok helyzete miatt. Az országban problémák vannak a szólásszabadsággal, a médiaszabadsággal és az egyesülési és gyülekezési szabadsággal kapcsolatban.

Ragaszkodnunk kell hozzá, hogy Fehéroroszország eltörölje a halálbüntetést, és ha azt akarjuk, hogy fejlődésnek induljon Fehéroroszország és az Európai Unió kapcsolata, akkor javítanunk kell az emberi jogok és a hozzá kapcsolódó összes szempont helyzetét. Többi képviselőtársamhoz hasonlóan egyetértek abban, hogy a civil társadalomnak óriási szerepe van ebben a fejlődési folyamatban.

Ryszard Czarnecki, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Tisztelt elnök úr! A döntés hiánya is egyfajta döntés. Az Európai Parlament Fehéroroszországról szóló, márciusban elfogadott indítványára szükség lesz, de most még nagyobb szükség van rá. A lengyelek üldözése Fehéroroszországban nem csak a lengyelek ügye, hanem, ahogy az előttem felszólalók is mondták, annak a hozzáállásnak egyfajta kifejezése, amelyet az ország az európai szabványok iránt, köztük a nemzeti kisebbségekre vonatkozó szabványok iránt érez.

Európának meg kéne szüntetnie Oroszország befolyását Fehéroroszországra, de köteleznie is kéne Fehéroroszországot arra, hogy tisztelje az Unió alapját képező értékeket, például a polgári szabadságjogokat, a sajtó szabadságát, a nemzeti és vallási kisebbségek jogait és az egyesülési jogot. Ha Lukasenko nem ért az európai értékek nyelvén, akkor egész biztosan éretni fogja a szankciók nyelvét. De nem azokét a szankciókat, amelyek a fehérorosz népet érik – ilyen szankciókat nem akarunk –, hanem azokat a szankciókat, amelyek azoknak a politikusoknak és tisztviselőknek nehezítik meg az életét, akik a lengyelek és a demokratikus ellenzék elleni diszkriminációért felelősek.

Egyenlőtlen az EU és Fehéroroszország kapcsolata: az Unió megnyitja kaput Fehéroroszországnak, de ezért nem kap semmit cserébe. Ez az egyirányú út nem vezet sehova. Eljött a politikai szankciók ideje, bár csak ideiglenesen, ami formát ölthet úgy, hogy a fehérorosz parlament képviselői nem jelenhetnek meg az Euronest Parlamenti Közgyűlésén, és visszakerülnek a minszki rendszer tisztségviselők feketelistájára, akik nem léphetnek az Európai Unió területére.

Kinga Gál (PPE). – Tisztelt elnök úr! A Hagyományos Kisebbségek, Nemzeti Közösségek és Nyelvek frakcióközi csoportjának társelnökeként határozottan elítélem a fehérorosz hivataloknak a legnagyobb

lengyel kisebbségi szervezet és a kisebbségi közösség tagjai ellen tett lépéseit. Ahogy ma megtudtuk, leginkább időseket érintett az incidens.

A tényekből egyértelműen megállapítható nem csak a kisebbségi, hanem az alapvető emberi jogok megsértése is. Ezek a tettek egy egyértelműen nem demokratikus természetű politikai rendszerről tanúskodnak, és azok az európai parlamenti képviselők, akik tapasztalták a kommunista rendszereket, egyértelműen észrevehetik a használt módszereket.

A frakcióközi csoport megalakulása óta következetesen kiállt a nemzeti kisebbségek jogai mellett, és nem tartja elfogadhatónak a kisebbségi jogok megsértését.

Arra kérjük a Bizottságot és az Unió kül- és biztonságpolitikai főképviselőjét, hogy konkrét lépéseket tegyenek, amellyel egyértelmű üzenetet küldenek a fehérorosz kormánynak, miszerint, ha nem tisztelik az emberi jogokat, köztük a kisebbségi jogokat, akkor az EU és Fehéroroszország közti kapcsolatok szankcionálása előrelátható a jövőben.

Az emberi jogok részét képező kisebbségi jogok nem számítanak egy ország belső ügyének. Ez nem egy lengyel–fehérorosz belső viszály. Ez uniós ügy, mert – ahogy már elmondtuk – a szomszédságpolitikánkról, a keleti partnerségről szól. Tehát arra kérjük a Bizottságot, hogy egyértelmű üzenetet küldjön és egyértelmű lépéseket tegyen.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Tisztelt Elnök úr! Köszönöm a Tanácsnak és a Bizottságnak a gyors reakcióját. Ez nagyon jó példája az európai szabványainknak.

Először is, engedje meg, hogy elmondjam, itt szó sincs etnikai konfliktusról. Ez nem egy lengyel–fehérorosz vagy fehérorosz–lengyel konfliktus. Ez egyszerűen az emberi jogok és a szólásszabadság elveinek a semmibevétele, és a nemzeti kisebbségek jogainak a megsértése. Más nemzetiség kisebbségeivel is megeshetett volna. De miért pont a lengyel kisebbséggel történt ez? Mert nagy, szervezett és demokratikus, és többek között Milinkevics úr, az Európai Parlament-díj nyertese a kisebbség tagja. Ezért kezdődött velünk.

Szeretném megkérdezni, hogy most mit tehetünk? Lehetőségem volt kétszer is beszélni Milinkevics és Borisz úrral. Kijelentették, Fehéroroszország hűséges állampolgárai és nem szeretnék gazdasági szankciókat. Nem akarunk politikai szankciókat, hanem Fehéroroszország és az Európai Unió közeledését akarjuk. Egyensúlyt akarunk, és olyan együttműködést, amely az ország demokratizálódásának fejlődésétől függ. Nekünk is hasonló módon kell haladnunk. Ezért kell megnyílnunk a fehérorosz nép előtt, és ezért kell leegyszerűsíteni a vízum megszerzésének folyamatát. A vízumdíjak és a vízümpolitika szükségessé válnak egyáltalán? Jó, hogy holnap elindul a tényfeltáró bizottság Fehéroroszországba. Várjuk meg a jelentésüket, és csak azután döntünk a további intézkedésekről!

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Tisztelt elnök úr! A Lisszaboni Szerződésben azt ígérték mindannyiunknak, hogy az Európai Unió külpolitikája hatékonyabb lesz. Gyorsan kiderült, hogy a Haitivel kapcsolatos szerepünk késett és nem volt észrevehető, az Európai Unió és az Egyesült Államok közötti csúcstalálkozó kudarcba fulladt, és a diplomáciai testület az uniós intézmények szócsatájának légkörében jött létre, amely hozzájárult a testület minőségének romlásához. Ma ismét lehetőségünk volt bebizonyítani, hogy az Unió képes cselekedni. Sajnálatos módon a Tanács elhalasztotta a döntését, és a Parlament képtelen reagálni az emberi jogok megsértésére, amely egy olyan országban történt, amelynek az EU politikájában betöltött szerepvállalásának növekednie kellett volna.

Georgieva asszony, a nyitott kapuk és a diákcseraprogramok politikája sikertelen, ma sem sikerült, ezért kérem, hogy nem ismételje meg ugyanezeket a dolgokat a diákcseraprogrammal kapcsolatban, amelyet már öt éve ismétel. Ez olyan vereség, amely az Unió hitelességén rontott. Az Európai Unió ma egy gyenge és döntésképtelen szereplő. Ezt tudja Washington, tudja Moszkva, és a fehéroroszországi válságra való nem egyértelmű reakciónk miatt már Minszk is.

Jacek Protasiewicz (PPE). – (PL) Tisztelt elnök úr! Az Európai Parlament Fehéroroszországgal fenntartott kapcsolatok delegációjának elnökeként gyakran kerülök kapcsolatba nem csak az ellenzék, a civil társadalom és a nem kormányzati szervezetek képviselőivel, hanem a hivatalos hatóságok képviselőivel is. Hallom az érveiket, miszerint Fehéroroszországnak joga van ahhoz, hogy a saját ütemezése szerint adaptáljon bizonyos nemzetközi szabványokat.

Elméletileg az Európai Uniónak nem kellene nyomást gyakorolnia erre a felelős, független országra, mivel az ország belső helyzetéért a felelősség a hatóságait terheli. Elméletileg ezt elfogadhatnánk, ha a nemzetközi

szabványokban, amelyeket Fehéroroszország elfogadott, amikor belépett az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezetébe, az emberi jogok nem belső ügynek számítanak.

Nemrég történt Iwieniechenben, egy kis fehéroroszországi városban, ahol a hatóságok, mondhatni visszaéltek a rendőri hatalmukkal, amelyet egy csoport idős ember, nyugdíjas ellen irányítottak, akiket Teresa Sobol irányított, és aki, saját kezdeményezésére jelentős összeget gyűjtött össze, főleg külföldről. A pénzt a városközpontban lévő romos épület felújítására használta fel. Majd ezután egy élénk, kulturális és szociális központtá alakította az épületet a lengyel kisebbség számára. A hatóságok a rendőröket küldte rájuk még azelőtt, hogy a bíróság határozatot hozott volna az épületi jogi helyzetéről. Ezután az aktivistáknak titulált emberek nem vehetnek részt a bíróságon mint szemtanúk, így az eljárás nem nevezhető méltányosnak.

Nem a nemzetközi szabványok adaptálásának ütemezése a probléma. Ez eltávolodás a nemzetközi szabványoktól. Azoktól a szabványoktól, amelyek betartásáért Fehéroroszország felelősséget vállalt, és amelyeket megígért, hogy tisztelni fog, és amely az Európai Unióval folytatott párbeszéd részét képezi. Ezért már csak egy dolgot szeretnék mondani. Beszélhetünk szankciókról. Annak is eljön majd az ideje. De a legfontosabb az, hogy a megfontolás alatt lévő gazdasági támogatásunk feltételekhez legyen szabva, miszerint Fehéroroszország hagyjon fel az efféle gyakorlatokkal, és legyen valódi liberalizáció és demokratizálódás Fehéroroszországban.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) A kormányzati intézményeknek azonnal fel kell oldania a Fehéroroszországban lévő lengyel kisebbségi szervezetekkel kapcsolatos konfliktusokat és félreértéseket, és ezt mind demokratikusan, erőszakmentesen kell elérnie. Továbbá támogatom a biztos asszony nézetét, miszerint folytatnunk kell az együttműködést, és az emberek közti kapcsolatok fenntartását. Holnap indul Fehéroroszországba hosszú idő eltelté óta az első hivatalos, európai parlamenti delegáció. Reménykedjünk, hogy nyitott lesz a tárgyalás, mind az ellenzékkel, mind a kormánnyal. A minszki tárgyalásokból visszaérkező benyomás a konfliktusról, valamint Fehéroroszországnak az Euronest Parlamenti Közgyűlésén való részvételéről jobb irányba mozdíthatja az EU kapcsolatát Fehéroroszországgal. A két hónap múlva esedékes helyi választások még fontosabb, egyfajta lakmuszpapírnak számítanak, amelyek megnyitják a kapcsolatteremtés lehetőségét. Ezúttal olyan választásnak kell lennie, amelyen valóban van választási lehetőség, ahol a média nem csak az egyik felet támogatja, ahol hallani lehet az ellenzék hangját, és a választások befejeztével a szavazatszámllást ellenőrzik, a szavazók nem 100 százaléka támogat egyetlen politikai pártot, és végül, ahol a képviselőket megválasztják, nem pedig kinevezik.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Tisztelt elnök úr! Liberadzki úr, az Európai Parlament Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetség Képviselőcsoportjának tagja elkezdte dicsérni az Európai Unió hivatalait a reagálásukért. Az Ön képviselőcsoportja miatt, Liberadzki úr, nem fogadjuk el ma az állásfoglalást, tehát lehet, hogy valóban elégedett. Viszont ha Georgieva asszony, aki napi rendszerességgel részt vesz a fejlődési folyamatban, elmondja ma, hogy mi a javaslat, akkor nem tudom, ezzel ki lehet megelégedve. Lehet, hogy Önt, Liberadzki úr, és a képviselőcsoportját elégedettséggel tölti el, de nem elégíti ki a fehéroroszokat és azokat sem, akik jót akarnak a fehérorosz embereknek. Ha Georgieva biztos asszony, aki csak két percet használ el az ötperces beszédéből, akkor az az jelenti, hogy nem csak az nem kielégítő, Georgieva asszony, amit mondott, hanem azt is, hogy nem használta ki a lehetőségét, hogy nem emelte fel a hangját egyértelműen a témával kapcsolatban. Felszólítom Önt, Georgieva asszony, és az Európai Unió hatóságait, hogy használják fel a rendelkezésükre álló eszközöket, és lépjenek fel az emberi jogok megsértésével szembe. Nem csak a lengyel származású állampolgárok jogainak, hanem az emberi jogok megsértéséről van szó.

Edit Bauer (PPE). – (HU) Az, amit a napokban fehéroroszországi színtéren tapasztalunk, a demokratikus ellenzék és a lengyel kisebbség politikai elnyomásának riasztó példája. A politikai ellenzék bebörtönzése, kisebbségek képviselőinek megfélemlítése az autoritativ rendszerek ismert gyakorlata. Szlovákiai állampolgárként és kisebbségi képviselőként értem a lengyel kisebbség helyzetét és Borys asszony helyzetét is Fehéroroszországban. A nemzeti kisebbségek ellenségeként és a szomszéd ország viszonylatában túszként való kezelése visszaköszönő politikai manőver, amihez az a politikai vezetés szokott nyúlni, amelyik nehézségekkel szembesül. A nemzeti kisebbségek zaklatása a nem demokratikus rezsimekben a politikai gyakorlat része. A kisebbségi jogok pedig szerves részét képezik az általános emberi jogoknak, amit az Európa Tanács keretegyezménye is megerősít. Ezért a kisebbségi jogok sérelme, a kisebbségekhez tartozó személyek diszkriminálása, zaklatása és megfélemlítése nem tekinthető az ország belügyének. Ezért teljes mértékben elfogadhatatlan az a zsaroló és fenyegető üzenet, amit a fehérorosz kormányzat részéről az ország nagykövete tolmácsolt az Európai Parlament képviselőinek. Elnök úr, az Európai Parlament csak olyan üzenetet küldhet a fehérorosz kormányzatnak, hogy a demokratikus ellenzék elnyomó, a kisebbséget fenyegető politikája egyszerűen elfogadhatatlan.

Sławomir Witold Nitras (PPE). – (PL) Tisztelt elnök úr! Nagy figyelemmel követtem, amit Georgieva asszony mondott, és azt szeretném mondani, hogy ennél kissé energikusabb viselkedést várok el. Úgy gondolom, hogy Georgieva asszony kijelentés ugyanaz lett volna két héttel az események előtt is. Ez nem elfogadható.

Viszont egyvalamivel egyetértek, csak egyértelmű hatást várok el, és némileg másra helyezném a hangsúlyt. Igaz, hogy akik ma a szankciók mellett érvelnek elfelejtik, hogy ezeket a szankciókat már kipróbáltuk, és a szankciók ellenére a fehérorosz politika mit sem változott.

Ma nem jelenthetjük ki, hogy azért támogatjuk a fehérorosz civil társadalmat, mert valaki, aki ott volt, azt tudja, hogy a civil társadalom most kezd megjeleni. Azt várom ma az Európai Unió intézményeitől, hogy ország polgárai iránti kötelezettségeit, amelyeket nem teljesít Fehéroroszország, azokat majd az Európai Unió teljesíti. Azt gondolom, hogy segítséget nyújtunk a független média létrejöttéhez, támogatjuk az első független televízióállomást, amelyet eddig, azt hiszem, két európai ország kormánya finanszírozott. Azt várom, hogy valódi lehetőségeket teremtsünk számos fehérorosz állampolgár számára, hogy Európában tanulhassanak, mivel ők teszik ki a civil társadalmat.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Tisztelt elnök úr! Az előző ciklusban az Európai Parlament számos állásfoglalást fogadott el Fehéroroszországgal kapcsolatban, amelyben megfelelően elemezték a helyzetet, és felszólította a Lukasenko-rendszert, hogy fejezze be az emberi jogok megsértését.

Az Európai Unió kifejezte jóakarátát, és részben megszüntette a fehérorosz hivatalnokokat érintő vízumszankciókat. Meglepődtünk és aggodalommal figyeltük a fehérorosz hatóságok nemzeti kisebbségek, kifejezetten a lengyel kisebbségek elleni agresszív politikájukat. Ezt a politikát a következő évi fehéroroszországi választásokra való készülődés fényében kell nézni.

A lengyel kisebbség ingatlanjainak illegális lefoglalás és az ellenzési vezetők feltűnő elnyomása – akik megkapták az Európai Parlament Szaharov-díját – az intézményünk kézzelfogható provokálása. A Háznak nem csak a hagyományos módon kell reagálnia egy megfelelő állásfoglalással, hanem rendkívüli lépéseket is tennie kell a fehérorosz hatóságok büntetése érdekében, és fel kell kérnie Ashton bárónt, hogy a Lisszaboni Szerződés 33. cikkének értelemben jelöljön ki különleges képviselőt, aki nyomon követi a fehéroroszországi emberi jogok megsértéseit.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Tisztelt elnök úr, Georgieva asszony! Nagyon jó, hogy Fehéroroszországról beszélünk itt az Európai Parlamentben, de a beszélgetés nem elég. Ma, az Európai Uniónak – és ezt is várom el az Európai Bizottságtól – olyan stratégiai tervet kell készítenie, amely támogatja a demokratikus ellenzékét, a civil társadalmat és a nem kormányzati szervezeteket és a médiát. Ma, számunkra olyan természetes dolgokról beszélünk, mint például a demokrácia és az emberi jogok, amely Európa alapját képezik. A fehérorosz társadalom legnagyobb hányada csak álmodozhat ilyen értékekről. Tehát olyan stratégia kidolgozását várjuk az Európai Bizottságtól, amely segítséget nyújt a civil társadalomnak.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt elnök úr! Az előző beszédek hallatán csakis egyetérteni tudok a képviselőtársakkal, akik elítélik a Fehéroroszországban tapasztalható emberi jogok megsértését, jelen esetben egy kisebbség, az országban élő lengyel kisebbség emberi jogainak megsértését. Hatást gyakorolnak az Európai Uniónak, nem csak azért, mert egy európai uniós ország kisebbségét érintik, hanem azért is, mert a kisebbségek emberi jogainak a megsértéséről beszélünk, ezért a hozzáállásunk ugyanaz lengyel vagy egyéb kisebbségek esetén is.

Az emberi jogok megsértéséről van szó, amelyről korábban megállapítottuk, hogy egyetemes jogok, ezért az ügyben nem csak az Európai Uniónak kell reagálnia pusztán azért, mert a lengyel kisebbség az érintett fél. Ugyanezt mondanánk bármilyen más kisebbség esetén, mivel minden emberi jog oszthatatlan és egyetemes.

Azt szeretném mondani, hogy ha egy rendszer hibákat vét, és emberi jogokat sért meg, nem jelentheti azt, hogy az állampolgárait kell büntetni.

Ezért tartjuk fontosnak azt, hogy Fehéroroszország tagja legyen a keleti partnerségnek. Georgieva biztos asszony által említett „emberek közti kapcsolat” rendkívüli fontossággal bír. Ez mind fontos és, ahogy már számos képviselőtársam előttem mondta, az is ugyanennyire fontos, hogy folyamatosan, egyértelműen és közvetlenül kifejezzük a fehérorosz hatóságoknak a kritikus és elítélő álláspontunkat az emberi jogok megsértései miatt.

Ez a feladata Ashton főképvisező asszonynak, aki a vitát elnöklő Buzek elnök úrral szoros kapcsolatban követi nyomon ezt az ügyet. Jelen lesz Janukovics úr legközelebbi, kijevi beiktatásán, amelyen várhatóan Lukasenko úr is részt vesz, a probléma kezelése miatt. Az ügygel a jövőben is foglalkozik majd az Európai

Unió Külügyi Tanácsa, mivel ez egy nagyon fontos ügy. Ezért ma nagyon boldog vagyok, hogy lehetőség volt ezt ma azonnal megvitatni a Parlamentben, ebben a Házban.

Kristalina Georgieva, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr! Először is hadd köszönjem meg a képviselőtársaknak, hogy létrejöhett ez a vita a Házban, és négy dolgot szeretnék mondani.

Először is megemlíteném, hogy az emberi jogok tisztelete az Európai Unió külső kapcsolatainak kategorikusan az egyik alapköve, és ez az alapja bármelyik országgal, köztük Fehéroroszországgal folytatott kapcsolatnak.

Másodszor, a Fehéroroszországban tapasztalható demokrácia romlása elérte a mélypontját, de ez nem az előző héten kezdődött. Körülbelül 2009 közepén kezdődött, és emiatt 2009 novemberében a Miniszterek Tanácsa megkérte a Bizottságot, hogy fogalmazza meg az úgy nevezett „közös közbenső terv” javaslatát, hogy a Fehéroroszországgal kapcsolatos megvalósítandó reformokat támogassa. A Bizottság szolgálatai előkészítették a reformok közös közbenső tervének a tervezetét. Most már a főképviselelnél van, aki szívesen figyelembe venné a Parlament holnap kezdődő tényfeltárási bizottságának ajánlásait.

A harmadik dolog, amit megemlítenék az, hogy ezután a főképviselelő a szolgálatokhoz átadja a közös közbenső tervhez fűzött visszajelzéseit, amellyel véglegesíteni lehet a tervet.

Engedjék meg, hogy elmondjam a negyedik, egyben utolsó mondanivalómat. Az 1980-as évek második felében az egykori Szovjetunióban kezdődő peresztrojka lehetőség adódott sokaknak – köztük nekem is – diák- és szakmacserére. Az én esetemben ez a London School of Economicsot jelentette. Drámai fordulatot jelentett a szakmai életemben. Egyértelműen hasznosabb és segítőkészebb lettem az országom számára.

Szilárd meggyőződésesem, hogy ha az elnyomó rendszerű országok előtt demokratikus csatornákat nyitunk meg, akkor mint európaiak segíthetünk ezeknek az országoknak, és ismételten kiemelném az emberek közti kapcsolat fontosságát és hasznosságát, az üzlet támogatásának fontosságát, és a kapcsolat további fenntartásának fontosságát – a nehézségek és az általunk elítélt, kisebbségek emberi jogainak megsértésének ellenére –, mert ezzel növeljük a fehérorosz nép esélyeit, hogy a szabad világ felé vezető útra lépjenek, és kapcsolatba léphessenek az Unióval, és megismételném, hogy maradjunk kapcsolatban ily módon.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra a következő havi ülésen kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) A Belorusz Köztársaság az egyik olyan európai állam, amelynek az Európai Unió Keleti Partnerségben való részvétele komoly előrelépés a kétoldalú kapcsolatok, valamint a Fehéroroszország és az uniós tagállamok közti kapcsolatok fejlődése terén. Ha a partnerségre egy olyan pozitív eszközként tekintünk, amely változást hoz a Belorusz Köztársaságba, akkor ebben a mechanizmusban meg kell említeni a civil társadalom szerepét, mivel fontos szerepet tölt be a jogállamiság működésében. A civil társadalom tartja fenn a Partnerség mechanizmusának az átláthatóságát, és támogatja a Fehéroroszország és az EU közti együttműködést. Továbbá garantálni kell a civil társadalom részvételét is az összes, kulcsfontosságú folyamatban a partnerség részeként (platformokon, bizottságokban stb.), és garantálni kell ezeknek a folyamatoknak a nyilvános ellenőrzését. A fehérorosz civil társadalomnak részt kell vennie a nyilvános napirend készítésében, amely társadalmi, gazdasági és demokratikus folyamatokhoz vezet Fehéroroszországban. Ezért kell támogatni a civil társadalom és a kormány képviselőinek a gyakori találkozóit.

Filip Kaczmarek (PPE), írásban. – (PL) Az az elnyomás, amelyet a Fehéroroszországban élő lengyel kisebbségi aktivisták ellen irányult mostanság, egy sokkal nagyobb probléma része. A fehérorosz hatóságok nem tűrik el a függetlenséget. Nem akarják és nem fogadják el a civil társadalom gondolatát. Minden függetlenségi megnyilvánulást politikai ellenállásnak tekintenek. Ezért itt nem egy nem kormányzati szervezet belső konfliktusáról, vagy egy lengyel-fehérorosz-konfliktusról van szó. Sajnálatos, hogy Lengyelországban bizonyos politikai erők megpróbálják kihasználni ezt a helyzetet saját politikai céljaik eléréséhez, és a fehéroroszországi incidenst a lengyel kormány politikájának kritizálására használják. Az így viselkedő politikusok nem fogják fel, hogy ezzel úgy viselkednek, ahogy azt Lukasenka szeretné. Az ő érdeke, hogy kiélezze és megossza és közvéleményt Lengyelországban és Európában. A Fehéroroszország felé irányuló lengyel és európai politika elutasítása a szabadság megsértése, és a fehéroroszországi szabadságért és demokráciáért tett közös fellépés hatékonyságát károsítja. Nagyon köszönöm.

19. Peking+15 - az ENSZ cselekvési platformja a nemek közötti egyenlőségért (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont vita a következőről:

– Szóbeli választ igénylő kérdés a Tanácshoz: Peking +15 – Az ENSZ cselekvési platformja a nemek közötti egyenlőségért, előterjesztette Svensson asszony a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság nevében (O-0006/2010 – B7-0007/2010), és

– Szóbeli választ igénylő kérdés a Tanácshoz: Peking +15 – Az ENSZ cselekvési platformja a nemek közötti egyenlőségért, előterjesztette Svensson asszony a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság nevében (O-0007/2010 – B7-0008/2010).

Eva-Britt Svensson, szerző. – (SV) A nők jogainak kérdése mindig magasan szerepel a napirendemen, éppen ezért külön örülök, amikor ez áll a vita középpontjában itt a plenáris ülésen, ahogy ma is. A Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság elfogadott egy olyan állásfoglalást, amely a Parlament állásfoglalását tükrözi a pekingi platformmal kapcsolatban. Szeretném megköszönni a bizottságban részt vevő kollégáknak a kitűnő együttműködést.

A platformot 1995-ben az ENSZ keretében fogadták el, ez történelmi szempontból fontos lépés volt. Az elfogadott cselekvési platform volt az első ilyen típusú globális dokumentum. Átfogóan kezelte a nők helyzetét és jogait. Az ENSZ-nek hosszú és kitűnő tradíciói vannak az emberi jogok területén és már 1948-ban elfogadtak egy nyilatkozatot.

Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata 30 cikket tartalmaz, amelyekre gyakran hivatkoznak. Ez a Nyilatkozat – a második cikkben – már kijelentette, hogy mindenkit megillet valamennyi jog és szabadság bármiféle hátrányos megkülönböztetés nélkül, és a nemi megkülönböztetést külön hangsúlyozták. Az EU-n belül a férfiak és nők közötti egyenlőség kérdésének egyértelmű alapja van a Szerződésben és az Európai Unió Alapjogi Chartájában egyaránt.

A bizottság egyetértett a pekingi cselekvési platform fontosságát és annak szükségességét illetően, hogy az EU-n belül konkrétan kell dolgozni a fejlődések szisztematikus ellenőrzésén és annak biztosításán, hogy minden területen a növekvő egyenlőség irányába mozduljunk el. Az új, vilniusi székhelyű Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézete lehetőséget biztosít számunkra, hogy segítséget kérjünk ezzel a munkával kapcsolatban, továbbá kutatásokat fog biztosítani számunkra, hogy kiderüljön, mely politikai intézkedések bizonyulnak a leghatékonyabbnak, mivel számos olyan terület van, amelyen nem rendelkezünk a szükséges adatokkal vagy tudással.

Támogatom az európai védelmi állásfoglalásra vonatkozó javaslatot, és nagyon örülök, hogy a spanyol elnökség benyújtotta azt. A pekingi cselekvési platform számos olyan területet tartalmaz, amelyek rendkívül fontosak, amennyiben fejlődést akarunk elérni. Ezek olyan területek, mint például a szegénység, amely elsősorban a nőket érinti, az egészségügyi ellátáshoz való nem megfelelő hozzáférés a nők számára, a nők elleni erőszak valamennyi formája, valamint az egyenlőtlenség a gazdasági struktúrákban és a gazdaságpolitikában.

Ahogy azt Önök is tudják, nyolc európai parlamenti képviselőből álló küldöttség utazik New Yorkba, hogy képviselje az Európai Parlamentet. Nyomon fogjuk követni a megbeszéléseket és tárgyalásokat, amelyek részét képezik az értékelésnek, hogy milyen fejlődést ért el a világ 15 év alatt a cselekvési platform célkitűzéseinek teljesítésében. Az állásfoglalást, amelyet holnap fogadunk el, magunkkal visszük New Yorkba, és fontos számunkra, hogy az az állásfoglalás velünk legyen.

A Bizottság elfogadott egy bekezdést, amely kimondja, hogy a szexuális és reprodukció egészség és a szexuális és reprodukció jogok a nők jogainak részét képezik, és ezeket javítani kell Európában és globálisan egyaránt. Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) azt kérték, hogy erről a bekezdésről külön szavazzunk. Mindannyian tudjuk, hogy amikor az emberek külön akarnak szavazni egy bekezdésről, annak az az oka, hogy az a bekezdés különösen fontos és ezért nem akarják, hogy közösen szavazzunk róla a állásfoglalás többi részével együtt.

Teljes mértékben egyetértünk a PPE képviselőcsoporttal abban, hogy a 9. bekezdés kulcsfontosságú. Félek ugyanakkor, hogy le akarják szavazni ezt a bekezdést, amit nagyon sajnálatosnak tartanék. Teljes mértékben tisztában vagyok vele, hogy a Parlament tagjai különböző nézeteket és értékeket vallanak, és ez teljesen helyénvaló. Ezért folytatunk vitákat és megbeszéléseket. Ez a megfogalmazás azonban a minimumot tartalmazza, és ezt mindenkinek támogatnia kell. Nem javasoltak semmilyen más szöveget a 9. bekezdés

helyett. Nagyon sajnálatos lenne, ha olyan állásfoglalással mennénk New Yorkba, amely még a minimumot sem tartalmazza ezzel az alapvető kérdéssel kapcsolatban, amely végső soron rendkívül központi kérdés globális szinten.

Remélem, és úgy gondolom, hogy mindenki el tudja fogadni a jelenlegi megfogalmazást, mivel ez csak annyit állít, ami mindannyiunk számára magától értetődő. A folyamat során szorosan együtt dolgoztunk több ezer nővel és női érdekképviselői szervezettel, aminek eredményeképp a dokumentum kivételesen megalapozott.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Svensson asszony, nagyon szépen köszönöm kérdését, mivel Ön is tudja, hogy az Európa Tanács soros spanyol elnökségének egyik kulcsfontosságú, központi és prioritásként kezelt kérdése a nemek közötti egyenlőség. Az elnökségnek számos célkitűzése van, amelyek az egyenlőség elvét fejezik ki a megkülönböztetés-mentességről szóló irányelv fontosságának hangsúlyozása által, és hasonlóképpen az Ön által is említett egyik dologgal, nevezetesen a nemi alapú erőszak elleni küzdelemmel és annak fontosságával kapcsolatban, hogy létezzen egy olyan állásfoglalás, amely védelmet nyújt a nemi alapú erőszak áldozatainak.

E tekintetben örülök, hogy itt van Reding biztos asszony, akinek a felelőssége a férfiak és nők közötti egyenlőséggel kapcsolatos valamennyi dolog végrehajtása igazságügyi szempontból. Azt is szeretném elmondani az elején, hogy elnézést kérek, amiért a spanyol esélyegyenlőségi miniszter nincs jelen, mivel éppen most vett részt egy szavazáson a spanyol szenátusban az abortusszal kapcsolatos törvény reformjáról, amely egyébként sikeres volt, mivel ma délután fogadták el a spanyol parlamentben.

Az Európai Unió Tanácsa mindig jóváhagyta és mindig kiállt az Unió és az Egyesült Nemzetek Szervezete mellett a nemek közötti egyenlőség kapcsán. A svéd elnökség dolgozta ki a Peking +15 jelentést, amelyet a spanyol elnökség a nők helyzetével foglalkozó bizottság 54. ülésén fog bemutatni, és el kell mondani, hogy annak ellenére, hogy igen jelentős fejlődés ment végbe ezen a területen, még sok tennivaló van.

E tekintetben az elnökség hangsúlyozta például az adatok fejlesztésének szükségességét, illetve azt, hogy jobban kellene felhasználni a pekingi platformon létrehozott mutatókat. Amint azt tudják, az Európai Unión belül 12 mutatót dolgoztak ki a nemek közötti valódi egyenlőség nyomon követésére, mérésére és értékelésére, bár néhány esetben még mindig nem sikerült ezeket megtervezni, például az emberi jogok, a média és a környezetvédelem vonatkozásában.

Szeretném elmondani, hogy a spanyol elnökség technikai megbeszélést tart májusban, hogy megvitassa a nők, a média és a sztereotípiák kérdését, amely a médiával kapcsolatos téma, és amely szintén Reding biztos asszony hatáskörébe tartozik.

Azzal szeretném befejezni, hogy van jelenleg egy nagyon fontos kérdés, ahogy azt mindenki tudja, mégpedig a gazdasági válság. Az okozott károkhoz hasonlóan, ez is akadályt jelenthet a férfiak és nők közötti egyenlőség fejlődésében. Az is igaz ugyanakkor, hogy paradox módon a nemek közötti egyenlőség segíthet abban, hogy legyőzzük a válságot és megbirkózzunk azzal: a nemek közötti egyenlőség és a férfiak és nők foglalkoztatáshoz való hozzáféréseinek esélyegyenlősége révén.

Nagyon konkrétan beszélnék az Európa 2020 stratégiáról. Az Európai Unió intézményei egyértelművé tették az iránti igényüket, hogy az Európa 2020 stratégiában szerepeljen a nemek közötti egyenlőség dimenziója a teljes stratégiában, hogy ezáltal a férfiak és nők közötti egyenlőség kérdése is a stratégia része legyen.

Tavalyi jelentésében az Európai Parlament azt kérte a Tanácstól és a Bizottságtól, hogy legyen egy fejezet a nemi dimenzió integrálásáról a 2020-as stratégiában. A Foglalkoztatási, Szociálpolitikai, Egészségügyi és Fogyasztási Tanács tavaly november 30-i informális EPSCO tanácsi ülésén, amelyet épp most tartottak Barcelonában, szintén azt mondta, hogy a tagállamoknak és a Bizottságnak hatáskörüknek megfelelően biztosítaniuk kell, hogy a nemi dimenziót megerősítsék a 2020-as stratégiában, és hogy valamennyi vonatkozó politikai területet figyelembe vesznek. Éppen ezért biztos vagyok benne, hogy ez, a Bizottság munkaprogramjával együtt, amely egy jelentős munkaprogram, és amely mindig alapvető eszközként szolgált a stratégia irányításához, azt fogja jelenteni, hogy ezt a szempontot belefoglalják a 2020-as stratégiáról szóló dokumentumba, amelyet a Bizottság március 3-ra ígért meg nekünk a 2020-as stratégiával kapcsolatban (amit Van Rompuy elnök úr, valamint a Bizottság elnöke, José Manuel Barroso úr is említett).

Folytatnunk kell a munkát, tovább kell fejlesztenünk a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos politikákat. Ez nemcsak igazságügyi kérdés, hanem az Európai Unió szellemével való következetesség kérdése is, hogy továbbra is hivatkozási pont lehessen a világban a férfiak és nők közötti egyenlőség tekintetében.

Viviane Reding, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, megtiszteltetés számomra, hogy a Parlamentben a kérdések órája keretében tartott első beszédem a nőkre vonatkozó kérdésekkel kapcsolatos. Az alapvető jogok biztosaként valóban úgy gondolom, hogy a férfiak és nők közötti egyenlő bánásmód kérdéséhez kapcsolódó alapvető jogok jelentik az egyik legfontosabb és legrégebbi kérdést. Meghatottan emlékszem ugyanakkor vissza arra, amikor 15 évvel ezelőtt fiatal luxembourgi európai parlamenti képviselőként a pekingi cselekvési platformot készítettem elő Luxembourgban; és most itt vagyunk az Európai Parlamentben és a pekingi cselekvési platform felülvizsgálatát készítjük. Teljes kört írtunk le.

Nem kell hangsúlyoznom, hiszen Önök is tudják, hogy a férfiak és nők közötti egyenlőség az Európai Unió egyik alapvető értéke, és számíthatnak a Bizottság szilárd elkötelezettségére ezen a területen.

Az év folyamán új bizottsági stratégiát fogok bemutatni a nemek közötti egyenlőségre vonatkozóan, amely felülvizsgálata lesz a már meglévő, egyenlőségre vonatkozó 2006–2010 közötti ütemtervnek. Néhány napon belül, amikor a nők helyzetével foglalkozó bizottság 54. ülése megkezdődik az Egyesült Nemzetek Szervezetében, amely Peking 15. évfordulóját jelenti, az Európai Parlament egy nagyon fontos delegációt fog küldeni. Én magam is jelen leszek a Tanács elnökével együtt, és ez lesz az első ilyen alkalom. Mindketten fel fogunk szólalni a plenáris ülésen. Úgy gondolom, hogy ez is egy nagyon erőteljes jel.

Ez továbbá lehetőséget biztosít arra, hogy nemzetközi szinten felmérjük az elért fejlődést azon a 12 cselekvési területen, amelyeket meghatároztunk Pekingben, de arra is, hogy megvizsgáljuk a fennálló egyenlőtlenségeket, hiszen annak ellenére, hogy vannak sikerek, még léteznek kihívások, amelyeknek meg kell felelnünk. El kell mondanom továbbá, hogy az Európai Unió eddig is és ezentúl is támogatni fogja az Egyesült Nemzetek Szervezetének munkáját az intézményi mechanizmus jelenleg zajló reformja és az Egyesült Nemzetek Szervezetén belül ennek a nemi entitásnak a létrehozása tekintetében.

Az Európai Unió továbbá befolyásos támogató is a fejlesztés szempontjából, különösen a millenniumi fejlesztési célok vonatkozásában, amely fontos helyet biztosít a polgárok 50%-ának, akik hozzájárulnak ehhez a fejlesztéshez globális szinten. Nagyon jól tudjuk, hogy a nők hozzájárulása nélkül nem lenne fejlesztés. Ez az oka annak, hogy a férfiak és nők közötti egyenlő bánásmód horizontális politika a Bizottságban, amelyet nemcsak az ezért a területért felelős biztos irányít, hanem más biztosok is saját felelősségi körükön belül, mégpedig az Európai Unión belüli valamint a külső szakpolitikákat érintő területeken, különösen az együttműködési és a fejlesztéspolitikák terén.

Mindannyian tudjuk, hogy a pekingi cselekvési platform nagyfokú előrelépést jelent. A platform elfogadását követően a nemek közötti esélyegyenlőség érvényesítése széles körben elterjedt az Európai Unióban. Ezt az üzenetet küldtük szét Pekingben. A hatás valóban figyelemre méltó, tekintettel arra, hogy tagállamainkban az esélyegyenlőségi politikák többé már nemcsak célzott fellépésekre korlátozódnak, hanem mostantól kezdve integrálódnak valamennyi vonatkozó politikába.

A pekingi cselekvési program lehetővé tette továbbá a számunkra, hogy nyomon kövessük az egyenlőség terén elért fejlődést a Tanács által kidolgozott mutatók alapján valamennyi cselekvési területen. 12 intézkedés és kilenc mutató létezik. Nagyon büszkék vagyunk az eredményekre, azonban még három mutatót létre kell hoznunk, úgy gondolom, hogy a Tanács elkötelezett ez iránt a következtetések elfogadása által, hogy teljes gőzzel haladjunk előre és fejlesszük ezeket a kitűnő mutatókat.

A pekingi cselekvési terv 15. évfordulója. A svéd elnökség áttekintette, hogy az egyenlőség kapcsán milyen előrelépések történtek az EU-ban. A Tanács elfogadott néhány következtetést, és a Parlament be fogja mutatni ezeket a dokumentumokat, amelyek természetesen meg fogják találni helyüket az összes politikában, amelyeket az Európai Unió ki fog fejleszteni.

Mindkét elnök kifejtette véleményét az Európa 2020 stratégiával kapcsolatban. Teljesen természetes, hogy ebben a rendszerben, amely újra megindítja Európát, a nők különleges szerepet fognak betölteni, különösen akkor, amikor egyre kevesebb embert foglalkoztatnak. Valójában nincs is már választásunk: szükségünk van nőkre a gazdasági fejlődéshez. Ez már nemcsak a nemek közötti egyenlőség kérdése, hanem kizárólag gazdaságpolitikai kérdés. Éppen ezért nincs más választásunk ebben a kérdésben. Szükségünk van a nőkre, ha azt akarjuk, hogy Európa túljusson a nehézségeken, és ezek az új mutatók természetesen segíteni fognak minket ebben az irányban. A magas szintű csoportban olyan munkaprogramot dolgoztunk ki, amely lehetővé teszi számunkra, hogy nyomon kövessük a meglévő mutatókat és létrehozzuk azokat a mutatókat, amelyeket még be kell vezetni. A Nemek közötti Egyenlőség Európai Intézete természetesen segíteni fog minket ebben a feladatban, amely jövő héttől – és ez egy újabb szimbólum, amely pontosan egybeesik a New Yorkban megrendezésre kerülő találkozóval – véglegesen Vilniusban fog működni.

Elnök úr, New Yorkból hazafelé látogatást fogok tenni Önnél, hogy megvitassuk a Bizottság egyenlőséggel kapcsolatos stratégiáját. Ezt együtt fogjuk elvégezni. Ezt a lakosság 50%-áért, polgáraink 50%-áért tesszük, és sikeresek leszünk!

ELNÖKÖL: SCHMITT ÚR

alelnök

Christa Klauß, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (DE) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, a jövő héten New Yorkban megrendezésre kerülő nőügyi világkonferencia lehetőséget nyújt számunkra, hogy a férfiak és nők közötti egyenlőtlenségre irányítsuk a társadalmak figyelmét világszerte. Eközben természetesen előterjesztjük jelenlegi állásfoglalásunkat arra vonatkozóan, hogy mit értünk el és mit kell még elérnünk ahhoz, hogy lezárjuk a kritikai vizsgálatot. Az egyenlőségre, fejlesztésre és békére való felhívás a nőügyi világkonferencián, amely 1995. június 15-én került megrendezésre Pekingben még ma is konkrét állítás a célkitűzéseinkre vonatkozóan, Európában is.

Jó úton haladunk határozott célkitűzésünk felé. El kell azonban ismernünk, hogy az út nem könnyű, sok dugó és akadály van, és időnként egyirányú utcákkal is találkozunk útközben. Folyamatosan újra kell tervezni az útvonalat, és határozottan szem előtt kell tartani az úticélt. Létezik egy régi német mondás: minden út Rómába vezet. A megfelelő közös út keresése közben éppen ezért arra ösztönzőm mindannyiunkat, hogy találjunk több közös alapot.

A férfiak és nők közötti egyenlőséggel kapcsolatos politikákról nem lehet és nem szabad szavazást tartani és nem vonatkozhat a szűkös, kioroszakolt többségre. Képviselőcsoportom garantálja a kérdésről való szabad döntést, és éppen ezért, Svensson asszony, szeretnénk két részre osztani a szavazást. Az egyenlőségnek gondolkodásmóddá kell változnia. Ez megköveteli az érzékenységet és megköveteli a meggyőződés erejét. Svensson asszony, Ön állásfoglalásában számos nyílt sebet érintett. Még mindig számos befejezetlen ügy van, amelyekkel foglalkozni kell, és ezeket már említették: a sztereotípiák által befolyásolt gondolkodás mellőzése, egyenlő bér az egyenlő munkáért, a nőket érintő szegénység, a nők elleni erőszak és az előregedő társadalom, amely különösen a nőket érinti. Számunkra ezek mind kulcsfontosságú kérdések ebben a állásfoglalásban, amellyel foglalkozni kívánunk.

A pusztá szándéknyilatkozatok csak kis segítséget jelentenek. A számos állásfoglalás, stratégia és paktum listája Önmagában két oldalt tesz ki Svensson asszony jelentésében. Képviselőcsoportom számára nagyon fontos, hogy bármikor, ha az egyenlőségről beszélünk, akkor a férfiakat és nőket is megemlítsük – egyenlő feltételekkel – és reméljük, hogy a pekingi nyomon követő konferencia eredményeképp előre tudunk lépni a nagyobb egyenlőség felé.

Zita Gurmai, az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, 2010-ben ünnepeljük a pekingi cselekvési platform 15. évfordulóját. Ez a visszatekintés pillanata, amikor nemcsak azt kell értékelnünk, hogy mit értünk el idáig, hanem gondolkodnunk kell arról is, hogy milyen új módon érhetjük el az 1995-ben kitűzött célokat.

A kezdet biztató volt: 1995-ben globális konszenzust értünk el, amely szerint a férfiak és nők egyenlők minden szempontból, beleértve a politikai, gazdasági, jogi és társadalmi vonatkozásokat is. A konszenzus ellenére azonban a folytatás kevésbé lelkesítő. A pekingi cselekvési platform számos célkitűzését még korántsem teljesítettük. Számos országban a nők még mindig nem rendelkeznek megfelelő felhatalmazással és a szegénység is női arcot ölt.

A 21. században is, és még a fejlett országokban is ismételten vitát figyelhetünk meg olyan alapvető kérdéseket illetően, amelyek megkérdőjelezik a már megállapított jogokat, mint például a szexuális és reprodukzív egészséggel kapcsolatos jogokat. Nagyon örülök annak, hogy az Európai Parlament nem követi ezeket a trendeket, hanem éppen ellenkezőleg, elkötelezett az alapvető jogok iránt. A politikai viták, az emberi jogok elleni konzervatív támadások ugyanakkor nyugtalanítóak, és egyértelműen alátámasztják a tényt, hogy még korántsem ért véget a nők jogaiért folyó küzdelem.

Nem gondolom, hogy az emberi jogok kompromisszum tárgyát képezhetik. Nem fogadhatjuk el a legkisebb közös nevezőt. Éppen ezért, amikor néhány nap múlva New Yorkba megyünk, erőfeszítést kell tennünk annak érdekében, hogy valamennyi nő egyenlő jogokat élvezzen, és hogy ezek a jogok védettek legyenek. Én ezt személyesen fogom megtenni az „En testem, én jogom” mottó alapján, amelyet közvetítenünk kell valamennyi nő felé a világban.

Antonyia Parvanova, az ALDE képviselőcsoport nevében... – Elnök úr, ha visszatekintünk arra, hogy mit értünk el a nyilatkozat és a cselekvési platform 15 évvel ezelőtti pekingi elfogadása óta, nem tagadhatjuk, hogy még mindig sok tennivaló van. Messze vagyunk még a pekingi stratégiai célkitűzésektől. Az egyenlőtlenség és a nemekkel kapcsolatos sztereotípiák a világ valamennyi részén jelen vannak, beleértve az Európai Uniót is. Ha haladást akarunk elérni ezzel a napirenddel kapcsolatban, döntő fontosságú, hogy nemzeti és uniós szinten megbízható és összehasonlítható adatok álljanak rendelkezésre a pekingi mutatókra vonatkozóan. Azt is biztosítanunk kell továbbá, hogy ezeket a mutatókat időszerűen nyomon követik annak érdekében, hogy ennek megfelelően frissítsük a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó uniós stratégiát.

Itt Európában még mindig sok kérdéssel kell foglalkoznunk.

Vegyük a munkaerőpiac helyzetét: el kell törölni a nemek közötti bérszakadékot, miközben meg kell vizsgálnunk a nők vezető pozíciókban betöltött helyét és arányát is az állami és magánszervezetekben egyaránt.

Mélyebben szemügyre véve a társadalmi megfontolásokat, a nőket érintő egyenlőtlenségek és megkülönböztetés a legtöbb esetben kirekesztéshez és szegénységhez vezet. A szegénység az egészség legnagyobb befolyásoló tényezője. A szegénység egyre inkább a nőket érinti, és ennek valódi hatása van a nők fizikai és mentális egészségére.

A kisebbséghez tartozó nők megtapasztalják a szegénységet, kirekesztést és megkülönböztetést. Igényeik túlnyomórészt ismeretlenek és figyelmen kívül hagyják azokat, és nem lehet hallani a hangjukat. A roma nők esetében a várható élettartam akár 10 évvel is kevesebb lehet, mint a többséghez tartozó nők esetében. A gyermekhalandóság háromszor-négyszer nagyobb, mint a többségi lakosság esetében.

A megkülönböztetést, kirekesztést és szegénységet az elöregedő társadalom fényében is vizsgálni kell. Az eltérő várható élettartam a férfiak és a nők esetében megnövekedett gazdasági és társadalmi nehézségeket von maga után az egyedülálló idős nők esetében. Ez az újonnan megjelenő jelenség, és mivel igen komoly, szorosan nyomon kell követni és megfelelően foglalkozni kell ezzel a kérdéssel.

Végezetül, biztos asszony, erőteljesen arra szeretném Önt bátorítani, hogy készítsen egy a nők elleni erőszakról szóló irányelvet. Mindannyian támogatni fogjuk.

Nicole Kiil-Nielsen, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében... – (FR) Még 2006-ban az ENSZ elismerte, hogy a társadalom legebezhetőbb és legszegényebb rétegei voltak az éghajlatváltozás fő áldozatai. Tény, hogy mindkét kategóriában a nők teszik ki a többséget.

Afrika Szaharától délre eső részében például annak ellenére, hogy a nőket már jelenleg is megkülönböztetés éri a földhöz való hozzáférés és annak ellenőrzése tekintetében, a megművelhető föld növekvő hiánya a szárazság következtében még tovább csökkenti a létükhöz szükséges eszközöket.

Egy közelmúltban készült jelentés előrejelzése szerint 2050-re egymilliárd ember menekül el az ellenséges környezeti viszonyok miatt. Az éghajlatváltozás következtében migránsokká vált, összetákolt táborokban menedéket kereső emberek biztonságának elvesztése miatt tovább nő a nők fenyegetettsége.

Be kell azonban ismernünk, hogy az elmúlt 15 évben egyetlen, a környezetvédelemmel kapcsolatos európai jogi szöveg sem tartalmazott nemi vonatkozásokat.

A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport nevében arra szólítom fel az Európai Uniót és tagállamait, hogy a férfiak és nők közötti egyenlőség perspektíváját integrálják valamennyi, a környezetvédelemmel kapcsolatos hatásvizsgálatba, jogszabályba és politikába.

Marina Yannakoudakis, az ECR képviselőcsoport nevében... – Elnök úr, kevesebb mint 100 éve rendelkezik valamennyi nő szavazati joggal az Egyesült Királyságban. A nők jogaiért való küzdelem nem új jelenség, és elismeréssel szeretnék adózni valamennyi női érdekképviselői szervezetnek világszerte, amely még mindig a férfiak és nők közötti egyenlőségért harcol.

A nők független döntéseket akarnak hozni karrierjüket vagy családtervezésüket illetően: döntést, hogy egy hagyományosan férfi foglalkozást űzzenek, vagy hasonlóan, döntést, hogy vigyázzanak gyerekeikre és otthonról dolgoznak. Amire valóban szükségünk van az az, hogy növeljük a nők jogait. Konzervatívként hiszünk a választás lehetőségében, és a választás eredményeképp a rugalmasságban és végezetül az egyenlőségben a nők számára.

Akaratlanul tesszük a nőket kevésbé alkalmazhatóvá azért, hogy azt követeljük, a vállalkozások olyan jogokat biztosítsanak, amelyeket nem tudnak teljesíteni a jelenlegi gazdasági környezetben? Hasonlóképpen, azért akadályozzuk a nőket abban, hogy otthon maradjanak gyermekeikkel, mert olyan társadalom élünk, amely ezt kevésbé értékeli, mint a munkahelyet?

A biztos asszony helyesen mondta, hogy ki kell emelnünk a nőket a recesszióból, és vissza kell irányítanunk őket a munkába. Véleményem szerint a kisvállalkozásokban is biztosítanunk kell munkahelyeket, és ez segíteni fog a célkitűzés elérésében. A túlszabályozás révén a kisvállalkozások megszűnését kockáztatjuk, ezáltal viszont éppen azokat a lehetőségeket korlátozzuk, amelyekért küzdünk, amelyeket biztosítani akarunk a nők számára, azaz a megérdemelt egyenlőséget.

Mara Bizzotto, az EFD képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a svéd elnökség Pekingről szóló jelentésében semmilyen hivatkozás sincs az Európában élő nem nyugati nők helyzetére. Éppen ezért vagy nem létezik a probléma, vagy nem akarjuk észrevenni. A muzulmán nők helyzete azonban, Európában is, tragikus.

Ha a nyugati feminizmusnak identitásválsága van, annak oka, hogy a multikulturalizmus divatja nagyon sokunk esetében azt eredményezte, hogy elkerüljük ezeket a problémákat, amelyek megannyi muzulmán nő küzdelme középpontjában állnak Európában és világszerte.

Hagyjuk meg ott a multikulturalizmust és a politikai korrektséget ott, ahol találtuk, és emelkedjünk fel az új kihíváshoz: az európai férfiaknak és nőknek most, és nem később kell támogatniuk a muzulmán nőket Európában az emancipációért vívott küzdelmükben, ezáltal segítve azokat a mozgalmakat is a világban, amelyek az iszlám fundamentalizmus ellen emelik fel hangjukat.

Hajlandóak vagyunk-e azért küzdeni, hogy biztosítsuk, hogy a nők Európában megszabaduljanak a lelki halál szimbólumától, amelyet a burka jelent? Készen állunk arra, hogy megvitassuk az Európában muzulmán közösségekben élő nők rosszabbodó körülményeit?

Ha az ezekről a kérdésekről szóló vita szelleme győzedelmeskedik a csend felett, akkor ahhoz is lesz erőnk, hogy támogassuk a nők iszlám elnyomás alól való felszabadításának ügyét a világban.

Edít Bauer (PPE). – (HU) 15 évvel a pekingi platform elfogadása után nyilván nagyon sok mindenről lehetne beszélni és sok mindenről érdemes lenne szólni, én mégis inkább arról szeretnék beszélni, ami a mi dolgunk. A mi kezünkben egyetlen egy eszköz van, és az a törvénykezés. Ezalatt a 15 év alatt a tagállamokban és uniós szinten is sok minden történt, nagy lépések történtek, elsősorban a diszkriminációs törvények elfogadása következtében. Ez valóban komoly előrelépést jelentett az egyenlő esélyek megteremtésében. Igaz, nem lehetünk elégedettek a közösségi, gyakran a tagállami törvénykezéssel sem, hiszen gyakran vagyunk tanúi annak, hogy az érvényes rendelkezések nem eléggé hatékonyak, gyakran a helyzet a törvények hatálybalépése után csak nagyon kevésbé változik. Példaként hozható fel a nők és férfiak bérezése közti különbség, ahol a törvény több mint 30 éve tiltja a nemek közti diszkriminációt, mégis a különbségek 10 éve alig változnak, sőt időnként növekedő tendenciát mutatnak.

A jogokhoz való hozzáférés külön problémát jelent, hisz a jogorvoslás gyakran rendkívül költséges és bonyolult. Az egyenlő bánásmód hatóságai, melyek a tagállamokban az antidiszkriminációs törvények felügyeletére hivatottak, általában kevésbé felszereltek, kevés a forrásuk, jogköreik a tagországokban gyakran kimerülnek a tájékoztatással és a tanácsadással. Remélhetőleg az idén arra is sor kerül, hogy megnézzük, mennyire hatékonyak azok a törvények, amiket itt megfogalmazunk és jóváhagyunk. Nyilvánvaló, hogy nem minden oldható meg legiszlátív úton, a sztereotípiákat pedig nehéz megváltoztatni, pedig azt is látni kell, hogy a törvények hatékonysága nagyon gyakran ezen áll és bukik. Egyetlenegy mondat befejezéseként: időről-időre bizony érdemes áttekinteni a megtett utat, de azt is világosan kell látnunk, hogy merre megyünk. Nagy reményeket fűzünk a 2020-as stratégia újrafogalmazása elé, és ugyanúgy nagy reményeket fűzünk az új esélyegyenlőségi stratégia megfogalmazása elé is.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Nagy örömmel hallgattam az Ön felszólalását. Pozitív üzeneteket közvetített számunkra és megerősítette, hogy hajlandó cselekedni. Valóban sok intézkedésre van szükség, mert 15 évvel Peking után látjuk, hogy sajnálatos módon az eredmények kevés jelentőséggel bírnak. Nemcsak a szegénységnek marad továbbra is női arca, hanem az írástudatlanság, munkanélküliség és az alacsony bérek arca is női marad. Az oktatáshoz és egészségügyhöz való hozzáféréssel kapcsolatos megkülönböztetés továbbra is fennáll. A nők a legfőbb áldozatai az emberkereskedelemnek, a fizikai, szexuális és pszichológiai erőszaknak. A nők alulreprezentáltak a politikában és a cégek igazgatóságaiban, másképp szólva, ki vannak zárva a politikai és gazdasági döntéshozatalból.

Azt is tudjuk, hogy annak érdekében, hogy az egyenlőséget célzó politikák megfelelőek és hatékonyak legyenek, a diagnózisnak megbízhatónak kell lennie, és olyan összehasonlítható statisztikai adatokon kell alapulnia, amelyek nemek alapján oszlik szét. Erre van szükségünk ahhoz, hogy helyes diagnózist állítsunk fel és aztán végrehajtsuk a megfelelő intézkedéseket.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio (PPE). – (ES) Elnök úr, szeretném elmondani, hogy nem azért jöttem a Parlamentbe, hogy megtapsoljam az abortuszról szóló legújabb spanyolországi törvényt.

Az emberi élet miatt aggódom, és kifejezetten aggódom a nők miatt – azért vagyok itt, hogy őket megvédjem –, akiknek veszélyben van az élete a nemi alapú erőszak miatt, és azért vagyok itt, hogy olyan helyet kínáljak fel számukra, ahol szabadon és biztonságban élhetnek.

A Parlament 2006. február 2-i állásfoglalásában azt javasolták, hogy a tagállamok zero tolerancia megközelítést fogadjanak el a nők elleni erőszak valamennyi formájára vonatkozóan, és hogy fogadják el a szükséges intézkedéseket az áldozatok megfelelőbb védelmének biztosítása érdekében.

A stockholmi program, amelyet elfogadott a Parlament, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló területet biztosít valamennyi európai polgár számára, és a nemi alapú erőszak elleni küzdelem prioritásként szerepelt a programban. Ez tükrözte a spanyol elnökséghez intézett azon kérésemet, hogy mandátuma alatt segítse elő az európai védelmi állásfoglalást a nemi alapú erőszak áldozatai védelme érdekében, hogy ezáltal biztosítsa, hogy e bűncselekmények áldozatai azonos szintű védelmet kapnak valamennyi tagállamban.

A határok nélküli Európában a nemi alapú erőszak elleni küzdelemnek is határok nélkülinek kell lennie, és a tagállamoknak keményen kell dolgozniuk azért, hogy harmonizálják jogszabályaikat, hogy a nők bántalmazása elleni küzdelem ezáltal legyőzze az útjában lévő jogi akadályokat, és végül meg tudjuk védeni a nők és gyermekeik életét, legalább az Európai Unión belül.

Arra kérem éppen ezért a Bizottságot és a Tanácsot, hogy tegyen meg mindent, ami szükséges és ami hatáskörükben van, hogy haladást érjenek el az áldozatokat érintő európai védelmi állásfoglalás kapcsán, amely nagyon hatékony eszköz annak biztosítására, hogy akik nem tartják tiszteltben a nők méltóságát és a szabad és biztonságos élethez való jogukat, ne maradjanak büntetlenül.

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Elnök úr, ... *(a beszéd eleje technikai okok miatt nem áll rendelkezésre)* ... 30.000 nő egyesítette hangját, ötleteit és terveit, hogy haladást érjenek el egy tisztességesebb és egyenlőbb társadalom felé. Különböző helyekről érkeztek, rengeteg különböző ideológiából és kultúrából és azon célkitűzés mentén egyesültek, hogy harcolnak az egyenlőséghez és igazsághoz való jog elismeréséért, a nők társadalmi és politikai részvételéért, a felelősségek megosztásáért, a szexuális és reprodukciós egészséghez való jogokért.

Ezek a célkitűzések ma sokkal inkább jelen vannak, mint eddig valaha, és éppen ezért még hosszú út áll előttünk. Ez az állásfoglalás éppen ezért alapvető kérdéseket vet fel, mint például, hogy szükség van arra, hogy az Európai Bizottság kifejlessze a munkaprogram ellenőrzésére irányuló stratégiát, szükség van stabil kapcsolatokra a pekingi platformmal, és a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos politikák elősegítésére, nem felejtve el a nemek szempontját a jogalkotási folyamatokban.

Fontos, hogy ezt ne felejtsük el ma. Európa hivatkozási pont lehet a világ többi részének az egyenlőséget célzó politikák tekintetében, azonban munkánk és erőfeszítéseink során figyelembe kell vennünk az Európán kívül élő nőket is, akik egyáltalán nem rendelkeznek alapvető jogokkal.

Miattuk, valamint az Európában élő nők érdekében keményen kell dolgozunk.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, szeretnék gratulálni Svensson asszonynak az ENSZ-nek a nemek közötti egyenlőségről szóló cselekvési platformjával kapcsolatos állásfoglalása megfogalmazásához.

A mai napig számos területen léteznek egyenlőtlenségek a férfiak és a nők között. Itt a foglalkoztatásra gondolok, ahol kirívóan nagyok a bérek közötti különbségek, és ahol még mindig nehéz összeegyeztetni a családi életet és a karriert. De sok más esetet is fel tudnék sorolni.

A férfiak és nők közötti egyenlőtlenség leküzdésére tett erőfeszítések ellenére a Peking +15 cselekvési platform egyik célkitűzését sem sikerült teljes mértékben megvalósítani. Nem a célkitűzéseinket kell örökké

újrafogalmazni, mivel azokat jól ismerjük. Inkább az ezek elérése érdekében bevezetett intézkedéseket kell újragondolnunk.

Létfontosságúnak tűnik ezért számomra, hogy az Európai Unió kigondolja stratégiáját az ENSZ cselekvési platformja célkitűzéseinek keretében, három fő területre összpontosítva. Stratégiáinknak foglalkoznia kell a rövid, a közép- és a hosszú távú tevékenységekkel.

Rövid távon részletesen vizsgálni kell az összes érzékeny területet a gazdasági és pénzügyi válság összefüggésében. Ez olyan pontos indikátorok meghatározásával lehetséges, amelyek lehetővé teszik számunkra a válságnak a foglalkoztatásra és a nők gazdasági helyzetére tett hatásának értékelését és mérését. Ezeknek az indikátoroknak a gazdasági, társadalmi és környezeti vonatkozásokra kell koncentrálnia.

Közép távon nemzeti szinten rendszeresen ellenőrizni és frissíteni kell a birtokunkban lévő statisztikai adatokat. Ezért kell a pekingi cselekvési platform keretében már meghatározott indikátorokat rendszeresen felülvizsgálni a politikai, gazdasági és társadalmi környezet változásának függvényében. Ennek a két vonatkozásnak a figyelembe vétele biztosítani fogja számunkra azt a következetességet, amelyre európai szinten szükségünk van közös céljaink elérése érdekében.

Végezetül, hosszú távon biztosítanunk kell a nemek közötti egyenlőségre irányuló politikák integrációját, ugyanakkor támogatnunk kell a bevált gyakorlatok cseréjét a tagállamok között, és, természetesen, biztosítanunk kell, hogy az Európai Bizottság ütemterve megfeleljen az elért fejlődésnek.

Ennek a háromszintű szerkezetnek az elfogadásával jelentősen növeljük esélyünket, hogy végül teljesítsük fő célkitűzéseinket.

Silvia Costa (S&D). – (IT) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, a Peking +15-nek egy pénzügyi, gazdasági és foglalkoztatási válsággal kellett szembenéznie ebben az évben, amely negatív hatást gyakorolt az Európában és szerte a világon élő nők millióinak élet- és munkakörülményeire, de amely lehetőséget is szolgáltat arra, hogy felülvizsgáljuk fejlesztési modelljeinket, a szociálpolitikát és a munkaerőpiac-szervezést.

A Peking +15 célkitűzéseinek megerősítésében az Európai Uniónak prioritásként kell kezelnie a nők szempontjai szerint a környezeti erőforrásokhoz és a hitelekhez való hozzáférést biztosító politikákat, beleértve a mikrofinanszírozás eszközét is; a családi élet és a munka közötti egyensúlyt, beleértve a szülői szabadságról szóló irányelv elfogadását; a képzési politikákat és az ösztönzők létrehozását a fiatalokat és nőket foglalkoztató vállalkozások számára; valamint az emberkereskedelem elleni küzdelmet egy új irányelv létrehozásával, amely reményeink szerint a legutóbbi strasbourgi ülésen elfogadott állásfoglaláson fog alapulni.

A fejlesztési együttműködést mindenekelőtt a legszegényebb országokban, és különösen az afrikai országokban élő nők helyzetének megerősítésére kell irányítanunk, egy lehetséges szövetséget létrehozva Európa és az afrikai nők között.

Jó lenne – itt a biztos asszonyhoz és az elnök úrhoz szólok –, ha az európai küldöttség New Yorkban előmozdítaná azt, és támogatást kapna ahhoz a kampányhoz, hogy a Nobel-békedíjat az afrikai nők kapják, akiket szimbolikusan a konfliktusok és a szegénység által leginkább érintett országokban tevékenykedő szervezetek vezetői képviselnek.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Ma a férfiak és a nők közötti egyenlőségről folytatunk vitát, 15 évvel a Pekingben megrendezett negyedik nőügyi világkonferenciát követően, és szintén most ünnepeljük a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai évét.

Szeretnék kapcsolatot teremteni a kettő között, mivel egyértelműen igaz, hogy továbbra is a nők a fő áldozatai a munkahely bizonytalanságának. Franciaországban például a részmunkaidőben dolgozók 80%-a nő, bizonytalan és rosszul fizetett munkahelyekkel. A nők nyolcvan százaléka a minimálbérnél kevesebbet keres, ami azt jelenti, hogy végül olyan nyugdíjat kapnak, amely a megélhetéshez szükséges minimum jövedelem határán mozog. Ehhez jön még az a tény, hogy a nők és a férfiak fizetése közötti átlagos különbség még mindig nagyon nagy.

Bizonyos mértékben ezért a nemek közötti egyenlőség csak elméletben létezik, és a nők, akiknek emellett még számos családi kötelezettségük is van, néha arra kényszerülnek, hogy több munkát végezzenek több munkáltatónak, és még így is kevesebbet keresnek, mint a férfiak.

Ezért kell mindenképpen bevezetnünk olyan közpolitikákat, amelyek kifejezetten ezeket az egyenlőtlenségeket célozzák mind a munkaerőpiacon, mind az otthoni életben, valamint olyan társadalombiztosítási rendszereket, amelyek aktívan válaszolnak a nők szükségleteire. Ilyen intézkedések nélkül a pekingi célkitűzések megvalósítása valószínűleg utópia fog maradni.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) A nemek közötti egyenlőség alapelve nagyon fontos az Európai Uniónak a növekedés, a foglalkoztatás és a társadalmi kohézió célkitűzéseinek elérésében. Az Európai Unió jelentős fejlődést ért el a pekingi platform végrehajtásában, nem lehetünk azonban teljes mértékben elégedettek a jelenlegi helyzettel. A pekingi platform végrehajtásáról szóló jelentés megmutatta, hogy az Európai Unióban az ebben megfogalmazott célkitűzések még nem valósultak meg. Nagyon fontos, hogy a pekingi mutatókat használják a nemek közötti egyenlőség szempontjainak vizsgálatokhoz a nemzeti reformprogramokban, valamint a szociális biztonságról és a társadalmi befogadásról szóló nemzeti jelentésekben. Még mindig nem állnak rendelkezésre kellőképpen megbízható és összehasonlítható adatok sem nemzeti, sem uniós szinten a nők szegénységét, a nők elleni erőszakot és az intézményi mechanizmusokat jellemző társadalmi mutatók meghatározására. A Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézete egyik feladata az összehasonlítható adatok kezelése. Az intézet munkaprogramjában meghatározott céloknak különösen segítenie kellene a Pekingben megállapított mutatók bevezetését. Meg vagyok győződve róla, hogy a gazdasági visszaesés idején létfontosságú a nemek közötti egyenlőséget célzó intézményi mechanizmusok megerősítése.

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR

alelnök

Mairead McGuinness (PPE). – Elnök úr, megköszönöm a kollégáknak a vitához való hozzájárulásukat.

Nemrég beszéltem közszolgáltatási dolgozók egy felső szintű csoportjával, nőkkel, akik elérték a legmagasabb szintet munkahelyükön, és az foglalkoztatta őket, hogy hogyan tudnának továbblépni. Szeretném kicsit megfordítani ezt a vitát, mert úgy gondolom, túl sok időt töltünk azzal, hogy megpróbálunk nőket előretolni bizonyos szakmákba, és nem vizsgáljuk meg, hogy miért vannak olyan szakmák, amelyekben nem dolgoznak férfiak. A legfőbb ok, hogy nem fizetik meg őket kellően, és itt egyszerűen fogalmaznék – nem fizetünk eleget az embereknek, hogy takarítási munkákat vállaljanak, olyan munkát, amelyet senki sem akar végezni. Talán ha azt vizsgálalnánk, hogy hogyan osztjuk el a fizetéseket az ilyen típusú szakmákban, akkor elérhetnénk az egyenlőséget ezen a szinten, csakúgy, mint a legfelső szinten. Úgy gondolom, hogy meg kell vizsgálnunk ezeket a kérdéseket, ha valódi nemek közötti egyenlőséget szeretnénk elérni.

Úgy gondolom, hogy a spanyol elnökség nagyon aggódik például a nőknek a mezőgazdaságban betöltött szerepe miatt. Itt is jelentős szerepet töltenek be, de ezt nem ismerik el, és persze nem veszik számításba, és ez ismét fontos vonatkozása az agrárpolitikára irányuló elkövetkezendő reformjainknak.

Két másik kérdés van, amelyet említeni szeretnék. Sok nő járul hozzá ehhez a vitához, de úgy gondolom, őszintének kell lennünk azzal kapcsolatban, hogy hány nőnek van közülünk kiskorú gyermeke. Vajon itt lehetnénk-e, ha lennének? Igen, de csak azért, mert sokkal több pénzt keresünk, mint sokan mások, akik nincsenek ilyen szerencsés helyzetben.

Végezetül fejezzük ki elismerésünket az iráni nőknek. Tegnap hallottunk felőlük, és úgy gondolom, hogy a Parlamentnek és ennek a vitának el kéne ismernie küzdelmüket, és minden jót kéne kívánnia nekik.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) A nők és férfiak közötti egyenlőség az Európai Uniónak a közösségi jogszabályokban szereplő egyik fontos alapelve. 2009-ben a nemzeti parlamentek tagjainak 24%-a, a nemzeti kormányok tagjainak 26%-a, az európai vállalatok vezérigazgatóinak 33%-a, valamint az európai állami egyetemek professzorainak 18%-a volt nő. Azt is szeretném megemlíteni, hogy a fiatal nők 81,3%-a elvégezte legalább a középfokú oktatást, míg az Európai Unióban az egyetemi diplomások 59%-a nő.

Az Európai Unió növekedési és foglalkoztatási stratégiájának célja annak biztosítása, hogy 2010-re a foglalkoztatási ráta a nők körében 60% legyen. A nők elszegényedési kockázata azonban leginkább a nők által vezetett egyszülős családok helyzetéből adódik. Úgy gondolom, fontos, hogy egyenlő esélyeket biztosítsunk a nőknek karrierjük tervezésében és fejlesztésében, valamint hogy megfelelő körülményeket biztosítsunk a személyes, a szakmai és a családi életük összeegyeztetéséhez. Ezen a ponton szeretném kiemelni a gyermekgondozási létesítmények fontosságát. Célunk annak biztosítása, hogy a három év alatti gyermekek 30%-a bekerülhessen és részesülhessen az ennek a korcsoportnak biztosított gyermekgondozási szolgáltatásokban.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Ahogy közeledik a nemzetközi nőnap és az első nőnap ünnep századik évfordulója, valamint a pekingi cselekvési platform elfogadásának 15. évfordulója, láthatjuk, hogy továbbra is komoly problémák léteznek a nők életében, mivel a nők a bizonytalan foglalkoztatásnak, a munkanélküliségnek, a növekvő egyenlőtlenségeknek, a kapitalizmus válságának és a társadalombeli, a munkahelyi és a családon belüli erőszaknak az áldozatai. A szegénységnek női arca van, itt, az Európai Unióban is, ahol a nők alkotják a 85 millió szegénységben élő ember többségét. Ezért nem csak támogatjuk a Női jogi és Esélyegyenlőségi Bizottság által elfogadott állásfoglalást, hanem reméljük, hogy azt a Parlament többsége is el fogja fogadni, beleértve azt a bekezdést, amely hangsúlyozza, hogy a szexuális és reprodukció egészség és az azzal összefüggő jogok a nők jogaival kapcsolatos napirend integrált részét képezik, és hogy létfontosságú a nők reprodukció egészségének és az azzal összefüggő jogoknak a fejlesztésére irányuló erőfeszítések fokozása Európában és globálisan egyaránt.

Ideje, hogy véget vessünk az egyenlőtlenségeknek és a sztereotípiáknak, és hogy prioritásként kezeljük a nők és a férfiak közötti egyenlőség előmozdítását a társadalmi fejlődésben.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Az 1995. évi pekingi cselekvési platform által meghatározott egyik cselekvési irány célja a nők elleni erőszak leküzdése volt. Tizenöt évvel ezt a történelmi jelentőségű ENSZ-konferenciát követően a nők helyzetének javítására tett erőfeszítések értékelése csalódást keltő. Az évek során elfogadott számos program célkitűzései sajnálatos módon messze vannak attól, hogy valósággá váljanak, beleértve a millenniumi fejlesztési célokat, amelyek része a nemek közötti egyenlőség előmozdítása. Sajnálatos módon a családon belüli erőszak, a nemi erőszak háborús fegyverként történő alkalmazása, a nemi szervek csonkítása, a kényszerházasság, az emberkereskedelem vagy a szexuális rabszolgaság mind olyan rémálom maradt, amely nők millióinak életét rombolja szét szerte a világon.

Úgy vélem, hogy nem beszélhetünk sikerről addig, amíg az Európai Unió nem lesz még inkább elkötelezett ezen a területen. Átfogó stratégiára van szükségünk, amelynek célja, hogy kezelni tudjuk a szegénységet, az oktatás és az információ hiányát, a büntetlenséget, a fegyveres konfliktusokat és az emberkereskedelmet, amelynek célja a prostitúció. Úgy gondolom, fontos, hogy ne felejtjük el, nehogy még nagyobb baj legyen belőle, hogy a nők elleni erőszakban számos tényező játszik szerepet és ezek felszámolásához egységes és határozott fellépésre van szükség.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök úr, a pekingi cselekvési platformnak van egy világító vezérfonala: a megkülönböztetés tilalma. Ez jó dolog. A nőknek nem szabad rosszabb elbánásban részesülniük, mint a férfiaknak, megalapozott ok hiányában.

Ugyanakkor nem gondolom, hogy a női kvóták bevezetése – az úgynevezett „pozitív” diszkrimináció – jó megközelítés lenne. A képességeknek kell a fő kritériumoknak lenniük, nem a nemnek. Határozottan elutasítom ezért az Európai Bizottság kijelölésében a női kvóták alkalmazását. Ahelyett, hogy kvótákkal foglalkoznánk, ténylegesen az elnyomott és a hátrányos megkülönböztetésnek kitett nőkre kellene összpontosítanunk.

Európában hagyjuk, hogy a muzulmán nők továbbra is egyfajta párhuzamos társadalomban éljenek, ahol a nők elleni erőszak és az elnyomás más fajtái a mindennapok része. Hagyjuk, hogy a muzulmán nőknek Európában ne legyen joguk döntéseket hozni életük számos területén. Az öltözködéstől kezdve az oktatáson és a karrierválasztáson keresztül a férjük megválasztásáig. Iszlám országok női jogi aktivistái fordulnak hozzánk, remélve, hogy valamit tenni fogunk itt ezzel kapcsolatban. Hol van az emberi jogok Európája, amikor szükség van rá?

Úgy gondolom tehát, hogy abba kellene hagynunk ezeket a kvótákról szóló mesterséges vitákat, és ehelyett azzal a nagymértékű diszkriminációval kellene foglalkoznunk, amelyet naponta tapasztalhatunk Európában a vallásszabadság álcája alatt – ennek ténylegesen nincs helye értékeken alapuló felvilágosult közösségünkben.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Ha nem, Ön és a miniszter úr lenne az előző felszólaló, akkor nők egy csoportja beszélne arról, hogy hogyan lehet előmozdítani a nemek közötti egyenlőséget. Ez kétségkívül a modern társadalom és a modernkor egyik legfontosabb kérdése, és egyetértek Svensson asszonnyal abban, hogy létfontosságú a tevékenységek koordinálása minden szinten.

A nemek közötti tartós egyenlőtlenség konkrét problémája mellett további hiányosság, hogy európai szinten nincs magas színvonalú, nemi szempontból differenciált állásfoglalás az elfogadott mutatókkal kapcsolatban, például a nőket érintő szegénység, a nők elleni erőszak és a nők emberi jogai tekintetében. A Bizottságnak ezért azt a feladatot kell adnia az Eurostatnak, hogy kapcsolatokat alakítson ki az összehasonlítható adatok vagy

a tagállamoktól származó adatok gyűjtésének koordinációja érdekében, miközben a Bizottságnak a tagállamokra is nyomást kell gyakorolnia, hogy aktívan együttműködjenek az Eurostattal.

Ennek ellenére az EU még mindig vezető szerepet tölt be a világon a nemek közötti egyenlőség előmozdítása terén, és véleményem szerint meg kellene osztanunk az EU-ban eddig található bevált gyakorlatokat a világ többi részével. A következő tárgyalási fordulón a jó dolgokról is beszélnünk kellene, amelyeket sikerült elérnünk. Hiszem, hogy 5 éven belül, Peking 20. évfordulója alkalmából végül nagyobb fejlődést ünnepelhetünk majd a nemek közötti egyenlőtlenségek feloldása tekintetében az egész világon.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Elnök úr, a nemek közötti egyenlőség az EU alapelve. Ez az alapelv szerepel a szerződésben, honlapokon, és boldogan idézik gyakran és sok helyen. Ezért jogos lehet megkérdezni, hogy miért beszélünk folyamatosan erről. A válasz, egész egyszerűen, hogy az egyenlőséget még sok területen nem sikerült elérni. Várom már azt a napot, amikor nem lesz szükség arra, hogy erről beszéljünk, és a nemek közötti egyenlőség alapelvét végül valóra váltjuk a társadalmi szférában.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, minden eddigi felszólalással egyetértek, mindegyikkel, kivéve Obermayr úr beszédével, amellyel csak részben értek egyet.

Azt kell mondanom, hogy a nők képviselők beszédei egy új szakasz kezdetét jelentik az Európai Unióban, és a nemek közötti egyenlőség terén is.

A nemek közötti egyenlőség nem csak a nők számára előnyös, hanem a férfiak számára is. A nemek közötti egyenlőség létfontosságú alapelv az együttéléshez. Azt hittem ezért, hogy nők és férfiak is fel fognak szólalni ma, mert ez mindannyiunk számára fontos, nem csak a nők számára, és úgy vélem, hogy az Európai Unió nagyon intelligens kötelezettségvállalást tett a nemek közötti egyenlőség iránt.

Ezt tette az Európai Unióról szóló szerződés 2. cikkében, amely először tesz említést a férfiak és nők közötti egyenlőség elvéről az elsődleges jogban; ugyanennek a szerződésnek a 3. cikkében; az Európai Unió működéséről szóló szerződés 8. cikkében, amely kijelenti, hogy az Unió összes politikáját a nemek közötti egyenlőség elvének kell irányítania. Ez minden politikára vonatkozik: más szóval a szerződések az európai politikák központjába helyezik a nemek közötti egyenlőség elvét, és ez az Európai Unió politikai napirendjének központi alapelve lett. Nekünk a gyakorlatba kell átültetnünk ezt az Európai Unióról szóló szerződés által ránk ruházott megbízatást.

Ez az, amit a spanyol elnökség tenni kíván, és amit az Európai Unió Tanácsa tenni akar, és meg vagyunk győződve arról, hogy a Bizottság együttműködését is meg fogjuk kapni.

Éppen tegnap egy ülést tartottunk a Bizottsággal Madridban. Reding biztos úr is jelen volt, és biztosak vagyunk benne, hogy nagyon szoros együttműködésre számíthatunk a Bizottság részéről, hogy segíteni fogják a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos ambícióink megvalósítását az elnökség ideje alatt.

Azzal kezdeném, hogy egy közelgő eseményt említsek, hogy március 8. fontos nap lesz, mivel ez a nemzetközi nőnap, amikor az Európai Parlament Strasbourgban tárgyalni fog a nők chartájáról. Ugyanezen a napon a Foglalkoztatási, Szociálpolitikai, Egészségügyi és Fogyasztásügyi Tanács szintén tárgyalni fogja a társadalmi kohézióval kapcsolatos egyenlőség elképzelését, amely az Unió egy másik alapelve, a társadalmi kohézióhoz és az erőszak eltörléséhez kapcsolódó nemek közötti egyenlőség.

A valószínűleg leggyakrabban említett téma felszólalásaikban a nemi jellegű erőszakos cselekmények eltörlésének szükségessége, amely a legnagyobb csapás társadalmainkban, a legrosszabb dolog társadalmainkban: a nők elleni erőszak.

Biztos vagyok benne, hogy a nemi erőszak elleni védelmi állásfoglalás lesz az egyik legnagyobb vívmány, és látnunk kell, hogy milyen eredmények születnek az elkövetkezendő hónapokban. Ismét elmondom, hogy számítani fogunk a Bizottság és az Európai Parlament együttműködésére ezen a területen.

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Elnök úr, az 1970-es évektől kezdve vannak egyenlőségről szóló irányelvek, és azóta számos irányelv nem csak megváltoztatott jogszabályokat a tagállamokban – abban az időben nem is voltak ilyen jogszabályok a tagállamokban –, hanem új jogszabályokat is hozott létre, a nők és férfiak közötti egyenlőségről szóló jogszabályokat a társadalom minden szintjén. Azonban, és ebben igazuk van, jó jogszabályaink vannak, de a gyakorlat nem követi ezeket. Úgy gondolom, hogy elsősorban nem új jogszabályokat kell alkotnunk, hanem azt kell elérnünk, hogy a jogszabályokat de facto alkalmazzák a társadalomban.

Olyan időkről álmodom, amikor úgy folytathatunk vitát a Parlamentben, hogy a felszólalók 50%-a férfi és 50%-a nő. Van egy álmom, amelyben nem lesz többé szükség nemzetközi nőnapra, mert nem lesz semmi probléma. Jó dolog álmodozni, megvan az ehhez szükséges háttér, és most a kezünkbe kell venni a dolgokat. Ezért vagyok hálás a spanyol elnökségnek, amely a nők kérdését a prioritási lista élére helyezte.

Bizottságbeli kollégáimmal együtt nagyon elkötelezett vagyok az iránt, hogy a nemek közötti egyenlőség érvényesítését minden olyan politikába bevonjuk, amellyel foglalkozni fogunk. Kollégámmal, Andor úrral, aki a foglalkoztatásért felelős, szeretnénk ezt átültetni a gyakorlatba a 2020-ig tartó programban.

Más kérdéseket illetően, ahogy már mondtam, a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottsággal együtt fogok egy új egyenlőségi stratégián dolgozni, ahol az olyan kérdések, mint például a nemek közötti bérszakadék és a nők szerepe a döntéshozásban fognak kiemelt kérdésként szerepelni a napirenden, mivel ezek igazi strukturális problémák, amelyeket meg kell oldanunk. Vannak ugyanakkor mélyen gyökerező társadalmi kérdések is, amelyeket a női szervezetek segítségével, a tagállamok minisztereinek segítségével, a nemzeti jog segítségével, az európai joganyag segítségével kell kezelni, és ott van természetesen a nők elleni erőszak rettenetes problémája is. Úgy gondolom, hogy ez fog legelől szerepelni az általunk vezetett munkában.

Úgy gondolom azonban, hölgyeim, hogy amikor az Önök erős küldöttsége New Yorkba megy a pekingi platform 15. évfordulóját ünnepelni, büszkének kell lennünk, mivel ha megnézzük, rengeteg dolgot sikerült elérnünk az elmúlt 15 évben. Igaz, még nem jutottunk el oda, ahova álmaink vinnének minket, de sokat sikerült elérnünk, és ezzel a tapasztalattal segíteni tudunk más kontinenseken élő nőknek is. Ez lesz a témája a New York-i ülésnek. Nem csak azzal fog foglalkozni, hogy mit csinálnak az európai nők, hanem azzal is, hogy mit tehetnek az európai nők, az európai politikák, a fejlesztési politikák más kontinenseken élő nők érdekében.

Úgy gondolom továbbá ebben az értelemben, hogy az Alapjogi Charta, amely egy gyönyörű szöveg, és amelyet minden gyermeknek olvasni kellene az európai iskolákban, és amellyel minden diáknak foglalkoznia kellene egyetemeinken, helyesen mondja ki: nincs különbség férfiak és nők között. Egyenlőek, és a mi felelősségünk, hogy felszólaljunk, amikor ezt az alapvető kérdést nem ültetik át a gyakorlatba a jogszabályok alkalmazásakor a tagállamokban. Nem ez az egyetlen hely, ahol fel kell szólnunk; fel kell szólnunk tagállamainkban is, és rá kell mutatnunk a felmerülő és megoldatlan problémákra, és nem szabad csöndben várnunk, amíg megoldjuk a problémát.

Felhívást intézek az összes férfihoz ebben a Parlamentben. Kérem, hallassák hangjukat a nőkkel együtt!

Elnök. – Egy állásfoglalási indítványt kaptam⁽³⁾ a vita zárásaként az eljárási szabályzat 115. cikkének (5) bekezdésével összhangban.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap 11.30-kor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), írásban. – (RO) Az ENSZ bevezette a nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napját, amelyet minden évben november 25-én ünnepelnek az egész világon. Ez a jelenség nagyon széles körben elterjedt, Európában a nők 45%-a különféle erőszaknak az áldozata. Globális szinten hátról egy nőt megvertek, szexuális kapcsolatra kényszerítettek vagy más módon kihasználtak. Ez a jelenség nem csak a nők és a lányok elleni családon belüli erőszakban tükröződik, hanem a kihasználáson, a nemi erőszakon, az emberkereskedelmen, a becsmérlés elleni bűncselekményeken, az olyan veszélyes hagyományos gyakorlatokon, mint például a menyasszonyégetés vagy a korai házasságok, valamint a nők teste, szelleme és méltósága ellen elkövetett erőszak egyéb formáin keresztül is. A legtöbb esetben az elkövető a nő férje, párja vagy egy ismerős. Úgy gondolom, hogy a nők elleni erőszak az emberi jogok egyik legsúlyosabb megsértése. Még súlyosabbá teszi, hogy minden kontinensen, minden országban és kultúrában tapasztalható, függetlenül a gazdasági fejlettség szintjétől. Az ilyen bűnök elkövetőit súlyosan meg kell büntetni. A nagyszabású bűncselekmények esetében a Nemzetközi Büntetőbíróságnak fontos szerepet kell játszania, és szoros korrelációt kell létrehoznia a nemzeti bíróságok által hozott döntésekkel.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), írásban. – (PL) Elnök úr, hölgyeim és uraim, közeledik a női egyenjogúságról szóló, az ENSZ által szervezett, Pekingben tartott híres világkonferencia 15. évfordulója.

⁽³⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

A 15 év alatt annak a 189 országnak, amely aláírta az ENSZ cselekvési platformját a nemek közötti egyenlőségért, sikerült bizonyos mértékű fejlődést elérnie a dokumentumban meghatározott mind a 12 problematikus területen. A legtöbb akkor meghatározott probléma azonban még jelenleg is fennáll, különösen a nők ellen elkövetett családon belüli erőszak és a nőknek a fegyveres konfliktusokba való bevonása. Ezeket a témákat nem kell bemutatni az Európai Parlamentben – majdnem minden plenáris ülésen foglalkozunk velük az emberi jogok megsértését érintő ügyekről folytatott viták során. Szeretném ezért nagyrabecsülésemet kifejezni az ENSZ kezdeményezése iránt. Ötévente elvégzik a cselekvési platform felülvizsgálatát számos országban (utoljára ezt 2005-ben tették meg), és kiemelik a legsürgetőbb ügyeket. Öt évvel ezelőtt a New Yorkban megrendezett konferencián a cselekvési platformot aláíró országok figyelmét a nők ellen elkövetett nemi erőszak gyakoriságára, a HIV/AIDS-fertőzött nők számának növekedésére, valamint a nőknek a munkahelyen való hátrányos megkülönböztetésére hívták fel. Sajnálatos módon ezek a megfigyelések ma is helytállóak lennének. Egy nagyon speciális cselekvési tervre lenne szükség, amely a platform összes aláírójának valódi támogatását élvezi, és amelynek az Európai Unió is részese, hogy öt év múlva, a program következő felülvizsgálatakor nyilvánvaló legyen az elért fejlődés.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), írásban. – (RO) Szilárdan hiszem, hogy a nemek közötti egyenlőségnek minden demokrácia legfontosabb célkitűzései között kell szerepelnie. Bár jelentős erőfeszítéseket tettek az Európai Unióban a pekingi cselekvési platform célkitűzéseinek megvalósítása érdekében, nem sikerülhetett ezeket mind elérni. Még mindig szembesülünk nőkkel kapcsolatos erős sztereotípiákkal és nemek közötti bérkülönbségekkel Európában, miközben a folyamat, hogy egyre több nő töltsön be döntéshozói szerepeket, rendkívül lassú volt. Általánosságban az egyenlő lehetőségek azonban sajnálatos módon csak vágyak maradnak, különösen Kelet-Európa országaiban, az EU új tagjainak körében. Ahhoz, hogy jobb eredményeket érjünk el a tagállamok körében a pekingi cselekvési platform célkitűzéseinek megvalósítása tekintetében, a nők helyzetére vonatkozó megbízható, összehasonlítható adatokra van szükség, mind európai, mind nemzeti szinten. Rendszeres felülvizsgálatot is kellene végezni a platform által meghatározott kritikus területeken elért fejlődéssel kapcsolatban. Örülök azonban, hogy a spanyol elnökség felvette a nemek közötti egyenlőség problémáját prioritási listájára, és különös figyelmet fordít a mezőgazdasági ágazatban dolgozó nőkre. Szeretném tehát megragadni a lehetőséget, hogy gratuláljak ehhez a kezdeményezéshez.

Joanna Senyszyn (S&D), írásban. – (PL) A pekingi cselekvési platform által meghatározott egyik stratégiai terület a nők jogai, amelyek az egyetemes emberi jogok elidegeníthetetlen, szerves és osztatlan részét képezik. A cél a nemzetközi eszközök teljes mértékű alkalmazása ezeknek a jogoknak a védelme érdekében, beleértve a nőkkel szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetések minden formájának kiküszöböléséről szóló egyezményt. A diszkrimináció egyik formája a nők reprodukzív jogainak megsértése. A reprodukatív jogok tiszteletben tartásáról Lengyelországban 2007-ben készült jelentés, és az ENSZ Emberi Jogi Bizottságának az erre a jelentésre alapuló ajánlásai egyértelműen azt mutatják, hogy a lengyel nők nehezen jutnak hozzá támogatott fogamzásgátláshoz, orvosi ellátáshoz a terhesség alatt, szülés előtti vizsgálatokhoz, sőt, fájdalommentes munkavégzéshez. Gyakorlatilag minden esetben megtagadják tőlük a legális terhességmegszakítás lehetőségét, még olyan esetekben is, amikor a jogszabályok értelmében ez megengedhető. Ennek eredményeképp a 200–400 legális terhességmegszakítás mellett 100 000 illegális terhességmegszakítást végeznek Lengyelországban évente.

Javaslom egy legális abortuszarány elfogadását, amelyet az 1 000 elveszületésre jutó legális terhességmegszakítások számával lehet évente megadni, és amely mérőszáma lehet az uniós tagállamokban a nők egyenlőségének. Azokban az országokban, amelyekben a nőknek joguk van a terhességmegszakítás választására, ez a szám körülbelül 200 körül ingadozik. Lengyelországban ez a szám 1. Ez objektív mértéke a női reprodukciós jog sérülésének Lengyelországban. Hatékonyabb együttműködést szorgalmazok az EU és az ENSZ között a nők jogainak védelmében és a női jogok sérülését kvantitatívan jellemző mérőszámok bevezetésében.

Anna Záborská (PPE), írásban. – (FR) Az állásfoglalás nem tükrözi a teljes pekingi cselekvési platformot. Mint mindig, most is könnyebb a szexuális sztereotípiákkal, a „reprodukatív egészséggel” foglalkozni, hogy az abortuszt, a nőkkel szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetések minden formájának kiküszöböléséről szóló egyezményt, az erőszakot és a kvótákat ne is említsük. Nincsenek más problémái a nők és édesanyák jelentős többségének Európában és szerte a világon? Nincs itt az ideje, hogy más akadályokkal is foglalkozzunk? A pekingi cselekvési platform 9. pontja azonban az összes nő helyzetének megerősítését tűzi ki célul. Létfontosságú, hogy minden nő azonosulhasson az esélyegyenlőséget szolgáló politikával, amely tiszteletben tartja természetes különbségüket és szükségszerűen kiegészítő természetűeket, és nem vesztí szem elől a nemzeti és regionális identitások, és a történelmi, kulturális és vallási sokféleség fontosságát. A cselekvési platform végrehajtása az egyes tagállamok szuverén felelősségi körébe tartozik, figyelembe véve

és szigorúan tiszteletben tartva a különböző vallási és etnikai értékeket, valamint az egyének és közösségeik kulturális örökségeit és világnézeti meggyőződéseit. Ha a pekingi platform végrehajtása során tiszteletben tartották volna ezeket az elveket, nem csak csekély fejlődést tapasztalhattunk volna a nők helyzetének terén. Ez az állásfoglalás elfogult, amely inkább megosztottságot, mint összefogást eredményez.

Artur Zasada (PPE), írásban. – (PL) Teljes mértékben támogatom Svensson asszonynak a nemek közötti egyenlőség problémájával kapcsolatos munkáját, és egyetértek azzal, hogy az általa felvetett kérdések jelentős hatással vannak a férfiak és nők közötti egyenlőség elérésének folyamatára. Szeretném kiemelni ugyanakkor, hogy sok nő tudatosan és szabadon dönt úgy, hogy otthon dolgozik a család érdekében. Néha előre nem látott okok miatt kényszerülnek arra, hogy feladják karrierjüket, például ha beteg vagy fogyatékkal élő gyerekekről kell gondoskodniuk. Ebben a helyzetben egy nagyon fontos hiányosság, hogy nincsenek megfelelő megoldások ezeknek a nőknek a nyugdíjjogosultságával kapcsolatban. Sok országban egyáltalán nincsenek megoldások ezen a területen, vagy ha vannak, akkor azok nem elégségesek ahhoz, hogy tisztességes megélhetést biztosítsanak ezeknek a nőknek. Létfontosságú ezért az is, hogy a nemek közötti egyenlőségről szóló vita azoknak a nőknek az ellátásokra való jogosultságával is foglalkozzon, akik háztartást vezetnek, és a gyermekeket nevelik.

20. Egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben

Elnök. – Az eljárási szabályzat 150. cikke szerinti következő napirendi pont az egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben.

Azok a képviselők kapnak elsőbbséget, akik a múltkor, az eljárási szabályzat 150. cikke szerinti egyperces felszólalások alkalmával nem szólaltak fel.

Traian Ungureanu (PPE). – (RO) 2010. február 4-én Traian Băsescu, Románia elnöke kihirdette határozatát, miszerint jóváhagyja, hogy a Legfelsőbb Nemzetvédelmi Tanács hozzájáruljon ahhoz, hogy Románia részt vegyen az USA rakétaelhárító rendszerében. A megállapodást a román parlament elé kell terjeszteni jóváhagyás végett. Az elnök ugyanakkor kijelentette, hogy a megállapodás nem Oroszország ellen irányul. Úgy vélem, hogy Románia ennek révén megmutathatja, hogy képes az Egyesült Államok stratégiai partnereként fellépni a Fekete-tenger térségében, és határozottan hozzájárul Európa biztonságához.

A román–amerikai megállapodás a jelenlegi kemény globális kihívások közepette megbonthatatlanul meg fogja szilárdítani az európai szövetségesek biztonsági rendszerét. Úgy gondolom, hogy az Európai Unió örömmel fogja fogadni ezt a fontos megállapodást.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Tisztelt elnök úr! Határozottan fel kívánom hívni a figyelmet a Litvániában élő lengyelek gyorsan romló helyzetére. Litvánia az Európai Unió tagja. Litvániában ennek ellenére megsértik a lengyel nemzeti kisebbség alapvető jogait. Közel 300 000 lengyel él Litvániának olyan régióiban, ahol a lakosság 60–80%-át képviselik, de hivatalos ügyekben nem használhatják anyanyelvüket segédnyelvként. A bíróság elrendelte a kétnyelvű utcanévtáblák eltávolítását. Bírósági végrehajtókkal hajtatják végre a határozatot. A lengyel neveket litvánosítják. A lengyeleket megkülönböztetés éri a földtulajdon visszaadása során. Megnyirbálják a lengyel gyermekek lengyel nyelvű oktatáshoz való jogát. Korlátozzák szüleik választójogát.

Az Unió jövője forog kockán. Még mindig egy, illuzórikus értékeket képviselő Európában akarunk élni, vagy valódi értékek mentén? Az, hogy az Unió milyen irányba megy, az tőlünk is függ. Úgy teszünk, mintha nem vennénk észre egy kisebbség ellen irányuló megkülönböztetést, vagy az emberi jogokat tiszteletben tartva, valóban biztonságos Európa építésén dolgozunk?

Andres Perello Rodriguez (S&D). – (ES) Tisztelt elnök úr! Valamiről tájékoztatni kívánom a Parlamentet, és a támogatásukat kérem. El szeretném mondani, hogy az Unió déli részén, a szorgalmas és vállalkozó szellemű Valenciában van egy Cabañal nevű történelmi halásznegyed, amit lerombolhatna egy olyan terv, amelyet a tanács azt követően akar megvalósítani, hogy közel 20 éve nem törődik a területtel.

A helyi lakosok tiltakoznak a terv ellen. A Kulturális Minisztérium a Legfelsőbb Bíróság kérésére olyan határozatot hozott, miszerint a terv a kulturális örökség meggyalázásával egyenlő, és az Alkotmánybíróság is megpróbálta leállítani illetve annak leállításáról döntött.

A hatóságok intézményi engedetlenséggel válaszoltak, ami kockázatot, veszélyt és a politikai felelősség hiányát jelenti.

Kérem, támogassák, hogy a helyi lakosok megkapják azt a segítséget, amit a kulturális örökség meggyalázására vonatkozóan kérnek a Parlamenttől, kérem, hogy biztosítsuk, hogy ne történhessen meg ilyen nagymérvű, barbár eltévelyedés egy ilyen körzetben, Cabañal körzetében, az Európai Unió déli részén.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) A múlt héten részt vettem az EU–Moldova parlamenti együttműködési bizottság ülésén. Az ülés eredményei rendkívül biztatóak a kétoldalú kapcsolatokra, valamint a Moldovai Köztársaság Európai Unióhoz való közeledésére nézve.

A Chişinău-i európarabarát kormány szembetűnő haladást ért el a hatalomra kerülése óta eltelt néhány hónap alatt. Úgy vélem, hogy ez az előrehaladás egyértelműen azt jelzi, hogy komolyan gondolják, hogy elindulnak az Európába vezető egyenes úton. A múlt heti megbeszélések során nyilvánvalóvá vált, hogy a Moldovai Köztársaság jelenlegi kormányának politikai szándéka olyan reformok elősegítése, amelyek célja egy szilárd demokrácia és virágzó gazdaság felépítése. Örömmel üdvözlöm, hogy ez év januárjában megkezdődnek a tárgyalások egy új társulási megállapodásról. Úgy vélem, hogy az Európai Parlamentet aktívan be kell vonni ebbe a folyamatba, és a Parlamentnek támogatnia kell egy ilyen megállapodás megkötését és a vízumkényszer eltörlését.

A Moldovai Köztársaság a magáénak vallja az Európai Unió értékeit. Ezért úgy gondolom, hogy mind az Európai Bizottság, mind az Európai Parlament pénzügyi támogatást kell, hogy biztosítson ennek a kormánynak – és azt a lehető leggyorsabban meg kell adnia –, valamint az Európai Unió szakértelme révén támogatnia kell a különféle megreformálandó területeken, mint pl. igazságügy vagy gazdaság.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Tisztelt elnök úr! Sajnos ismételt szólnom kell az Európai Unió egyik tagállamában, Litvániában élő lengyel kisebbség helyzetéről. Úgy tűnhet, hogy ha egy állam az Európai Unióhoz tartozik, be kell tartania valamennyi európai normát. Vilnius azonban nem ezt teszi.

Litvániában továbbra sincs megegyezés a kétnyelvű utcanevekről olyan helyeken, ahol a lengyel lakosság nem kisebbségben, hanem inkább többségben él. Jelentős problémák merülnek fel a lengyel nyelvű oktatás működése körül. A litván oktatási hatóságok intézkedései eredményeképpen mintegy 100 lengyel iskolai osztályt készülnek megszüntetni. Nemrég jelentős mértékben korlátozták a lengyel kultúrát terjesztő művészeti csoportok tevékenységét.

Furcsa kiegyensúlyozatlanság van itt, mert Lengyelországban garantálják a litvánok valamennyi jogát, és jelentős támogatásokat kapnak a lengyel állami költségvetésből. Eljött az elemi és civilizált válasz ideje. Itt az idő, hogy a nemzetközi szervezetek – beleértve a mi Európai Parlamentünket is – foglalkozzon a lengyeleket ért megkülönböztetéssel Litvániában.

Gerard Batten (EFD). – Tisztelt elnök úr! Ma este részt vettem egy, a Shen Yun művészcsoport tiszteletére rendezett fogadáson a képviselők szalonjában. A múlt évben volt szerencsém látni a Shen Yun előadását Londonban. Az előadás célja, hogy felkeltse az érdeklődést a hagyományos kínai kultúra iránt, és bemutassa azt, egy olyan kultúrát, amelyet a Kínai Kommunista Párt és kormány az elmúlt 60 év során minden erejével le akart rombolni.

Megdöbbenem, amikor ma este megtudtam, hogy az áprilisra tervezett romániai előadást a kínai kormány nyomására lemondták. Teljességgel elfogadhatatlan, hogy a magát demokratikus országnak valló Románia enged egy kommunista önkényuralom ilyen fajta nyomásának. Azt is el kell mondanom, hogy a Shen Yun csoport az őszinteség, a tolerancia és az együttérzés filozófiáját vallja magáénak, tehát nem meglepő, hogy a kínai kormány és a Kínai Kommunista Párt tart ettől az ellenkező ideológiától.

Azt szeretném javasolni Buzek elnök úrnak, hogy hozzuk helyre a hibát, és hívjuk meg a Shen Yunt csoportot egy előadásra a Parlamentbe, a legkorábbi megfelelő időpontban. Ezzel egyértelműen támogatásunkról biztosítanánk a demokrácia mellett páratlanul bátran kiálló, kínai aktivistákat.

Seán Kelly (PPE). – Tisztelt elnök úr! Hadd ragadjam meg az alkalmat arra, hogy itt, a tisztelt Házban elítéljem, hogy a Hamász vezetőjének meggyilkolásához ír, brit, francia és német útlevelekkel éltek vissza. A dubai rendőrség vezetője úgy nyilatkozott, hogy szinte teljesen bizonyos abban, hogy a Moszad áll a gyilkosság mögött.

Amennyiben így van, felháborító visszaélést követtek el uniós útlevelekkel abból acélból, hogy harmadik országban bűncselekményt kövessenek el, és Írország esetében még a bizalmunkkal is visszaélnek, mert mióta 1922-ben kivívtuk a függetlenségünket, semleges és baráti ország vagyunk, így talán szabadabban engedjük polgárainknak, hogy olyan helyekre utazzanak, ahova más népeknek nem engednék az utazást.

A hamisított útlevelek használata ilyen helyzetben veszélyezteti ezt az álláspontot, különösen Dubaiban. Elsősorban a főképviseletől szeretném kérni, hogy vizsgálja ki ezt az ügyet, és ha a kormány vagy a Moszad állt a cselekmény mögött, jóvátételt kell, hogy kapjunk mi is és a többi érintett ország is.

Alan Kelly (S&D). – Tisztelt elnök úr! Végső fokon úrrá leszünk ezen a zűrzavaron. Komoly az igény arra, hogy újragondoljuk az európai állami támogatási szabályok regionális támogatási térképét. Az jelenti az egyik fő problémát, hogy amikor erről írtam az előző Bizottságnak, az Eurostat 2006. évi adataira alapozták politikájukat. Most, hogy felül kell vizsgálni a regionális támogatási térképet, rendkívül fontos, hogy felismerjük, hogy az európai gazdaság drámainak eltérő képet mutat. Engedtesse meg, hogy a saját országomból hozzak erre példát: az ország közép-nyugati részén a munkanélküliség mértéke 40%-kal nőtt az elmúlt évben, nem említve a korábbi éveket, amikor már növekvő tendenciát mutatott a munkanélküliség. A közép-nyugati térségekben – mint pl. Limerick, Clare és Tipperary – nagymértékű állami finanszírozás szükséges ahhoz, hogy ösztönözzük a termelőipari munkahelyteremtést, és az kritikus szinthez közelít.

Az ír gazdaságban – csakúgy mint a többi gazdaságban – bekövetkezett, drámai fordulatot tekintve a 2006. és 2007. esztendő eseményei akár egy emberöltővel ezelőtt is megtörténhettek volna. Elismerem, hogy habár részben a tagállamoktól függ, hogy tájékoztatják-e a Bizottságot a gazdasági helyzetük változásairól, a Bizottság hozzáállását sem lehet figyelmen kívül hagyni.

Corneliu Vadim Tudor (NI). – (RO) Tisztelt hölgyeim és uraim! Azt hiszem, hogy a kutya a legszebb ajándék, amit Isten adott az embernek. Bizonyára ismerik a francia forradalom során guillotine általi halálra ítélt Madame Roland mondását: „Minél inkább megismerem az embereket, annál inkább csodálom a kutyákat.” Lord Byron a következőket írta: „A kutyák rendelkeznek az ember valamennyi erényével, annak hibái nélkül.”

Itt, a tisztelt Házban országom több millió állatbarát polgárát képviselem, akiket felháborít az a kegyetlenség, amivel a kóbor kutyákat könyörtelenül lemészárolják. A Romániába látogató külföldiek megdöbbenve látják a kutyatemeteket az utakon, és ez a barbár kép tárul a gyermekek elé is. A bukaresti rendőrfőnök most kéri egy, a román parlament által módosított törvény módosítását, ami a kóbor kutyák megsemmisítését követeli. A kutyák azonban őrangyalok. Az is jól ismert tény, hogy a régi időkben hozzájárultak az erődvárak lakosai egészség-védelméhez, mert ahol kutya van, ott nincsen se patkány, se kígyó.

Felkérem az Európai Parlamentet, hogy szólítsa fel a román kormányt arra, hogy tartsa be a Párizsban 1978-ban kiadott, az Állati jogok egyetemes nyilatkozatában foglaltakat. Véget kell vetnünk a kóbor kutyák romániai lemészárlásának. Aki nem szereti a kutyákat, az az embereket sem szereti. Az isten szerelmére! Végül is a Krisztus utáni harmadik évezredben élünk!

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – Tisztelt elnök úr! Kifogást kívánok bejelenteni a katalán és az európai sertéságazat helyzete ellen. A sertések ára több mint egy éve tovább csökken, és több hónapja egyértelműen a termelési költség alatt van. Ennek egyik oka a fejlődő országokból származó sertésimport. Az ilyen importárak rendkívül sok esetben úgy érkeznek az Európai Unió területére, hogy az európai vámhivatalok nem ellenőrzik azokat kellőképpen.

Az ilyen sertésimport rendkívül sok esetben nem felel meg több olyan, európai minőségi és élelmiszer-biztonsági szabálynak, amelyet az Európai Unió csak az európai termelőkre vonatkozóan ír elő. Úgy tűnik, hogy az elkövetkező években ugyanez fog történni: az európai termelőkkel szemben egyre szigorodnak az állatjóléti követelmények, ugyanakkor semmilyen ellenőrzés nem vonatkozik a fejlődő országokból származó importra.

Ez a tisztességtelen verseny egyértelmű esete. Európa ily módon el fogja veszíteni mezőgazdasági termelőit és sertésenyésztőit, akik nélkül az európai mezőgazdasági-élelmiszeripari ágazat jelentős részét fogja elveszíteni. Ezeket az aggodalmaimat kívántam megosztani Önökkel.

Valdemar Tomaševski (ECR). – (PL) Tisztelt elnök úr! A Litvániában élő nemzeti kisebbségek helyzetére szeretném felhívni a figyelmet, ahol folyamatosan korlátozzák a jogaikat.

Litvánia többségében nemzeti kisebbségek által lakott területein általánosan betiltották a 20 éve használatos, kétnyelvű tájékoztató feliratokat. Csökkentették a nemzeti kisebbségek iskoláinak nyújtott támogatásokat, és az úgynevezett „reform” keretében azok bezárására készülnek. A személyazonosító okmányokban nem használható az idegen nevek eredeti írásmódja. Mi több, akadályokat gördítenek azon litvániai lengyelek elé, akik meg próbálják visszaszerezni a kommunista rezsim által kisajátított földjeiket, és nemrég még a kisebbségi kulturális életre is csapást mértek. A Wilia együttes – Litvánia legrégebbi lengyel népi énekkara

és néptáncscsoportja – állami finanszírozását a korábbihoz képest egynegyedére csökkentették, és három teljes munkaidős munkahelyet megszüntetve egyetlen egyet hagytak csak meg.

Tiszteletben kellene tartani a litvániai nemzeti kisebbségek jogait, amint azt az Unió mottójában megköveteli: „Egység a sokféleségben”.

Mairead McGuinness (PPE). – Tisztelt elnök úr! Tremosa i Balcells úr felvetette az alacsony költségű mezőgazdasági termelés kérdését, ami olyan kérdés, ami sok képviselőtársamhoz hasonlóan engem is nagyon nyugtalanít. Jobban aggaszt azonban a Bizottság és az, hogy hogyan tekintenek a mezőgazdaságra, a vidéki térségekre és magára az élelmiszeriparra, mert úgy tűnik, hogy az „Európa 2020” stratégiában majdnem megfeledeztek az Európai Uniónak erről a létfontosságú ágazatáról. Szorgalmazom, hogy a Bizottság ne hagyja figyelmen kívül ezt a fontos területet. Remélem, hogy ez nem azt a nézetet tükrözi, hogy ez az ágazat többé nem fontos, különösen ha az Európai Unió költségvetésének megreformálását nézzük.

Emlékeztetni kívánom a Bizottságot arra, hogy a mezőgazdasági és élelmiszeripari ágazat létfontosságú az élelmiszer-biztonság, a környezetvédelem és a vidéki térségek munkalehetőségei szempontjából. Úgy vélem, hogy az „Európa 2020” stratégiának ezt a nézetet kell tükröznie.

Megköszönöm a Macra na Feirme, írországi fiatal mezőgazdasági termelőket tömörítő, férfiakat és nőket képviselő szervezetnek, hogy felhívták a figyelmemet erre a kérdésre, és remélem, hogy a Bizottság meghallja szavaimat.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Az év elején a munkanélküliség mértéke elérte a 10%-ot az euroövezetben, míg az EU 27 tagállamára vonatkozóan 9,6% ez az érték. A fiatalok körében a munkanélküliség mértéke meghaladja a 21%-ot. Az Európai Unióban durván 20 millió cég működik – a pénzügyi ágazat kivételével –, és ezek 99%-a kis- és középvállalkozás. A magánszektorban dolgozó összes munkaerő kétharmadát a kkv-k foglalkoztatják.

Felkérem a Bizottságot és a tagállamokat, hogy állítsanak össze egy kifejezetten a kkv-k támogatását szolgáló intézkedéscsomagot, hogy kisegítsék őket a gazdasági és pénzügyi válságból. Ez az intézkedéscsomag azokkal is foglalkozzon, akik kis- vagy középvállalkozást akarnak alapítani. Az intézkedések körébe tartozhatna például az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap és a kutatással és a technológiafejlesztéssel kapcsolatos hetedik keretprogram megfelelő alkalmazása, valamint az adminisztrációs kritériumok és eljárások egyszerűsítése, hogy a kkv-k könnyebben hozzáférhessenek az európai alapok felhasználásával megvalósított projektekhez.

Végül, de nem utolsósorban a mezőgazdasági termelők esetéhez hasonlóan a kkv-k által felvett kölcsönök esetében is – természetesen meghatározott időre szóló és bizonyos maximális összegig terjedő – kormánygaranciák adását javaslom, hogy kisegítsük őket a válságból.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Tisztelt elnök úr! Mindannyian tudjuk, hogy Görögországban sokkal nagyobb problémát jelent az illegális bevándorlás, mint az Európai Unió többi részében. Ennek a földrajzi helyzetétől kezdve hosszú partmenti határvonaláig terjedően számos oka van.

Ilyen körülmények között a görög kormány kezdeményezése – amely a bevándorlók számára példátlan módon megkönnyíti a görög állampolgárság megszerzését – a legjobb esetben is rögtönzésnek tűnik a mai időkben, és ennek nyomán a következő paradox helyzet állt elő: az ország kormányának a legakutabb problémára vonatkozó javaslata minden szinten olyan szabályokat tartalmaz, amelyek a leglazábbak az egész Európai Unióban.

Ez ahelyett, hogy akadályozná az illegális bevándorlást, a legális bevándorlás rovására ösztönzi azt. Aláássa a társadalmi kohéziót, és nem egységes eszkésként közelíti meg a kérdést, hanem csak az illegális határátlépést, a menedékkért folyamodást, a kitoloncolást és az Európai Unióban maradást és munkavállalást jelentő láncolat utolsó láncszemét vizsgálja. Ezzel határozatlan számú illegális bevándorló előtt nyílik meg az út az európai nemzetiség megszerzéséhez.

Ebből a szemszögből nézve európai kérdésről van szó, amivel részletesen kell foglalkoznunk a közeljövőben.

Ioan Enciu (S&D). – (RO) Újabb – az új információs technológiák bevezetésével – különösen aktuális témává vált a magánélethez való jog tiszteletben tartása. Azon kívül, hogy ezek a technológiák számos területen kedvező hatást gyakorolnak, felmerült a polgárok magánéletébe való betolakodás problémája is, és ennek következtében a személyes adatokhoz való hozzáférés szabályozásának igénye. Itt arra a tényre

utalok, hogy a polgárok számára garantálni kell a személyes adataik gyűjtése, tárolása, felhasználása és terjesztése feletti ellenőrzés jogát.

A jelenlegi adatvédelmi jogszabályok nem követik a változó helyzetet, és többé nem képesek megoldani valamennyi előforduló problémát. A közvélemény visszajelzései nagymértékben és egyértelműen azt mutatják, hogy a magánélethez való jog szigorú szabályozására van szükség. Üdvözlöm az Európai Unió az irányban tett erőfeszítéseit, hogy megfelelő törvényes adatbázist hozzon létre ezen a területen, de véleményem szerint még ezek az erőfeszítések sem elegendők ahhoz, hogy szembe nézzünk az új kihívásokkal.

(Taps)

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Több mint hat hónap telt el azóta, hogy Kanada az EU egyik tagállamával szemben – ez esetben a Cseh Köztársaság polgáira vonatkozóan – példátlan módon visszaállította a vízumkényszert. Kanada azzal indokolta lépését, hogy az óceán túlpartján cseh állampolgárok – elsősorban romák – tömegesen folyamodtak menedékkért. Ilyen körülmények között el szeretném mondani, hogy a Cseh Köztársaságban azonos feltételek vonatkoznak mindenkire, legyen szó akár cseh, akár szlovák, vietnámi vagy ukrán nemzetiségű, ill. akár cseh, akár afro-amerikai vagy roma származású személyről. Az Alapjogi Charta, ami alkotmányos jogunk részét képezi, valamennyi állampolgár számára egyenlő nemzeti és etnikai jogokat biztosít.

Az a tény, hogy Kanada intézkedéseit a romákra hivatkozva indokolja, önmagában diszkriminatív, mert ez annak beismerését jelenti, hogy a vízumfeltételeket egy etnikai csoport miatt változtatják meg. Kanada a költséges és adminisztráció-igényes vízumok helyett legalább e feltételeken kellene, hogy elgondolkozzon.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Tisztelt elnök úr! Mint tudja, a Parlament február 11-én nemet mondott a terrorizmus-finanszírozás felderítésére irányuló programra, a SWIFT programra. A megállapodás következtésképpen felfüggesztésre került, és semmilyen adat nem kerül átadásra.

A Bizottság azonban új felhatalmazást kapott a tárgyalásra. Azt a kérdést kívánom feltenni az Európai Parlament elnökségének – nem Önnek személyesen, hanem a jelenlegi elnökségnek –, hogy van-e közvetítőnk, azaz hogy az Egyesült Államok a meghíusulást követően az Európai Unióval tárgyal-e, vagy eseti alapon, kétoldalú tárgyalásokat folytat-e bizonyos tagállamokkal.

Tisztelt elnök úr! Ha valóban sor kerül ezekre a tárgyalásokra, mindenképpen követelem – és azt hiszem, hogy ebben mindannyian egyetértünk –, hogy az Európai Parlament jusson szerephez a tárgyalások során.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! A lombardiai Villasantában, február 23-án egy használaton kívüli olajfinomító egyik tartályából példátlan mennyiségű szénhidrogén ömlött ki, és súlyosan beszennyezte a közeli Lambro folyó vizét.

A környezeti katasztrófa nagyságrendje – amelynek során több ezer köbméternyi olaj ömlött ki – nem csak a Lambro folyó ökoszisztémáját veszélyezteti – ami az állatvilágot érintő következményekkel is jár –, hanem annak veszélyét is magában hordozza, hogy az olaj az intézkedés ellenére továbbterjed a Pó folyóra, ami átszeli az egész Pó-síkságot és az Adria-tengerbe ömlik.

A helyzet kivételes és sürgető volta – ami odáig vezetett, hogy Lombardia tartománya szükségállapot kihirdetését kérte – azonban az Európai Unió beavatkozását is megkívánja – és ezt az elnökségen keresztül kívánom jelezni – mind a Pó térségét is magában foglaló, veszélyeztetett területeket érintő környezetvédelmi kezdeményezések egyeztetése szempontjából, mind azon pénzügyi források összegére vonatkozóan, amelyek a szörnyű környezeti katasztrófa által sújtott, hatalmas térség környezeti állapotának életbevágóan fontos helyreállításához lesznek szükségesek.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Az Európai Unión belül továbbra is kihívást jelentenek a regionális egyenlőtlenségek. Ez okból feltétlenül szükséges, hogy a kohéziós politika továbbra is támogassa a legkevésbé fejlett térségeket. Következésképpen üdvözlöm a balti-tengeri térségre vonatkozó EU-stratégiáról szóló kezdeményezést, valamint a Duna-menti térségre vonatkozó, már működő kezdeményezést.

Ugyanezen okokból szorgalmazom, hogy a Parlament körültekintően fontoljon meg más térségekre vonatkozó új stratégiákat. Délnyugat-Európában például Makaronézia (az Azori-szigetek, Madeira, a Kanári-szigetek és a Zöldfoki-szigetek) ugyanazokkal a kihívásokkal néz szembe, így egy erre a térségre vonatkozó stratégia javítaná a kommunikációs rendszereket, megóvná a környezetet, ösztönözné a növekedést, a tudományos információcserét, a munkahelyteremtést és a biztonságot, valamint elősegítené az illegális bevándorlás elleni

küzdelmet. Ez előrelépést jelentene Európa atlanti határvidéke számára is, és újabb hidat verne Európa és Afrika között.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Szeretnék rámutatni, hogy a szigeteket néha csak légi úton lehet megközelíteni, és hogy az üzemeltetési feltételek az utas- és áruforgalomtól függenek. Vannak olyan szigetek, ahol elég nagy a forgalom ahhoz, hogy az számos légifuvarozó céget odavonzzon, ami versenyhelyzetet és alacsony szállítási árakat von maga után, és így javítja a megközelíthetőséget, ugyanakkor vannak olyan térségek is – mint pl. az Azori-szigetek –, ahol sokkal kisebb az utas- és áruforgalom, és ez nem teszi vonzóvá az ilyen helyeket az üzemeltetők számára. Ennek eredményeképpen drágábbak a repülőjegyek, és ez akadályozza az emberek mobilitását és korlátozza a területek turisztikai vonzerejét, pedig mindezek elősegítenék a hatalmas fejlődési lehetőség kiaknázását és a gazdasági alap diverzifikálását, ily módon megerősítve és felvirágoztatva a térséget. Ez különösen nehéz akadályt jelent a mostani válságos időkben.

Ez azt jelenti, hogy az utas- és áruforgalom növelésének elősegítésében, valamint a piaci működés beindításának érdekében létfontosságú az átmeneti segítség. Azt is lehetővé tenné e sok turisztikai lehetőséget kínáló térségek számára, hogy bekerüljenek az Európa szélei felé terjeszkedő, transzeurópai hálózatok vérkeringésébe.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Annak ellenére, hogy sok közgazdász és politikus már arról beszél, hogy Európában vége a válságnak, még mindig annak negatív következményeivel küzdünk. Az Unióra vonatkozó, havi munkanélküliségi adatok egyre lehangolóbbak. Jelenleg több mint 23 millió európainak nincsen munkája. Ez azt jelenti, hogy a válság hiábavalóvá tette a foglalkoztatás elősegítésére tett, sokéves erőfeszítést. A munkanélküli fiatalok számának folyamatos növekedése rendkívül káros jelenség. Jelenleg minden ötödik európai fiatalnak nincsen munkája. Ez a helyzet feltételezhetően rendkívül káros társadalmi következményekhez fog vezetni, mint például a bűnözés, az alkoholizmus, a kábítószerrel való visszaélés és a családi problémák fokozódása. Ami a recesszióból való gyors kilábalást illeti, véleményem szerint jó hasznát vennék a legfőbb eszközünknek: a Közösség belső piacának. Jobb európai koordináció szükséges ahhoz, hogy teljes mértékben kiaknázzuk a közös gazdasági térség adta lehetőségeket. Tovább kell egyszerűsíteni a működési szabályait, és valódi gazdasági uniót kell kialakítanunk!

Claudiu Ciprian Tănăsescu (NI). – (RO) A bukaresti székhelyű Cantacuzino Nemzeti Mikrobiológiai és Immunológiai Kutató-Fejlesztő Intézettől visszavonták az injekciózható termékek – többek között vakcinák – gyártására és forgalmazására vonatkozó engedélyt, mivel február elején lejár a GMP engedélyük. A Cantacuzino Intézet várhatóan április második felében kapja meg újra a vakcinák gyártására vonatkozó engedélyt, miután a Cantacuzino Intézet vezetősége a Nemzeti Gyógyszerügynökséggel együtt korrekciós cselekvési tervet állított össze, amit jóváhagyott az Egészségügyi Minisztérium.

Nem szabad azonban megfeledkeznünk arról, hogy egy olyan, nemzeti és európai stratégiai jelentőségű intézet működésének felfüggesztése, mint a Cantacuzino Intézet, nagy potenciális veszéllyel jár. Ezért úgy vélem, hogy szorosabb ellenőrzést kell gyakorolni az európai intézmények felett, aminek révén elkerülhető, hogy a jövőben, európai szinten hasonló helyzet álljon elő.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Tisztelt elnök úr! A legmélyebb tisztelettel arra kérem Önt, hogy a következő két kritérium szerint készítsen listát holnapra mindazokról, akik egyperces felszólalásra jelentkeztek: elsősorban a szerint, hogy az előző plenáris ülésen felszólaltak-e vagy sem, másodsorban a kérésük időpontja szerint.

Minden tiszteletem az Öné és az elnökségé, de nem hiszem, hogy az elnökség privilégiuma, hogy tetszése szerint adjon felszólalásra időt. Léteznek bizonyos alapelvek, és az első alapelv az átláthatóság alapelve.

Holnapra várjuk a két kritérium – nevezetesen a kérésük időpontja és a szerint, hogy felszólaltak-e az előző plenáris ülésen vagy nem – szerint elkészített listát, és úgy látom, hogy más képviselők is egyetértenek ezzel.

Elnök. – Mint tudják, az általunk alkalmazott kritérium az, hogy a különböző képviselőcsoportok méretének alapján, egyenlő arányban biztosítsunk időt a felszólalásokra, és előnyben részesítsük azokat, akik a korábbi ülésen nem szólaltak fel. Ezeket a kritériumokat alkalmazzuk.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Tisztelt elnök úr! A Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportból senki sem szólalt fel ma, ugyanakkor más képviselőcsoportokból öt vagy hét képviselő is felszólalt. Erről kérdzem.

Elnök. – Ezt magyaráztam az előbb, Tremopoulos úr. Az Ön képviselőcsoportjából hárman kértek szót. Mindhárman felszólaltak az előző ülésen. Ezért alkalmaztuk ezt a kritériumot, hogy arányosan oszthassuk el a felszólalási lehetőségeket.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Önök választják meg ezeket a kritériumokat vagy az ülést előkészítő szolgálatok? Le vannak írva valahol?

Elnök. – A szót kérő képviselők listája megmutatja, hogy az előző ülésen mely képviselők szólaltak fel az eljárási szabályzat 150. cikke értelmében.

Az elnökség ezen adatok alapján adja meg a szót valamennyi képviselőcsoportnak. Véletlenül úgy jött ki a lépés, hogy a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportból szót kérő három képviselő már felszólalt az előző ülésen. Ezért nem részesítettük őket előnyben. Ez van. Megpróbálunk mindenkinek felszólalási lehetőséget biztosítani, a vonatkozó képviselőcsoport mérete és azon kritérium alapján, amit az előbb fejtettem ki azokra vonatkozóan, akik nem szólaltak fel az előző ülésen.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Ez lehet, hogy igen ésszerű kritérium, de le van-e fektetve bármilyen szabályban vagy a plenáris ülés vagy a Parlament eljárási szabályzatában?

Elnök. – Az elnökség felhatalmazása alapján értelmezi az ülés megfelelő, valamennyi képviselőcsoport számára tisztességes és kiegyensúlyozott lefolytatásának módját.

Chrysoula Paliadeli (S&D). – Tisztelt elnök úr! Meg szeretném kérdezni, hogy én rajta vagyok-e azok listáján, akik szót kértek mára, és hogy azon a listán is rajta vagyok-e, akik az előző plenáris ülésen felszólaltak. Lehetséges-e, hogy azonnal választ kapjak erre a kérdésre?

Elnök. – Máris tájékoztatom. Paliadeli asszony, Ön szerepel a Szocialisták Képviselőcsoportjából felszólaló képviselők listáján. A felszólalások sorrendjét az határozza meg, hogy milyen sorrendben kértek szót: olyan sorrendben szerepelnek a listán, amilyen sorrendben szót kértek. Az Ön képviselőcsoportjából hat képviselőnek adtuk meg a szót.

Chrysoula Paliadeli (S&D). – Tisztelt elnök úr! Milyen alapon?

Elnök. – Kronológiai sorrendben, időrendi sorrendben. Ön volt a nyolcadik ezen a listán.

Folytatnom kell az ülést.

(Közbeszólás)

Elmagyaráztam a kritériumokat. Mire kíváncsiak még?

Corina Crețu (S&D). – Tisztelt elnök úr! Az az egyetlen problémánk, hogy jó lenne előre tudni, ki kap szót. Este 10 óra van, és hiába ülünk itt, ha nem kapunk felszólalási lehetőséget. Úgy vélem, hogy szabályt kellene alkotnunk arról, hogy legalább két órával korábban megtudjuk, ki kap szót az egyperces felszólalások keretében.

Elnök. – Fontolóra fogjuk venni megjegyzéseiket.

John Bufton (EFD). – Tisztelt elnök úr! Egyáltalán nem az Ön hibája, de ez az egész teljes zűrzavar. Órák óta várjuk ma este, hogy felszólalhassunk. Este 10 óra van. Eljön az egyperces felszólalások ideje, száználmasan rövidre szabott az időnk. Ha saját régióink számára fontos kérdésekkel töltjük itt az időnket, biztosan időt kell, hogy kapjunk arra, hogy elmondjuk a mondandónkat.

Kell, hogy legyen valamilyen rendszer a szervezetükön, ezen a képtelen Parlamenten belül, hogy ténylegesen elmondhassuk, miért vagyunk itt, és hogy időt kaphassunk a felszólalásra. Képtelenség azt gondolni, hogy ennyi ideig itt várunk és ülünk annak reményében, hogy szót kapunk. Otthon, az Egyesült Királyságban az embereknek elégük van ebből a képtelenségből, mivel nem emelhetünk szót jogaik és az őket érdeklő témák mellett.

Ez teljesen siralmas. Kérem, továbbítsa Barroso úrnak. Korábban megemlítettem már neki, hogy ez az egész nem más, mint bohózat. Ha elvárják tőlünk, hogy itt legyünk hétfő, kedd, szerda és csütörtök este 10 órakor, legalább lehetőséget kellene, hogy kapjunk arra, hogy a tagállamainkat érintő fontos kérdésekben felszólaljunk. Kérem, uram, továbbítsa ezt a vezérének, mert ez nem demokrácia, hanem diktatúra.

Elnök. – Köszönöm. Hadd emlékeztessen arra, hogy Barroso úr nem az Európai Parlament, hanem a Bizottság elnöke!

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Tisztelt elnök úr! Ha mindeme civakodás helyett lehetőségünk lett volna felszólalni, talán jót tehattünk volna a választóinkkal, mivel este 10 óra van, és mindannyian tudjuk, hogy fel kellett volna szólnunk. Mindannyian azért vagyunk itt, hogy hangot adjunk a választóink igényeinek. A felszólalásra adott egy perc már önmagában is nagyon kevés, és meglátásom szerint elég arrogáns dolog megrövidíteni a listát.

Elnök. – Tisztelt hölgyeim és uraim! A helyzet világos. Fél óránk van ezekre a felszólalásokra, így tehát be kell tartanom a fél órát. A fél órát jóval meghaladja az az idő, amennyit igénybe venne, ha minden szót kérő felszólalna. Az elnökség ésszerű és tisztességes kritériumokat alkalmaz, és ez hatáskörünk részét képezi.

Megértem a csalódottságukat. Azt fogjuk tenni, hogy a plenáris üléseket előkészítő szolgálatok vezetőjével együtt megpróbálunk hozzávetőleges képet alkotni a felszólalások témájáról – mivel az soha nem lesz pontos, de legalább megközelítő elképzelésünk lesz róla –, hogy minimálisan csökkenjen a várakozók száma. Készségesen megteesszük ezt, és minden tőlünk telhetőt megteszünk az ügy érdekében.

Most engedelmeinkkel folytatjuk az ülést, mert különben egész éjjel itt ülhetünk ugyanazon a kérdésen rágódva.

Ezzel lezárult ez a napirendi pont.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Tunne Kelam (PPE), írásban. – Az EU és Fehéroroszország kapcsolatában ez a kritikus döntések ideje. A keleti partnerség program lehetőséget adott a fehérorosz rezsimnek arra, hogy enyhítsen a társadalom szigorú ellenőrzésén és megnyissa az utat a demokratikus reformok felé. Ez a folyamat azonban kölcsönös kell, hogy legyen. Az EU gazdasági támogatása és az együttműködési projektek indítása csak akkor vezethet megbízható haladáshoz, ha az EU minden jóakarató lépését valódi intézkedések követik Fehéroroszországban, egy nyitott demokratikus társadalom helyreállítása érdekében. A Szaharov-díjas Milinkevics pesszimistán ítéli meg a helyzetet. Elmondása szerint az emberi jogi helyzet nem javult. Az igazat megvallva romlott. Ugyanakkor figyelembe véve, hogy a Lukasenka vezette kormány minden eddigénél inkább függ a nyugati technológiájától, pénzétől és piacaitól, az EU-nak hathatós befolyása van a rezsim további magatartására. Először azonban meg kell értenünk, hogy a fehérorosz diktátor az próbálja kifürkészni, hogy az EU-beli partnerei mennyire tartják fontosnak a demokratikus reformokat. Ezért ennyire döntő fontosságú, hogy világos üzenetet küldjünk arról, hogy az EU prioritása, hogy az emberi jogi helyzet valóban megváltozzon.

21. Jelentős természeti katasztrófa Madeira autonóm tartományban (vita)

Elnök. – A következő pont a Bizottság nyilatkozata a Madeira autonóm tartományban bekövetkezett jelentős természeti katasztrófáról.

Günther Oettinger, a Bizottság tagja. – (DE) Elnök úr, tisztelt képviselők, a Bizottságot aggasztják és elszomorítják a Madeiran történt szörnyű események, különösen az áldozatok magas száma. Szeretném részvételem nyilvánítani Madeira minden olyan lakosának, akit érintett a katasztrófa. A Bizottság is részvételét nyilvánítja, elsősorban az áldozatok családjainak.

Tegnap a kollégám, Johannes Hahn, a Bizottság illetékes tagja beszélni tudott Madeira autonóm tartomány elnökével, Jardim úrral, aki elmondta, hogy a helyzet továbbra is súlyos, de a regionális és a nemzeti mentőalakulatok jól kézben tartják. Jelenleg tehát nincs szükség az Európai Polgári Védelmi Mechanizmus bevonására.

A károk viszont olyan súlyosak, hogy Madeira pénzügyi segítyt remél az EU Szolidaritási Alapjából. A Bizottság jelenleg vizsgálja az összes elképzelhető lehetőséget, és keresi a módját annak, hogy EU-s pénzügyi segítyt nyújthasson Madeirának. 2003-ban a szörnyű tűzvészt követően több mint 48 millió eurós szolidaritási segítyt tudtunk adni Portugáliának. A Szolidaritási Alapot 2002-ben hoztuk létre azzal a céllal, hogy pénzügyi segítyt tudjunk nyújtani uniós szinten azoknak a tagállamoknak, amelyeket komoly természeti katasztrófa sújtott.

A Szolidaritási Alap mobilizálásához azonban teljesíteni kell bizonyos kritériumokat. A legfontosabb előfeltétel a segítségnyújtásra vonatkozó kérelem beadása a portugál kormány részéről. Ha szabad emlékeztetnem Önöket, a Szolidaritási Alapot létrehozó rendelet általában csak olyan nagyméretű katasztrófák

esetében engedi meg az alap mobilizálását, amelyeknél a kár összege túllépi az érintett állam bruttó nemzeti jövedelmének 0,6%-ában meghatározott küszöbértéket. Portugália esetében ez most azt jelenti, hogy a kár összegének meg kell haladnia 958 millió eurót. Kivételes körülmények között azonban, illetve ha bizonyos feltételek teljesülnek, kisebb, „regionális” katasztrófáknál is adható segítség, különösen akkor, ha azok az egyik legkülső régiót érintik, például Madeirát. Mivel azonban a Bizottság még nem rendelkezik elegendő információval a kár mértékéről, korai lenne kimondani, hogy ezek a feltételek teljesülni fognak.

A portugál hatóságoknak most gyorsan és alaposan fel kell mérniük a kárt, és tíz héten belül be kell adniuk egy kérelmet a Bizottsághoz. Kollégám, Hahn úr ezen a pénteken találkozott a portugál belügyminiszterrel, Pereira úrral, hogy megbeszéljék a további teendőket. Március 6-án és 7-én Hahn úr Madeirára látogat, hogy első kézből tájékozódjon a károkról. Az Európai Bizottság Regionális Politikai Főigazgatósága minden olyan segítséget meg tud adni, amelyre a portugál hatóságoknak szükségük lehet a kérelem elkészítésében.

Szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy a Szolidaritási Alapunkból nyújtott pénzügyi segélyeket nem tudjuk azon nyomban kifizetni. Az Alap olyan eszköz, amely a katasztrófák pénzügyi következményeinek kezelésében segíti a tagállamokat, tehát nem azonnal igénybe vehető eszköz. A Szolidaritási Alap rendelkezésére álló források a tagállamok által a rendes költségvetésen felül befizetett kiegészítő hozzájárulásokból származnak. Ennélfogva szükség van az Európai Parlament, vagyis az Önök, valamint a Tanács jóváhagyására, melyet módosítás formájában lehet megadni. A teljes folyamat a kérelem beadásától kezdve a segély kifizetéséig több hónapig tart. Mi a Bizottságban azonban mindent megteszünk azért, hogy a lehető legrövidebbre fogjuk ezt a folyamatot.

A Strukturális Alapok nem használhatók fel azonnali vészintézkedésekhez. Ezekből a hosszú távú rekonstrukcióhoz lehet némi segítséget adni. A Bizottság meg fogja vitatni a rövidtávon megvalósítható lehetőségeket és a lehetséges ésszerű és szükséges programmódosításokat a portugál közigazgatási hatóságokkal.

Szeretném biztosítani Önöket, hogy a Bizottság a saját hatáskörében mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy segíteni tudjon a madeirai embereknek és hatóságoknak a szörnyű természeti katasztrófa kezelésében.

Nuno Teixeira, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (PT) Nehezen találok ma szavakat ebben a Házban, és olyan ember megrendülésével szólok fel, aki személyesen is átélte és végignézte a Madeirára múlt szombaton lesújtó tragédiát. Természetesen osztozom abban a fájdalomban és bánatban, amelyet annak a 42 áldozatnak a családja érez most, akikről már tudjuk, hogy életüket veszítették, és szeretném részvételemet és tiszteletemet nyilvánítani a családoknak az őket ért veszteség miatt.

A katasztrófa valódi mértékét még nem tárták fel, mivel a kereső- és a mentőalakulatok, akik szombat óta megállás nélkül dolgoznak, és gigászi erőfeszítéseket tesznek – melyek előtt ezúton is tisztelgek – most fogják elérni a lakosság legelszigeteltebb csoportjait. Félő, hogy az áldozatok száma még emelkedhet.

A helyszínen nagymértékű pusztulás nyomai láthatók, és jelentős anyagi kár keletkezett a közlekedési útvonalakban, mivel sok út és híd teljesen megsemmisült, és nagy kár érte a létfontosságú szolgáltatásokat, mint például a víz- és áramellátást. Több mint 600 embert kellett kitelepíteni, akik elveszítették az otthonukat és személyes ingóságait. A katasztrófa gazdasági és társadalmi hatásai nem teszik lehetővé, hogy az emberek visszatérjenek a normál életvitelükhöz. Mindazonáltal most már előre is kell tekintenünk. Szolidaritást, reményt és bizakodást sugárzó üzenetet kell küldenünk az érintetteknek. Segítséget kell adnunk, és az Európai Uniónak és a Parlamentnek különösen fontos szerepe van ebben, mivel ők alapvető szerepet játszanak a Szolidaritási Alap mobilizálásában. Amikor arra kérnek minket, hogy cselekedjünk, akkor ezt azonnal meg kell tennünk, mert nem kérhetjük az érintetteket arra, hogy várjanak, különösen akkor, amikor a legnagyobb szükségük van ránk.

Ennélfogva a Bizottsághoz és elnökéhez, Barroso úrhoz és Johannes Hahnhoz, a Regionális Politika Biztosához fordulok. Örülök, hogy hamarosan Madeirára kíván látogatni, és arra kérem őt, hogy vigye el ezt a reményről, segítségnyújtásról és rekonstrukciós támogatásról szóló üzenetet, mert most ismét újjá kell építenünk azt, amit a természet sajnos elvett tőlünk. Őszintén hiszem, hogy ezt meg is fogjuk tenni, mert ahogyan Madeira himnusza is tanítja nekünk, „a madeirai emberek alázatosak, sztoikusak és bátrak. Ők azok, akik felszántották a földet a kemény sziklák között; ők azok a hősök, akik a vad hegyek között dolgoznak. Madeira történelmét magasra fogják emelni, és a munkájukkal boldogságot és dicsőséget fognak kivívni.”

Edite Estrela, az S&D képviselőcsoport nevében. – (PT) Az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoport nevében szeretném részvétünket nyilvánítani az áldozatok családjainak, és szeretném szolidaritásunkról biztosítani azokat, akiket érintett az a tragédia, amely a portugál Madeira

autonóm tartományban e hó 20. napján történt. Az özönvízszerű eső, az erős szél és a viharos tenger a felismerhetetlenségig tönkretették a turisták által kedvelt Funchal város központját, pusztulást és halált hagyva maguk után. Az állami és a magán infrastruktúrában is komoly károk keletkeztek, csakúgy, mint a természeti környezetben és a kulturális örökségben. A kezdeti becslések szerint, Biztos úr, a kár meg fogja haladni az 1 milliárd eurót, tehát teljesülni fog a Szolidaritási Alap erre vonatkozó kikötése. Sajnos több tucat embert gyászolnak a hozzátartozóik, jelentős a sebesültek és eltűntek száma, és több százan maradtak otthon nélkül. A pusztulásról és szenvedésről készült képek bejárták a világot, és senki nem maradt közömbös. A világ mind a négy sarkából érkeztek együttérző megnyilvánulások.

Az Európai Uniónak és az Európai Bizottságnak is tevélegesen be kell bizonyítania, hogy szolidáris ezzel a legkülső sziget tartománnyal, és sürgősen mobilizálnia kell a Szolidaritási Alapot, hogy csökkenteni tudjuk a súlyos társadalmi és gazdasági következményeket, és segíteni tudjunk abban, hogy az érintett területeken mielőbb visszatérjen az élet a rendes kerékvágásba.

Végezetül, Biztos úr, a következőt kérdezem: ez a Parlament már jóváhagyta a Szolidaritási Alap módosításait. Miért nem léptek életbe ezek a módosítások? Miért nem alkalmazzuk őket?

Marisa Matias, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) A mai plenáris ülést egyperces csenddel kezdtük. Ez az egyperces csend kettős jelentéssel bír: először is együttérzés a Madeirát ért katasztrófa áldozataival és családjaikkal, másodsor pedig tiszteletadás mindazoknak, akik fáradhatatlanul segítik az áldozatokat.

Az egyperces csendet használjuk fel arra is, hogy elgondolkozzunk olyan dolgokon, amik túlmutatnak az azonnali problémákon. A Madeirán látott jelenség egyre gyakrabban elő fog fordulni. Az éghajlatváltozás az oka annak, hogy újra és újra bekövetkeznek ezek a szélsőséges események, és nekünk meg kell tanulnunk kezelni őket. A természeti katasztrófákat nem tudjuk elkerülni, de azt sem engedhetjük, hogy mindig ilyen tragikus hatással legyenek az emberek életére. Ezért olyan tervezési és fejlesztési irányelveket kell kiharcolnunk, amelyek a közjót szolgálják. Végül megemlítenék valamit, elnök úr, ami mindennél fontosabb, és ami idehozott minket: az Európai Bizottságnak, az Európai Parlamentnek és az európai intézményeknek képeseknek kell lenniük arra, hogy azonnal reagáljanak a vészhelyzetekre. Ehhez pedig pénzügyi erőforrásokra és kellően gyors cselekvésre van szükség.

Nuno Melo (PPE). – (PT) A madeirai tragédia számos emberéletet követelt, nagy anyagi kárt okozott, és teljesen letarolta annak a portugál szigetnek a felszínét, amely oly büszke volt a világ minden tájáról érkező külföldi látogatók által megcsodált szépségére. Úgy gondolom, hogy senki, még Portugáliában sem – sőt, ott a legkevésbé – lehetett felkészülve azokra a borzalmas képekre, amelyeket az otthonunkba hoztak az egymást követő híradások arról, hogy embereket sodor el a víz, házak merülnek el, hidak omlanak össze, és a teljes tájképet megváltoztatja a természet ereje.

Amint az itt elhangzott nyilatkozatokból is látható, mindennek ellenére nem egyszerűen arról van szó, hogy Portugália egyik tartományában tragédia történt. Arról van szó, hogy az Európai Unióban történt katasztrófa, és az Uniónak a szolidaritás jegyében fenntartások nélkül segítséget kell nyújtania. Feltétel nélkül segítséget kell adnunk az áldozatok családjainak, és azoknak, akik hirtelen nincstelenné váltak, és segítenünk kell az épített környezet helyreállításában azzal, hogy helyrehozzuk Madeira szigetén mindazt, amit a természet tönkretett. Ez, elnök úr, biztos: a madeirai himnusz által közvetített üzenetet már említette valaki, de én a portugál himnusból is merítettem, amely azt mondja, hogy „a tenger hősei, nemes emberek, bátor nemzet”. Valóban bátor emberek azok, akik – ahogyan azt már sokszor megmutatták a történelem folyamán – mindig tudták, hogy hogyan fordítsák jobbra a dolgokat nehéz időkben, és hogyan győzzék le a szerencsétlenséget.

Ezt most ismét meg fogják tenni, de ezúttal minden bizonnyal az egész Európai Unió szolidaritásával és segítségével.

Constanze Angela Krehl (S&D). – (DE) Elnök úr, szomorú oka van a mai vitának. Madeirát hihetetlen természeti katasztrófa sújtotta, és most részvétünket nyilvánítjuk az érintett családoknak. Az Európai Uniónak segítenie kell ebben a helyzetben. Az egész Európai Unió szolidaritására szükség van most, és csak ismételni tudom azt, ami már elhangzott. Kérem a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb mobilizálja a Szolidaritási Alapot, hogy segítséget tudjunk nyújtani. Kérem a Tanácsot, hogy gondoskodjon arról, hogy a Szolidaritási Alapnak a Parlament által két évvel ezelőtt elfogadott reformja végre megvalósuljon, mert akkor gyorsabban tudnánk segítséget nyújtani az érintett régióknak.

Közben a jövőre is gondolnunk kell. Az utóbbi években Madeira sok támogatást kapott a strukturális alapokból, és ez az elkövetkező években is így lesz. Ezeket a forrásokat arra kell felhasználni, hogy megelőző intézkedéseket tegyünk annak érdekében, hogy csökkenteni lehessen a természeti katasztrófák szörnyű

következményeit és az általuk okozott szenvedéseket. Ez olyan dolog, amit az Európai Uniónak meg kell valósítania a különböző régiókban, így Madeirán is.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) A Madeira szigetén történt katasztrófa vészintézkedéseket igényel, és megköveteli, hogy nyújtsunk rendkívüli pénzügyi segítséget az autonóm tartomány számára. Ezt a segítséget a megsemmisült vagy megsérült infrastruktúra és közművek helyreállítására kell fordítani, valamint a tragédia különböző – gazdasági, társadalmi vagy családi – vonatkozásai által érintett emberek számára kell rendelkezésre bocsátani.

A tragédiák nem igazságosak; szinte mindig azok veszítenek a legtöbbet, akiknek a legkevesebbük van. Ezért nagyon fontos azonosítani és lehetőség szerint kártalanítani azokat, akik elveszítették valamelyik családtagjukat, az otthonukat és a megélhetésüket. Ami Madeirán történt, az drámai módon rávilágított arra, hogy mennyire fontos az együttműködés és a szolidaritás erősítése az Európai Unióban és a katasztrófa-megelőzés területén. Eljött az ideje, hogy kialakítsunk egy olyan pénzügyi keretrendszert a megelőzéshez, ami megerősíti és kihasználja az olyan mechanizmusokat, mint például a kohéziós politika, a vidékfejlesztési politika és a regionális politika, és segít a tagállamoknak olyan intézkedések végrehajtásában, amelyek védik az embereket, a környezetet és a gazdaságot.

Danuta Maria Hübner (PPE). – Elnök úr, a Regionális Fejlesztési Bizottság minden tagját mélységesen elszomorítja az emberéletek elvesztése Madeirán, és az a szándékunk, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk annak érdekében, hogy segítsünk Madeirának ebben a nehéz helyzetben. A nemzeti és a regionális hatóságok természetesen máris mindent megtesznek azért, hogy enyhítsenek az emberek szenvedésén, különösen azokén, akik fedél nélkül maradtak, és várjuk, hogy mielőbb kérjenek európai segítséget az Európai Szolidaritási Alaptól. Biztos vagyok benne, hogy a kérésüket minden érintett a lehető legnagyobb sürgősséggel fogja kezelni.

Kérjük az Európai Bizottságot, hogy mobilizálja minden erőforrását, és a portugál hatóságokkal együtt vizsgálja meg, hogy a folyamatban lévő európai programokat hogyan lehet úgy módosítani, hogy segíteni tudjanak Madeirának. Szeretném hangsúlyozni, hogy a meglévő Szolidaritási Alap továbbra is a jól ismert korlátok között működik. 2005 áprilisában a Bizottság elfogadott egy javaslatot a rendelet módosítására, és ezt a Parlament is első olvasatra elfogadta 2006 májusában. Annak ellenére, hogy tagadhatatlanul szükség lenne egy rugalmasabb Szolidaritási Alapra, és annak ellenére, hogy ki kellene bővíteni a hatáskörét az előre nem látható, ember által okozott katasztrófákra és bűncselekményekre és természeti csapásokra is, a Tanács 2006 májusa óta nem tudott közös álláspontot elérni az alap felülvizsgálatával kapcsolatban.

A Madeirán történt szörnyű események fényében ma minden eddigénél világosabban látjuk, hogy olyan Szolidaritási Alapra van szükségünk, amely hatékonyan meg tud felelni a kihívásoknak, és azonnali és hatékony segítségnyújtást tesz lehetővé az Unió számára olyan esetekben, amikor a tagállamokban katasztrófa történik. Kérem tehát a spanyol elnökséget, hogy kezdeményezze ismét a Szolidaritási Alap módosítását, és bizonyítsa be ezzel, hogy az igazi európai szolidaritási szellem továbbra is az egyik legfontosabb tulajdonságunk.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a katasztrófák bekövetkezése nyilvánvalóan a globális felmelegedés egyik következménye. Meg kell tanulnunk kezelni ezeket a jelenségeket, melyek egyre gyakrabban fordulnak elő. Felmerül tehát az a kérdés, hogy a segítséget nem a Globalizációs Alkalmazkodási Alapból kellene-e nyújtani, különösen a madeirai dolgozóknak, mert bizonyára sok munkahely megsemmisült, és nem kellene-e támogatnunk a kis- és középvállalkozásokat a rekonstrukciós munkában. Igen jelentős segítséget tudnánk nyújtani, főleg a kisipari és szolgáltatási szektorban.

Kérem tehát a Bizottságot, hogy vizsgálja meg, hogy nem lehetne-e azonnal rendelkezésre bocsátani a Globalizációs Alkalmazkodási Alap erőforrásait.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EL) Elnök úr, én is legmélyebb sajnálatomat szeretném kifejezni a Madeirát ért bibliai katasztrófa miatt, és osztatlan támogatásomról szeretném biztosítani a portugál kormányt. Remélem, hogy az áldozatok és az eltűnt személyek számát tekintve a tragikus veszteségek már nem fognak tovább emelkedni.

A bolygó SOS üzenetet küld nekünk. A termőföld eszeveszett kizsákmányolása és az ipari fejlődés következtében kialakuló éghajlatváltozás jól mutatja, hogy mennyire sérülékeny a környezet. A Németországban és a kelet- és közép-európai országokban a közelmúltban bekövetkezett katasztrófális árvizek és a görögországi erdőtüzek olyan sebeket hagytak, amelyek máig sem gyógyultak be. A katasztrófák nem ismerik az országhatárokat.

Kérem tehát az Európai Bizottságot, hogy adjon pozitív választ az Európai Parlament azon kérésére, hogy közösségi szinten tegyünk hathatósabb intézkedéseket a természeti és az ember által okozott katasztrófák és azok hatásainak megelőzésére.

A madeirai áldozatok számára azonnali támogatást kérek. Nagyon fontos, hogy legyen hatékony közösségi politikánk, speciális vészalapunk, és képesek legyünk olyan intézkedéseket tenni, amelyekkel bürokratikus folyamatok nélkül azonnal helyre tudjuk állítani a károkat.

Őszinte részvétem az áldozatok hozzátartozóinak.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) A Madeirán történt tragédia által érintett családoknak mély együttérzésünket és teljes szolidaritásunkat kívánjuk kifejezni, és fejet hajtunk az elhunytak és sebesültek előtt, valamint a több száz kitelepített ember előtt. A szörnyű katasztrófa után a Madeira autonóm tartomány lakosságának küldött, szolidaritásról és reményről szóló üzenethez az is hozzátartozik, hogy gyors intézkedésekkel és egyszerűsített és rendkívüli eljárásokkal segítsünk azoknak, akiknek az élete és a vagyona romokban hever.

Mobilizálnunk kell a Szolidaritási Alapot, de minden más lehetséges alapot is fel kell használnunk, és olyan vészintézkedéseket kell tennünk, amelyek gyorsan elérik a katasztrófa által érintett családokat, hogy Madeira autonóm tartomány gyorsan újjá tudja építeni a teljes érintett területet. Jelenleg a legfontosabb szempont a gyors megvalósítás szükségessége.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Elnök úr, a Madeirát leromboló tragikus özönvíz arra emlékeztet minket, hogy az éghajlatváltozás és a tervezés és az infrastruktúra hiánya által okozott természeti katasztrófák, valamint az információk és a készenlét hiánya emberi tragédiába torkollhat, ahogyan ebben az esetben is történt.

Arra is emlékeztetném a tisztelt Házat, hogy néhány nappal ezelőtt hatalmas árvizek öntötték el Európa más területeit is, például Bulgáriát és a görögországi Evrosz régiót, és nagy anyagi kárt okoztak.

Emlékeztetném a tisztelt Házat továbbá, hogy a 2007/60/EK számú irányelv megköveteli, hogy a tagállamok a területükön található minden földrajzi medencére és partvidéki területre előzetes árvízkezelési felmérést készítsenek 2011-ig.

Kötelességünk nyomást gyakorolni a nemzeti kormányokra annak érdekében, hogy ezt az irányelvet betartsák a tagállamok. Az Európai Uniónak is kötelessége azonban – és ezt aligha vitatja bárki is –, hogy még intenzívebb cselekvési tervet dolgozzon ki a természeti katasztrófák megelőzése és az ellenük történő védekezés terén, tehát végső soron az emberi élet védelmében.

Andres Perello Rodriguez (S&D). – (ES) Elnök úr, egyszer tűzvész üt ki, máskor szárazság pusztít, néha pedig pusztító áradások történnek, mint most is, de az biztos, hogy az utóbbi időben az Unió déli része lett a legjobb és letragikusabb bizonyítéka az éghajlatváltozás szörnyű következményeinek. Ha lenne egy európai obszervatóriumunk, egyértelműen kimutatná, hogy ez a helyzet, az éghajlatváltozás elleni harc tehát rendkívül fontos.

Az is fontos azonban, hogy most sürgős segítséget nyújtsunk Madeirának ebben a tragédiában, és kérjük, hogy a Bizottság késedelem nélkül cselekedjen, méghozzá a lehető legsürgősebben.

Ezek azok az alkalmak, amikor az Uniónak meg kell mutatnia, hogy hatékony, képes támogatást adni, és közel áll a polgárokhoz, különösen azokhoz, akiknek erre a legnagyobb szükségük van.

Jómagam, az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoport spanyol tagjaival együtt támogatni fogom azt a határozatot, hogy adjunk segítséget kedves szomszédunknak, Portugáliának és Madeirának. Kérjük a Bizottságot, hogy késedelem nélkül vegye fel a kapcsolatot a portugál kormánnyal, és feltételek kiszabása, valamint az erőforrásokkal történő garaszkodás nélkül működjön együtt, hogy enyhíteni lehessen a tragédia szörnyű következményeit.

Seán Kelly (PPE). – Elnök úr, a madeira torta gyerekkorom óta kedvenc süteményem, és amikor megtudtam, hogy létezik egy Madeira nevű szép sziget is, azonnal rabul ejtett. Amikor tehát értesültem a múlt szombaton bekövetkezett pusztításról, nagyon együtt éreztem az ottani emberekkel, különösen barátommal, Nuno Teixeirával, valamint a többi portugál kollégával, mert az én körzetemben is voltak nagy árvizek éppen karácsony előtt.

Nagyon örültem annak, amit a biztos úr mondott, és annak is, ahogyan mondta, amikor baráti segítséget ígért a madeirai embereknek ebben a nehéz időszakban, melyet a jövőben valószínűleg Fekete Szombatként fognak emlegetni.

Tágabb vonatkozásban véleményem szerint meg kell vizsgálnunk a Szolidaritási Alap használatának kritériumait. A GDP 6.6%-át jelentő 985 millió eurós határ túl magas, mert sok tragédia inkább helyi jellegű, noha okozhat nagy károkat.

Ezt meg kell vizsgálnunk. Rövidtávon azonban minden tőlünk telhetőt megteszünk Madeiráért, és üdvözlöm a Biztos úr ez irányú nyilatkozatát.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) A Szabadság és Demokrácia Európája képviselőcsoport nevében szeretném szolidaritásomat kifejezni Madeira lakosságával, és hangsúlyozni azt a mély meggyőződésemet, hogy az érintettek számára előbb fog érkezni az európai segély, mint Haiti esetében. Szeretném hinni, hogy mind az Európai Bizottság, mind a portugál kormány hatékonyabban fog reagálni a madeirai természeti katasztrófára, mint a korábban történt szerencsétlenségekre.

Támogatom azokat a képviselőtársaimat, akik azt követelik, hogy javítsuk azokat a mechanizmusokat, amelyekkel EU segélyt lehet adni természeti katasztrófák esetén, hogy a segélyeket hatékonyan és gyorsan el tudjuk juttatni a rendeltetési helyükre.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Én is támogatásomról szeretném biztosítani a Madeira szigetén szombaton történt tragikus események áldozatainak családait és barátait.

Mint az Azori-szigetek szülőtte, mint portugál, és mint európai, a Parlamenthez és az Unióhoz fordulok, és kérem őket, hogy tanúsítsanak tevételes szolidaritást Madeira autonóm tartománnyal és lakosságával.

Az EU-nak éreztetnie kell a jelenlétét a régiókban, és ilyen alkalmakkor, amikor a szolidaritásra minden eddiginél nagyobb szükség mutatkozik, még fontosabb, hogy éreztessük a jelenlétünket.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök úr, először is hadd fejezzem ki mélyszégy együttérzésemet az áldozatok és az érintett családok irányában. Ausztriában van egy egyszerű mondás: aki gyorsan segít, az kétszer annyit segít. Nem szabad, hogy ez gondot jelentsen. Gyorsan meg kell találnunk azokat a forrásokat, amelyekből rendelkezésre tudjuk bocsátani a szükséges összegeket, és késedelem nélkül segíthetünk azoknak, akiknek erre szükségük van. Elemzésekre is szükség lesz.

Mint hegyvidéken lakó ember, pontosan értem, hogy mi történhetett Madeirán. Hasonló hibákat követtek el, mint az én hazámban. Mi is tereprendezési és vízpépítési munkákat végeztünk, melyek során nem vettük figyelembe a természetet, és a kis patakokból és csatornákból nagy folyók lettek. Ezek az események két-három évvel ezelőtt voltak napirenden Ausztriában, és elborzadva, vagy azt is mondhatom, hogy őszinte részvétellel és megértéssel figyeltem őket. A romok eltakarítása és a károk behatárolása után azonnal együtt kell működnünk abban, hogy helyre hozzuk ezeket a hibákat. Ebben felajánljuk a segítségünket. Mi is kaptunk nemzetközi segítséget a Galtürben bekövetkezett nagy lavinabalesetnél. Azért volt szükség a nemzetközi segítségre, hogy egy teljes falut ki tudjunk üríteni, és légi úton ki tudjuk menteni az embereket. Most is pozitív jelzést kell küldeni, és nemzetközi európai szolidaritást kell mutatnunk, és ami engem illet, készen állok mindent megtenni ennek érdekében.

Elisa Ferreira (S&D). – (PT) Szeretném együttérzésemet kifejezni a madeirai emberek fájdalmával, és kérem az európai intézményeket, különösen a Bizottságot, hogy szabadítsanak fel minden rendelkezésre álló erőforrást, és tegyenek meg a hatáskörükön belül mindent annak érdekében, hogy segíteni tudjanak. Azt is szeretném hangsúlyozni, hogy ilyen szerencsétlenségek bekövetkezésekor sokkal nehezebb a következmények kezelése, ha a baj szegény országban és szegény régióban történik. Madeira esetében azt is figyelembe kell vennünk, hogy Madeira gazdasági alapjait rázta meg a katasztrófa, mivel a sziget erősen függ az idegenforgalomtól, ezért kettős csapást szenvedett. A természetes szépsége, a közlekedési útvonalai és a megszokott életszínvonal teljesen megsemmisültek. Teljesen más a helyzet tehát akkor, amikor ilyen súlyos probléma szegény országban és szegény régióban történik, különösen egy olyan hegyvidéki, és idegenforgalomra épülő régióban, mint például Madeira is.

Elegendhetetlen tehát, hogy ne várjuk tovább a Szolidaritási Alap összes kért és javasolt módosításának végrehajtásával, melyekről most is szó volt. Ezeket azonnal életbe kell léptetni, mert az éghajlatváltozás miatt ezek az események sajnos újra és újra be fognak következni, különösen Európa szegényebb régióiban, mivel ott fordulnak elő özvívízszertű esők és tikkasztó szárazságok a nyár folyamán.

Günther Oettinger, *a Bizottság tagja*. (DE) Elnök úr, tisztelt képviselők, szeretném megköszönni a lehetőséget, hogy szólhatok Önökhöz itt a Parlamentben a madeirai áradás ügyében.

Önök az imént kiváló felszólalásokkal kérték a Bizottságot, hogy segítsen Madeirának a jelenlegi helyzetében, és mutassa meg az igazi európai szolidaritást. A Bizottság készen áll minderre. Azt azonban, hogy pontosan hogyan fogjuk ezt megtenni, még ki kell dolgozni a következő napok és hetek folyamán, szoros együttműködésben a portugál hatóságokkal. Az Alap szabályait be kell tartanunk, és be is fogjuk. Ahol engednek némi mozgásteret, ott a Bizottság fel fogja azt használni Madeira javára. Először is fel kell mérni a károkat, majd el kell készíteni és be kell nyújtani a segítségnyújtás iránti kérelmet. Ilyen sorrendben kell történniük a dolgoknak. A Regionális Politikai Főigazgatóság és a kollégám, Hahn biztos úr, tanácsot és támogatást fognak adni ebben.

Estrela asszony azt kérte, hogy fejlesszük tovább az Alap fő irányelvét és szabályait. A Bizottság már több mint négy évvel ezelőtt beadott egy javaslatot ezzel kapcsolatban, amelyet a Parlament is támogatott. Jelenleg még mindig a Tanács előtt áll. A tisztánlátás kedvéért szeretném azonban elmondani, hogy az akkor tett javaslataink nem biztosítanak jobb lehetőségeket a segítségnyújtásra ebben a konkrét esetben. Igaz, hogy a megelőzésre továbbra is nagy figyelmet kell fordítanunk a politikánkban. A kohéziós politika tehát megfelelő eszközt jelent.

Még egyszer szeretném biztosítani Önöket arról, hogy a Bizottság minden tőle telhetőt megtesz a madeirai lakosság és kormányzat támogatása érdekében, hogy meg tudjanak birkózni a szörnyű helyzet következményeivel.

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY

alelnök

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra a márciusi I. ülésen kerül majd sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *írásban*. – (PT) Mély sajnálatomat szeretném kifejezni, és őszinte részvéteimet nyilvánítani a Madeirát ért természeti katasztrófa áldozatainak hozzátartozói számára.

Madeira minden lakosával, az intézményeivel és a kormányával is szolidaritást szeretnék vállalni. Kérem az Európai Unió intézményeinek szolidaritását is, hogy gyorsan és rugalmasan alkalmazzák a Szolidaritási Alapot, különösen abban a tekintetben, hogy a lehető legnagyobb összeget biztosítsák, szem előtt tartva, hogy Madeira speciális helyzetben van, egyrészt mint sziget, másrészt mint az EU egyik legkülső régiója.

Kérem az Európai Bizottságot, hogy alkalmazza a Strukturális Alapokat – az Európai Regionális Fejlesztési Alapot, az Európai Szociális Alapot és a Kohéziós Alapot – gyors és egyszerűsített eljárásokban.

Kérem egyben az Európai Bizottság jóakarátát is, hogy tárgyaljon a Strukturális Alap erőforrásainak átcsoportosításáról a megfelelő hatóságokkal, közösségi keretek között, figyelembe véve a katasztrófát.

José Manuel Fernandes (PPE), *írásban*. – (PT) Mély együttérzésem és szolidaritásomat szeretném kifejezni a madeirai emberek, intézmények és a regionális kormány számára a Madeira autonóm tartományt február 20-án sújtó vis maior jellegű tragédia kapcsán, mely több tucat emberéletet követelt, és amelyben sokat eltűntek, megsérültek és jelentős anyagi károkat szenvedtek. A helyzet gyors és hatékony szolidáris intézkedéseket követel az EU-tól. A Szolidaritási Alap kiosztásában minden érintettnek a lehető leggyorsabban kell eljárnia, hogy késedelem nélkül mobilizálni lehessen a forrásokat. Az is életbe vágóan fontos, hogy az Európai Unió különböző alapjait rugalmasan mobilizálni lehessen előre történő kifizetésekkel, egyszerűsített eljárásokkal és nagyobb mértékű közös finanszírozással Madeira autonóm tartomány igényeinek teljesítése érdekében. Támogatjuk, hogy a Szolidaritási Alapot úgy módosítsák, ahogyan azt a Parlament már kérte. Ennek az alapnak vészhelyzetben igénybe vehető alapként kell működnie, melyben az átfutási idő sokkal rövidebb, és nagyobb összegek állnak rendelkezésre.

Krzysztof Lisek (PPE), *írásban*. – (PL) Szeretném részvéteimet nyilvánítani azon áldozatok családjainak, akik a madeirai heves esőzések által okozott áradásokban és földcsuszamlásokban veszítették életüket. A természetet nem lehet becsapni, és mivel nem tudjuk megakadályozni a természeti csapásokat, mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy megelőzzük a romboló hatásukat, és segítsünk az áldozatoknak. A

természeti csapások és más válsághelyzetek vonatkozásában az Európai Unió legyen képes gyors és hatékony cselekvésre a megfelelő erőforrások felhasználásával. Ezzel kapcsolatban, ahogyan már hangsúlyoztam azokban a módosításokban, amelyeket Danjean úrnak az Európai Biztonsági Stratégiával és a Közös Biztonsági és Védelmi Politikával kapcsolatban készített jelentéstervezetéhez adtam be, nagyon fontos annak biztosítása, hogy a válsághelyzetekre való reagálás eszközei hatékonyan működjenek, és ezt jó szervezéssel és parancsközpontokkal lehet elérni, melyek megfelelnek az első és második pillér keretében végrehajtott intézkedések igényeinek. A jó tervezés és e központok hatékony kezelése lehetővé teszi a sikeres intézkedéseket az Európai Unió tagállamainak területén, valamint egyéb segítségre szoruló államokban.

Az EU-ban elsősorban a mentési, rendőrségi, katonai és tűzoltási tevékenységek jobb koordinációja szükséges. Ennek során igénybe kell venni a speciálisan kiképzett egységeket, például a lengyel tűzoltóság kereső- és mentőcsoportját, amely ENSZ tanúsítással is rendelkezik.

22. Az Európai Közösségen belüli energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projektek (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Adina-Ioana Vălean jelentése, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében, az Európai Közösségen belüli energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projekteknek a Bizottság részére való bejelentéséről és a 736/96/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2009)0361 – C7-0125/2009 – 2009/0106(CNS)) (A7-0016/2010).

Adina-Ioana Vălean, előadó. – Elnök asszony! Nagyra értékelem, hogy itt van a plenáris ülésen ma este. Szeretnék köszönetet mondani az összes árnyékelőadónak a jelentés kapcsán lefolytatott gyümölcsöző megbeszélésekért és az elvégzett munkáért. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése szélesebb hatáskört biztosít az Európai Uniónak az energiapolitika területén. Meggyőződésem, hogy ha a tagállamok együttműködnek ezen a területen, akkor Európa biztonságosabb, olcsóbb és hatékonyabb energiaellátásról képes gondoskodni polgárai számára. Együttesen minimálisra csökkenthetjük az előre nem látható események hatásait, ilyen volt például az európai gázellátás múlt télen tapasztalt megszakadása.

Európa természetesen nem avatkozhat bele a határain kívül zajló gázforgalomba és az ilyen jellegű vitákat sem oldhatja meg, viszont gondoskodhatunk arról, hogy infrastruktúránk képes legyen megbirkózni az ellátási hiányokkal vagy kimaradásokkal, emellett átláthatóbbá és hatékonyabbá tehetjük a piacot. Európa nagyon magasra állította a mércét napirendjében. Tavaly elfogadtunk egy harmadik energiacsomagot, amelynek célja egy versenyképesebb és hatékonyabb energiapiac biztosítása. A Parlament napirendjén szerepel egy rendelet a gázellátás biztonságáról, és az energiaipari infrastruktúrát érintő beruházások bejelentését szabályozó rendeletre vonatkozó holnapi szavazás is hozzájárul majd a piac átláthatóbbá és kiszámíthatóbbá tételéhez.

Ennek kapcsán szerintem nagyon sajnálatos lenne, ha elszalasztanánk azt a lehetőséget, amelyet ez az új eszköz felkínál, és nem alkalmaznánk a Lisszaboni Szerződés új 194. cikkében szereplő megfelelő jogi alapot. Ez egy nagyon fontos intézményi, politikai és jogi szempont. Ez a rendelet nemcsak az információgyűjtés eszköze, hanem átfogó képet ad az energiaipari infrastruktúrát érintő beruházásokról a döntéshozás alapjaként. Amennyiben tehát a Tanács nem a megfelelő jogi alapokon fogadja el ezt a rendeletet, akkor szerintem a Parlamentnek tovább kell vinnie ezt az ügyet az Európai Bíróságon, és biztosíthatom önöket afelől, hogy ezt meg is fogja tenni.

Ami a lényegét illeti, korábban elmondtam ezt Barroso úrnak, és most önnek is elmondom, Oettinger biztos úr: Európa fordulóponthoz érkezett, és most társaságaink támogatását és a versenyképesség pozitív környezetének megteremtését kell prioritássá tennünk, sokkal inkább, mint valaha. Ezért erős politikákra, és különösen sokkal megbízhatóbb energiapolitikára van szükségünk. A végcél a biztonságos és olcsó energia biztosítása polgáraink és társaságaink számára egyaránt. Ebben a felfogásban azt szeretném remélni, hogy az adatok összegyűjtése nem válik öncéllá. Gondoskodnunk kell arról, hogy ez a rendelet ne hozzon létre újabb bürokratikus terheket a társaságok számára, és meg kell erősítenünk az érzékeny üzleti információk védelmét.

Más téma: csak sajnálni tudom, hogy a PPE és az S&D Képviselőcsoport beterjesztett egy módosítást, amely szerint az európai uniós társaságoknak adatokat kellene közölniük a harmadik országokban megvalósított projektek beruházásairól. Valaki mondja már meg nekem, hol van az a jogi alap a szerződésekben, amely lehetővé teszi az energiapolitika területen kívüliségét. Továbbá meggyőződésem, hogy először bizonyítanunk kellene, hogy tudjuk, mit terveznek európai szinten, és csak utána lenne szabad határainkon túlra tekintenünk.

Azt is látom, hogy ebben a Parlamentben sokan kísértést éreznek arra, hogy mindent felvegyenek ebbe a rendeletbe. Szerintem ez tévedés. Ahhoz, hogy ez az eszköz hatékony legyen, a valóban konzisztens információkra kell összpontosítanunk, és feltétlenül szem előtt kell tartanunk a túlzott bürokrácia kerülését, valamint a társaságok és a Bizottság számára bizalmas természetű kérdéseket. Azáltal próbáltam megteremteni ezt az egyensúlyt, hogy az egyik oldalon lehetőséget adunk a Bizottságnak arra, hogy rálátása legyen a lehetséges jövőbeni fejleményekre, a másik oldalon viszont gondoskodunk arról, hogy ez a kép a lehető legpontosabb legyen.

Ezenkívül szükségünk van némi bizonyosságra a jövőbeni beruházások tekintetében, a megfelelő és szilárd döntéshozáshoz. Nekem is szükségem van megnyugtatóra, Oettinger biztos úr. El akarom kerülni azt a helyzetet, amikor a Bizottság az adatok összegyűjtése után elkezdi előírni beruházási terveket és végül megmondja a társaságoknak, hogy hol folytathatnak beruházást és hol nem. Viszont megoldásokat és ösztönzéseket kell tartalmaznia a társaságok számára olyan, rövid távon nem nyereséges beruházások végrehajtásához, amelyek szükségesek lehetnek az ellátás biztonságának garantálásához, ellenkező esetben továbbra is megmaradnak a kibúvók.

Itt most abbahagyom. Köszönöm türelmüket, és érdeklődéssel várom megjegyzéseiket.

Günther Oettinger, a Bizottság tagja. – (DE) Elnök asszony, Vălean asszony, tisztelt képviselőtársaim! A múlt év elején lezajlott gázválság megmutatta, mennyire fontos, hogy Európa rendelkezzen működőképes energiaipari infrastruktúrával, amely nemcsak a belső piac működését mozdítja elő, hanem az érintett tagállamok és régiók közötti szolidaritást is lehetővé teszi válság esetén. Ezért nagyon fontos, hogy a Bizottság kapjon egy általános képet arról, hogy milyen új beruházási projektek állnak tervezés vagy kivitelezés alatt, és melyek azok a régi létesítmények, amelyeket véglegesen le kell állítani. Így tehát javaslatunk egy információs eszköz továbbfejlesztésére és átdolgozására irányul, amely egy másik válság, nevezetesen az első olajválság alatt jött létre.

Ennek a javaslatnak a célja a rendelet alkalmazási területének kiterjesztése, különös tekintettel a megújuló energiákra és a szén-dioxid-leválasztásra és -tárolásra (CCS). Üdvözljük a Parlamenttől kapott arra irányuló javaslatokat, hogy illesszünk be olyan alkalmazási területeket mint a távfűtési hálózatok, vagy a gáz-, szén- és olajtermelési kapacitások. A jelenleg érvényben lévő bejelentési kötelezettségeket is figyelembe akarjuk venni, amennyiben a Bizottság által végrehajtott elemzések összefüggésében rendelkezésre álló információk használhatók.

(A hang megszakad)

(Az ülést technikai problémák miatt rövid időre felfüggesztik)

Elnök. – Szeretnénk újból megpróbálni, nézzük meg, működik-e a némettel.

Günther Oettinger, a Bizottság tagja. – (DE) Elnök asszony, tisztelt képviselőtársaim! Felvettem azt a kérdést, hogy a Bizottság milyen módon akarja kiértékelni azokat az információkat, amelyeket ennek a rendeletnek a kapcsán a tagállamoktól kap. Elemzéseink során először az infrastruktúra várt fejlődését fogjuk vizsgálni a kereslet várható változásai szempontjából. Mérlegelni fogjuk, hogy az új kapacitások, amelyekre számítunk, illeszkednek-e jövőbeni keresletre vonatkozó előrejelzésekkel, illetve hogy számíthatunk-e hiányokra.

Ebben a tekintetben, a jelenlegi rendelettől eltérően, fontosnak tűnik az intézményközi párbeszéd bevezetése ezeken a területeken. A Bizottság ezért először is javasolja egy jelentés kiadását minden második évben az energiaipari infrastruktúra szerkezeti fejlődéséről. Ennek célja az átláthatóság javítása az összes piaci szereplő számára. Másodszor: politikai párbeszédet is szeretnénk a Parlamenttel és a tagállamokkal, a következtetések levonása céljából. Szeretném kihangsúlyozni ezt az utolsó szempontot, mert egy valami világos: a rendelet önmagában az információk összeszedésére és összegyűjtésére szolgáló eszköz, amely megmutatja nekünk, szükség van-e valamilyen lépés megtételére. Amit ennek alapján tenni fogunk, azzal speciális energiapolitikai kezdeményezések összefüggésében kell foglalkoznunk.

Ez elvezet engem ahhoz a szemponthoz, Vălean asszony, amely önt és az egész Parlamentet érdekli, nevezetesen a Lisszaboni Szerződés új 194. cikkéhez és annak alkalmazásához. Ez a cikk valamennyiünk – a Parlament, a Tanács és a Bizottság – számára egyrészt lehetőség, másrészt kötelesség az EU energiapolitikájának átalakítására, szorosan együttműködve egymással – más szavakkal, különösen az Európai Parlamenttel karöltve. Ezért új energiaügyi biztosként szeretném a Parlamentet átfogó módon bevonni az összes jövőbeni politikai intézkedésbe, amennyire ez csak lehetséges, és már egy korai szakaszban.

Az a jogi aktus azonban, amelyre a mai vita vonatkozik, csak az információk összegyűjtésével és kiértékelésével foglalkozik az energiaipari ágazatban, és ezért – a Bizottság értelmezése szerint – az Euratom Szerződés 337. és 187. cikkére épül. A rendelet tartalma egyrészt teljesíti az elsődleges törvény említett cikkeit, másrészt pedig, a szokásjoggal összhangban, a másodlagos törvény jogi alapjának kiválasztását össze kell kapcsolni a tartalomra vonatkozó mérhető kritériumokkal.

Semmiféle energiapolitikát nem lehet létrehozni önmagában az adatok összegyűjtésével és kiértékelésével, véleményem szerint ezért van szükség döntésre ezzel kapcsolatban. Megértésüket kérem ez ügyben.

Marian-Jean Marinescu, a PPE képviselőcsoport nevében... – (RO) Biztos úr! Ön megpróbálta megmagyarázni, miért nem az együttdöntési eljárás alapján cselekszünk. Én is megmaradok képviselőtársam, Vălean asszony, a jelentés előadójának véleménye mellett, és azt mondom, hogy jó lett volna, ha ezt a rendeletet az együttdöntési eljárás alapján vitatjuk meg.

Az új rendelet kiemelkedő fontosságú jogi aktus az Európai Unió energiapiaca szempontjából. Ennek az elemzésnek ki kell egészítenie a nemzeti és a regionális stratégiákat, és elő kell segítenie az energiabiztonság megszilárdítását az infrastruktúrával és a beruházásokkal kapcsolatos potenciális kikapuk és kockázatok azonosításával, a kínálat és a kereslet közötti egyensúly megteremtésének céljából az energiaipari ágazatban.

Úgy gondolom, hogy a Bizottság javaslata számos tisztázatlan pontot tartalmaz, de ezeket szerintem már megoldottuk a benyújtott módosításokkal, ilyen például a tagállamok által beküldött energetikai adatok közzététele. Ezeket az adatokat összesíteni kell nemzeti és regionális szinten. Ez hozzájárul az érzékeny üzleti adatok feltárásának megakadályozásához.

Tisztázni kell továbbá, mit jelent az a kifejezés, hogy „különleges szerv”, vagy az energiaipari infrastruktúra egész EU-ra kiterjedő többéves hálózatfejlesztési és beruházási terveinek előkészítésével és elfogadásával megbízott szerv. Ott van továbbá a kérdéses adatok kettős összegyűjtése elkerülésének kérdése és annak meghatározása, mikor kell jelentéseket benyújtani egy adott projektről, például miután a hatóságok megkapták az építési engedély iránti kérelmet.

További különösen fontos kérdés a harmadik országokban megvalósított európai beruházások megfigyelésének kérdése, amelyek hatást gyakorolnak az európai energiapiacra. Véleményem szerint ennek a rendeletnek a részeként be kellene számolni azokról a beruházásokról is, amelyeket akár a kormányok, akár a nemzeti társaságok harmadik országokban megvalósítanak, és amelyek jelentős hatás gyakorolnak az energiapiacra.

Adam Gierek, az S&D képviselőcsoport nevében... – (PL) Elnök asszony! Az európai integráció, a biztonság és az energiaszolidaritás megköveteli a beruházások közös kezelését az összes tagállamban, egy átfogóan értelmezett energiaipari infrastruktúra és különösen egy átviteli/szállítási infrastruktúra részeként. A beruházások optimális megoldásaihoz ezen a területen objektív információkra van szükség az egyes önálló nemzeti rendszerekhez tartozó infrastruktúra állapotáról, emellett szükség van olyan információkra is, amelyek nélkülözhetetlenek a jövőbeni integrációval kapcsolatos központi EU szintű tanulmány elkészítéséhez.

A fontos elem a termékekért és szolgáltatásokért folytatott verseny a közös piacon, amelyet alapvetően az egyes tagállamokban érvényes energiaár befolyásol, és az üzleti titkok megőrzésének szükségessége nem takarhatja el, és nem zavarhatja meg az integrációs folyamatokat. Csak azokat a titkokat őrizzük meg, amelyeket titokban kell tartani – a katonai infrastruktúra létesítményeit.

Ez elsősorban azért fontos, mert az ilyen jellegű beruházásokkal, például az északi vagy a déli gázvezeték megépítésével kapcsolatos döntések nem lehetnek kizárólag egoista intézkedések, amelyeket néhány EU tagállam érdekei alapján meghoznak. Állítsunk össze egy komplex, hosszú távú energiaipari infrastruktúra tervet a teljes Unióra nézve, az együttműködés, a bizalom és a szolidaritás elve alapján. A jelenlegi rendelet sajnálatos módon csak bizonyos mértékben fogja ezt a célt szolgálni, és véleményem szerint például a tagállamok prioritásait is fel kellene ölelnie.

Lena Ek, az ALDE képviselőcsoport nevében... – (SV) Elnök asszony! Rendkívül elégedetten látom a Bizottságnak a legjobb gyakorlatok előmozdítása és az energiahatékonyság javítása melletti elkötelezettségét Európa energiapiacán. Az energiahatékonyság kritikus jelentőségű mind a munkahelyek, mind pedig Európa növekedése szempontjából, és elengedhetetlen, ha el akarjuk érni a 2 °C-os célkitűzést. Ennek két legfontosabb előfeltétele az intelligens energiahálózatok és egy szabad jól működő belső energiapiac. Természetesen

mindkét feltétel megköveteli, hogy a Bizottság alaposan ismerje a jelenlegi infrastruktúrát és piacot – és ez a javaslat pontosan ezzel kapcsolatos.

Ám ehhez az is kell, hogy az ezeket az információkat kezelő bürokrácia hatékony legyen. El kell kerülnünk a feladatok megkettőzését, és azokat az információkat kell közölnünk, amelyek szükségesek ezeknek a célkitűzéseknek az eléréséhez. Ha el akarunk érni egy jól működő piacot, akkor ehhez az európai vállalkozásoktól összegyűjtött adatok védelme is hihetetlenül fontos, a piaci zavarok elkerülése érdekében. Támogatni fogom a szerző jelentését, és felszólítom a Parlamentet, hogy utasítsa el a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja által benyújtott hihetetlenül bürokratikus javaslatokat.

Amint ez korábban már elhangzott, a javaslat célkitűzései hihetetlenül fontosak – annyira fontosak, hogy külön jogi alapot kaptak a Lisszaboni Szerződés 194. cikkében, amelyben ezek gyakorlatilag szóról szóra fel vannak sorolva. Ezért magától értetődőnek kell lennie, hogy az Európai Parlament az említett szerződés értelmében teljes erőbedobással részt vesz a rendes jogalkotási eljárásban. Bármilyen más magatartás méltatlan lenne hozzánk, és rendkívül szerencsétlen kezdete lenne annak az együttműködésnek, amelyre szükségünk van a Parlament és a Bizottság között egy működőképes belső energiapiac létrehozásához.

Yannick Jadot, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – (FR) Biztos úr! Jó, hogy meg akarja vitatni ennek az eszköznek a következményeit az Európai Parlament előtt, de a legfontosabb, amit tiszteletben kell tartani az Európai Parlament tekintetében, az a rendes jogalkotási eljárás. Hasznosnak tartjuk ezt az eszközt, de működőképesebbnek, hatékonyabban és átláthatóbbnak kellene lennie.

Különösen hatékonyabbnak, ha figyelembe akarja venni az összes decentralizált energiaforrást. Ennek nem az a módja, hogy összeszámolunk minden egyes napelemtáblát, hanem a tagállamok szintjén rendelkezünk azokkal az információkkal, amelyeket összegyűjthet, hogy lássa, miből adódnak össze a decentralizált energiaellátás tervei. Amikor demokráciáról és átláthatóságról beszélünk, akkor meglepetten hallom, amint liberális képviselőtársaim a „bürokrácia” szót ismételtetik. Ennek az eszköznek átláthatónak kell lennie, meg kell azt vitatnunk, és a Bizottságnak konzultálnia kell minden érintettel, többek között a szakszervezetekkel és a szakmai szervezetekkel. Végül: az adófizetők jelentős mértékben hozzájárulnak a fenntartható energiaellátás felé való átmenet erőfeszítéseikhez, és nagyon fontos, hogy legyenek információink a finanszírozásról, hogy pontosan tudhassuk, hogy az adófizetők hogyan finanszírozzák a fenntartható energiaellátás felé való átmenetet Európában. Remélem, hogy a benyújtott módosításokat holnap a képviselők nagy számban elfogadják, többen, mint ahányan ma este itt vannak.

Evžen Tošenovský, az ECR képviselőcsoport nevében. – (CS) Az EU energiaipari infrastruktúrájának területén megvalósuló beruházási projektekről szóló rendszeres tájékoztatásra vonatkozó javaslat megkérdőjelezhető. A javaslat kiterjed az EU azon szerveire, amelyek a – többnyire magántulajdonban álló – társaságok közötti versenyviszonyok területén tevékenykednek. Véleményem szerint ennek a javaslatnak két rétege van. Az egyik réteg az ilyen jellegű kötelező információk tartalmával kapcsolatos, különös tekintettel azok tárgykörére és részleteire. A második réteg a titkosság szintjével és a Bizottság ebből fakadó titoktartási kötelezettségével kapcsolatos.

Szilárd meggyőződés, hogy a bejelentendő információknak inkább leíró jellegűeknek kell lenniük, amelyek durva áttekintést adnak az energiaipari hálózatokról és azok jövőbeni fejlődéséről. Ilyen módon a Bizottság kellő rálátással rendelkezhetne az egyes országok közötti kapcsolatokra, ugyanakkor kellő rálátással rendelkezhetne a meglévő hálózatokra és a jövőbeni kilátásokra. Ez logikus módon felveti azt a kérdést is, hogy mit tenne a Bizottság, ha meggyőződne arról, hogy egy adott területen nincs elegendő kapacitás, vagy éppen ellenkezőleg, valahol fölösleges kapacitás van. Az általános információk elégséges mennyiségével az energiatarsaságok egyes stratégiai terveire vonatkozó titoktartással kapcsolatos nehézkes beszélgetések problémáját is meg lehetne oldani.

Jaroslav Paška, az EFD képviselőcsoport nevében. – (SK) Az elmúlt évek eseményei megmutatták, hogy az EU energiabiztonsága inkább vágyálom, mint valóság.

Az EU tagállamainak energiarendszerei nem eléggé kompatibilisak, és nincsenek kielégítő szinten kölcsönösen összekapcsolva egymással. Ezért került sok ország a múlt év elején olyan helyzetbe, hogy meleg és gáz nélkül maradt, az EU minden szolidaritása és jóindulata ellenére is. Széles körű kezdeményezésekre van szükség az Európai Bizottság részéről ennek a helyzetnek a megoldásához, ezért az Európai Bizottságnak jó minőségű és részletes információkat kell kapnia munkájának elvégzéséhez, a tagállamoktól és a magánszektortól egyaránt.

Az említett okok miatt az energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projektek bejelentéséről szóló tanácsi rendelettervezetet természetes és szükséges lépésnek tekinthetjük az EU energiapolitikájának kiterjesztésében, az EU energiaellátása területén bekövetkezett jelenlegi fejleményekre adott válaszként. A jelentésben szereplő, erre a programpontra vonatkozó módosító javaslatok javítják a rendelet megszövegezését, ezért helyénvalónak tartom annak támogatását.

Amalia Sartori (PPE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Vălean asszony kitűnő jelentése megfogalmaz néhány érzékeny szempontot, amelyekkel egyetértek.

Az első a biztonság optimális szintje garantálásának követelménye, a javaslat alapján kért adatok és információk tekintetében, nevezetesen amelyeket a gazdasági szereplők érzékeny adatoknak tekintenek. A második az a követelmény, hogy lehetővé kell tenni az adatok összesítését szélesebb regionális szinten is, mivel a nemzeti szintnek alkalmanként nincs kellő jelentősége. A harmadik: a bejelentéseknek gyakorlatias céllal kell rendelkezniük, és ki kell egészíteniük az európai gázrendszer fejlődésének elemzését.

Ezért a Bizottságot kötelezni kell arra, hogy elemzéseit megvitassa a tagállamokkal és az ágazat gazdasági szereplőivel; ezt a kötelezettséget vállalta itt velünk szemben a Bizottság.

Ezenkívül feltétlenül el kell kerülnünk annak a munkának a megkettőzését, amelyet a gazdasági szereplőknek, nemzeti szabályozó hatóságoknak és a tagállamoknak fel kell vállalniuk az ellátási biztonság megvédését célzó nemzeti tervek meghatározása érdekében, kiemelten hivatkozva a gáz-infrastruktúrára, és annak garantálása érdekében, hogy ha a gazdasági szereplők úgy döntenek, hogy megváltoztatják beruházási terveiket, akkor semmilyen módon ne büntessék meg őket ezért.

Azzal szeretném befejezni, hogy felhívom a figyelmüket a javaslat 1. cikkének (2) bekezdésére, amely a bejelentési határidőket tárgyalja. Feltétlenül figyelembe kell venni azt a tényt, hogy sok projekt soha nem jut tovább a tervezési szakasznál. Ezért akkor lehet a lehető legjobb eredményeket elérni, ha a bejelentési kötelezettség csak azokra a projektekre vonatkozik, amelyek megkapták a szükséges hozzájárulásokat és engedélyeket, vagy amelyekről meghozták a végleges beruházási döntést.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Azzal szeretném kezdeni, hogy gratulálok az előadónak az elvégzett nagyszerű munkáért. A Lisszaboni Szerződés megerősíti az Európai Unió hatásköreit az energiapolitika területén. Az EU energiabiztonsága és a tagállamok közötti szolidaritás energiaválságok idején létfontosságú az Európai Unió energiapolitikája tekintetében. A jelenlegi rendelet meghatároz egy közösségi keretrendszert az energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projektekre vonatkozó adatok és információk Bizottság részére való bejelentéséhez, az olaj, a gáz, a villamos energia és a bioüzemanyagok, valamint az energiaipar által kibocsátott szén geológiai tárolását érintő projektek tekintetében.

A Bizottság képes lesz arra vonatkozó javaslatokat benyújtani, hogy hogyan lehet jobban kihasználni a meglévő kapacitásokat, és képes lesz azonosítani a megoldásokat energiaválságok során. A rendelet nem okozhat jelentős adminisztrációs többletterhelést az energiaipari társaságok számára. Meggyőződésem azonban, hogy ezt a rendeletet azokra az európai társaságokra nézve is alkalmazni kell, amelyek harmadik országokban folytatnak beruházásokat az energiaipari infrastruktúra projektek területén, ha azok közvetlenül kapcsolódnak egy vagy több tagállam energiaellátási hálózataihoz, vagy jelentős hatást gyakorolnak azokra. Ezért remélem, hogy a 74. módosítás holnap megkapja a többség támogatását.

Roger Helmer (ECR). – Elnök asszony! A ma este mérlegelt módosítások egy része a megújuló energiákkal kapcsolatos mániákus rögeszménket tükrözi. Szűnni nem akaróan beszélünk a CO₂-kibocsátás csökkentésének fontosságáról, még akkor is, ha az ember által előidézett globális felmelegedés elmélete a szemünk láttára esik szét.

De ha komolyan gondoljuk a CO₂-kibocsátás csökkentését, akkor egyértelműen az atomerőműveket, nem pedig a megújuló energiákat kellene elsőbbségben részesítenünk. Olyan ösztönzők bevezetése mellett döntöttünk, amelyek erősen torzítják a piacot a megújuló energiák javára és az atomenergia hátrányára.

Európának versenyképes, megbízható, a fő irányvonalhoz tartozó, alapterhelésű energiatermelési képességre van szüksége, amelyet az atomerőművek képesek nyújtani. Közben nem lehet Európa iparának energiaellátását a szélfarmok által termelt időszakos villamos energia szálnalmas csörgedezésére alapozni.

Az EU-ban sok országnak, többek között a sajátomnak is, az energiakorlátozás kilátásaival kell szembenéznie az évtized későbbi éveiben, részben a nagy tüzelőberendezésekről szóló irányelv következtében. Ha nem

kezdünk hozzá azonnal jelentős áramtermelési képességek felépítéséhez, ezen én az atomenergiát és a szénertem, akkor előbb-utóbb azt fogjuk tapasztalni, hogy kialszanak a lámpák.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Az energia és az energiahálózat kérdése kritikus jelentőségű az európai gazdaság jövője szempontjából. Az energiabiztonság fontosságát dokumentumok, viták és ülések egész sora ismételgeti. Annak érdekében azonban, hogy a szavakat és a nyilatkozatokat konkrét megoldások és mérhető eredmények kövessék, először és elsősorban a tervezett beruházások megfelelő szintű finanszírozásáról kell gondoskodnunk. Az Exxon Mobil, a világ egyik legnagyobb olajtársasága által elkészített jelentés szerint a világ energiaigényének körülbelül évi 1,2%-os emelkedésére kell számítani, így tehát 2030-ra a kereslet hozzávetőlegesen 35%-kal lesz magasabb.

A gáz iránti igény, amely a második legfontosabb energiaforrás lesz, évente 1,8%-kal fog növekedni. A világ fogyasztása jelenleg valamivel több mint hárommilliárd köbméter. 2030-ban 4,3 milliárd köbméterre lesz szükség. Európa növekvő gázigényének egyik következménye az ennek az erőforrásnak az importjától való megnövekedett függőség lesz, amely a 2005. évi 45%-ról 2030-ig 70%-ra fog emelkedni. E számadatok fényében az Európai Közösség által az energiahálózathoz nyújtott pénzügyi támogatást stratégiai kérdésként kell kezelni.

A jelenlegi gazdasági és pénzügyi helyzetben sok projekthez rendkívül nehéz beruházót találni. Csak az Európai Unió által biztosított megfelelő támogatás teszi lehetővé ezeknek a projekteknek a folytatását. Elsőbbséget kell biztosítani azoknak a projekteknek, amelyek a határokat keresztező szükségletekre összpontosítanak és hozzájárulnak új technológiák kifejlesztéséhez, amelyek Európa jövőbeni energiaszükségletei szempontjából alapvető jelentőségűek. Ezek a projektek hozzájárulnak a rendszerek közötti csatlakozások különbségeinek kiküszöböléséhez az Európai Unióban, és lehetővé teszik az Európai Unió saját energiaforrásai optimális felhasználásának előmozdítását.

Seán Kelly (PPE). – Elnök asszony! Ez a kérdés legalább három ok miatt nagyon fontos: először, gondolnunk kell az energiabiztonságra, mert eljön az a nap, amikor kifogynak a fosszilis tüzelőanyagok; másodsor, éghajlatváltozási célkitűzéseink miatt, amelyeket magunk elé tűztünk 2020-ra, vagy ahogyan egyesek javasolták, 3020-ra, vagy akár 4020-ra; és harmadszor, és ez nagyon fontos, csökkentenünk kell a fosszilis tüzelőanyagoktól való függőségünket, amelyek instabil vagy diktatórikus rezsimektől származnak.

Az idő tehát nem nekünk dolgozik, és az egyik olyan terület, amelyre nagyon oda kell figyelnünk, az a kutatás és az innováció területe. És aggódom a feladatok megkettőzése miatt ezen a területen.

A közelmúltban megtudtam, hogy 45 különféle csoport foglalkozik a szalmonella baktérium kutatásával. Ha ez megtörténhet a szalmonella baktérium esetében, akkor biztosak lehetünk abban, hogy 450 csoport foglalkozik ugyanazokkal a kutatásokkal a megújuló energiák, például a szélenergia, a napenergia, az árapály-energia és a hullámenergia területén.

Ezért szeretném megkérdezni a Bizottságtól, hogy milyen tervei vannak ezeknek a kutatásoknak a koordinálására, hogy elérhessük az erőforrások legjobb felhasználását a szükséges technológia kidolgozása területén.

Ioan Enciu (S&D). – (RO) Szeretnék gratulálni Válean asszonynak ezért a jelentésért. Szeretnék rámutatni az infrastruktúrát érintő beruházások fontosságával kapcsolatban néhány szempontra. Az energiaipari infrastruktúra folyamatos fejlesztése az egyetlen mód arra, hogy megbirkózhassunk a folyamatosan változó társadalom szükségleteivel. A meglévő hálózatok fejlesztése, valamint az innovatív energiaforrásokhoz hozzáigazított új típusú hálózatok beruházásai létfontosságúak az új energiaforrások elérésének megkönnyítése szempontjából, mind a lakosság, mind pedig az ipar számára.

Jelenleg *de facto* van regionális együttműködés az energiaipar területén. Ezt azonban egyértelmű rendeletekkel meg kell erősíteni. A tagállamok közötti szolidaritás elvét át kell ültetni a gyakorlatba. Nagyon fontos továbbá az IT-rendszerek területén végrehajtott beruházások növelése, a tüzelőanyag-készletek válságok során történő megfigyelése és bejelentése céljából.

Végül szeretném kihangsúlyozni, hogy az információs és kommunikációs technológiai (IKT) megoldások beruházásai és telepítése az energiaiparban kulcsfontosságú az energiahatékony, alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaság felépítése szempontjából.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) A Lisszaboni Szerződést, amely megerősítette az EU hatásköreit az energiapolitika területén, tevékenyen ki kell használnunk a nehézségek leküzdésére és a lehetséges problémák megelőzésére az energiapiacra.

Az energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projektekre vonatkozó információk közlése megkönnyíti az ágazaton belüli kereslet és a kínálat közötti hézagok azonosítását, és ezért a jobb közös energiapolitika létrejöttéhez is hozzájárul a szolidaritás jegyében, amivel szorosabban összehozza a tagállamokat az energiapiacra. A fentiekben említett okok miatt egyetértek azzal a nézettel, hogy össze kell gyűjteni pontos és adekvát információkat a tervezett beruházásokról annak érdekében, hogy az EU megalapozott döntéseket hozhasson az energiapolitika területén, egy egységes kép és az összes tagállamban fennálló helyzet alapján.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) A stabil és zavartalan energiaellátás garantálása prioritássá vált az Unió tagállamainak kormányai és a Közösség egésze számára. Ezért a kérdésért különös felelősség nehezedik az Európai Bizottságra, amelynek lépéseket kell tennie a Közösség biztonságos energiaellátásának elérése érdekében, az európai energiapiac megfelelő működésének fejlesztésével és megfigyelésével.

A Bizottság többdimenziós energiapolitikája egyik mechanizmusának az energiaipari hatékony beruházási projektek támogatásának kell lennie. A Bizottságnak rendszeresen végre kell hajtania elemzéseket és kutatásokat. Az elemzéseknek az egyes országok energiaipari infrastruktúráját érintő beruházási projektekre vonatkozó információkra kell épülniük, és nemcsak a jelenleg használatban lévő létesítményekre kell hangsúlyt helyezni, hanem azoknak a beruházási projekteknek az elemzésére is, amelyeknek célja a diverzifikáció növelése, mind az energia nyersanyagforrásai, mind pedig a szállítás és a feldolgozás módja tekintetében. Ha a Bizottságnak hasonló elemzései vannak az Unió összes országáról, akkor képes lesz kiválasztani az európai energiapiac számára legelőnyösebb stratégiát.

Paul Rübiger (PPE). – (DE) Elnök asszony, Oettinger biztos úr! Az energiaipar egyik kulcsfontosságú problémája természetesen az energia tárolása. Meggyőződésem, hogy az ellátás biztonságával kapcsolatban a tárolás tárgykörére is többet kell gondolnunk. Ez különösen a megújuló energiák kapcsán roppant nagy kihívás.

Ugyanakkor ki kell építenünk intelligens hálózatokat is. Minél több megújuló energiánk van, annál több esélyünk van arra, hogy környezetünket jelentősen energiahatékonyabbá tehesük az intelligens hálózatokkal és végeredményben azzal, hogy ösztönzéseket biztosítunk a háztartásoknak az intelligens mérés alkalmazásához a fogyasztás, valamint a költségek csökkentése érdekében. A hatékonyság növelése nagyon fontos, sőt kulcsfontosságú szerepet játszik majd a jövőben, nemcsak az energia előállításában, hanem különösen az energia felhasználásában.

Günther Oettinger, a Bizottság tagja. – (DE) Elnök asszony, tisztelt képviselőtársaim! Szeretnék köszönetet mondani a jobbítást célzó értékes javaslatokért. A Bizottság megteszi a szükséges lépéseket annak érdekében, hogy a tagállamok sokat figyelembe vegyenek javaslataik közül a rendelet végleges változatában.

A Bizottság tisztában van azzal, hogy a tervezett projektekre vonatkozó információk bizalmas jellegűek. Ezért egyetértünk a Parlamentnek azokkal a javaslatával, hogy csak azokat az adatokat tegyék közzé, amelyeket a tagállamok szintjén korábban összegyűjtöttek. Ezenkívül az adatokat olyan módon kell összesíteni európai szinten, hogy ne lehessen beavatkozni az egyes társaságok tevékenységeibe és üzletpolitikájába. Ez nagyon fontos olyan esetekben, amikor nemzeti szinten csak egy társaság tevékenykedik egy adott energiaágazatban.

Amint korábban már említettem, az olaj-, gáz- és széntermelési képességekre vonatkozó hatály kibővítését is örömmel fogadjuk. Nem szeretném eltitkolni azt a tényt, hogy a tagállamok kevésbé hajlamosak támogatni ezt a javaslatot, de megígérték, hogy öt éven belül felülvizsgálják ezeknek a képességeknek a beillesztését.

Attól függetlenül, hogy eltérően értelmezzük a rendelet jogi alapjait, biztosíthatom önöket afelől, hogy a Bizottság széles körű vitát szeretne folytatni az infrastruktúra területén. Az infrastruktúrával és a szolidaritással foglalkozó és kidolgozásra váró új eszköz, amelyet a transzeurópai energiahálózatokhoz nyújtott közösségi pénzügyi támogatásnak kell követnie, lehetőséget biztosít majd erre, azokhoz a jelentésekhez hasonlóan, amelyeket a Bizottság a gazdaságélénkítési program végrehajtása során elért eredményekről kiad, az energiaipari projektek hasznai tekintetében.

Adina-Ioana Vălean, előadó. – Elnök asszony! Szeretnék köszönetet mondani a biztos úrnak és munkatársainak azokért az érdekes elemekért, amelyekkel a vitához hozzájárultak.

Csak néhány szó befejezésül – vagy legalábbis a magam részéről történő befejezésül. Először is újból szeretném hangsúlyozni, hogy a politikáknak feltétlenül tartózkodniuk kell a piaci folyamatokba történő beavatkozásoktól. Ne feledkezzünk meg arról, hogy Európa piacgazdaság, és a politikák itt kizárólag a piac gyengeségeinek korrigálására szolgálnak.

Másodszor, továbbra is szilárdan az a véleményem, hogy nem szabad ezt a rendeletet felhasználnunk más rendeletek megfelelő alkalmazásának vagy kimerítő információk felvételének igazolására; ez nem statisztikai tevékenység. Határozottan a vonatkozó mértékre kell korlátoznunk az összegyűjtött információkat, ellenkező esetben ezek elveszítik értelmüket a hatalmas adatmennyiség miatt. És ez a rendelet nem a megújuló energiákra vagy a gázra vonatkozó politika kimódolásának eszköze.

Végül azt szeretném mondani munkatársamnak, Lena Ek asszonynak, hogy csak reménykedem abban, hogy a rendelet eredményeként kapott összesített adatok hozzásegítenek minket ahhoz, hogy okosabbak legyünk energetikai kérdésekben, és hogy ezek az adatok a közérdeket fogják szolgálni.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra csütörtökön, 2010. február 25-én kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Paolo Bartolozzi (PPE), írásban. – (IT) Gratulálok az Európai Bizottságnak az Európai Unió belüli energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projektekre vonatkozó módosított rendelet Tanácshoz történő benyújtása alkalmából.

A jelentés tartalmas és naprakész módon gazdagítja a rendelet tartalmát, és teszi ezt két okból. Az első ok az, hogy átlátható információkról akar gondoskodni azoknak az érzékeny természetű adatoknak a biztonságáról és titkosságáról, amelyeket a Bizottságnak rendszeresen meg kell kapnia az energiapolitika hatékony kezeléséhez. A jelentés összhangban áll a Lisszaboni Szerződéssel, amely kiemelt figyelmet fordít az energiapolitikára, az ágazat módszereinek és beruházási szükségleteinek megerősítésével és koordinálásával.

Mivel a koppenhágai csúcstalálkozón nem született a világ politikai vezetőinek tetsző megoldás, ez azt jelenti, hogy a követendő politikák stratégiaváltást követelnek. Az Európai Parlament kiemelt figyelmet fordít erre a problémára, az energiaipari beruházások felügyelete céljából, a kapcsolódó energia megtermelése, szállítása és tárolása során, a termeléssel és az elosztással foglalkozó ágazatok igényeinek kielégítése, és ebből fakadóan a fogyasztók egészségének védelme érdekében.

A második ok az, hogy mivel az EU-ban energiahiány van és a belső kereslet – az importhoz hasonlóan – napról napra növekszik, az EU energiapolitikájának a diverzifikálásra, az ellátás biztonságára és az energiahatékonyságra kell összpontosítania.

Elena Băsescu (PPE), írásban. – (RO) A szolidaritás alapelveinek platformot kell biztosítania az Európai Unió energiapolitikájának kialakításához. Ha a tagállamok együttműködnek, akkor képesek lesznek biztonságosabb, olcsóbb és hatékonyabb energiaforrásokról gondoskodni a polgárok és a társaságok számára. Az Európai Unió számára különösen fontos, hogy olyan energiaipari infrastruktúrával rendelkezzen, amely megkönnyíti a tagállamok közötti együttműködést, az energiaválságok alatt felmerülő problémák csökkentése érdekében. Ez a rendelet információkat biztosít az Európai Bizottság számára az energiasztruktúrákról, hogy áttekinthesse a helyzetet. Ez kiterjed az olaj- és földgáz-infrastruktúrára, valamint a megújuló energiaforrásokra vonatkozó adatokra. Ezeknek az információknak az összegyűjtése után rá lehet mutatni az európai energiaellátási rendszer hiányosságaira, majd javaslatokat lehet tenni ezeknek orvoslására. Az európai szinten meghozott intézkedéseknek ki kell egészíteniük a nemzeti és a regionális stratégiákat. Meggyőződésem szerint feltétlenül meg kell óvnunk az összegyűjtött üzleti információk titkos jellegét. Fontos továbbá azoknak a harmadik országokban folytatott európai beruházásoknak a megfigyelése, amelyek jelentős hatást gyakorolhatnak az EU energiapiacára.

Sergio Berlato (PPE), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Az Európai Közösségen belüli energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projektekre vonatkozó rendeletjavaslat fontos eszköz az uniós szintű energiapolitika hatékony előmozdításához.

Támogatom a javaslat mögött meghúzódó logikát, nevezetesen azt, hogy meg kell határoznunk egy konzisztens és átfogó keretrendszert az Unió belüli energiaipari infrastruktúrát érintő beruházások fejlesztéséhez, amely lehetővé teszi a Bizottság számára az energiaiparban tervezett beruházási projektek fejlődési állapotának megfigyelését.

A megfigyelés minden bizonnyal elengedhetetlen annak biztosításához, hogy a projektek támogatásának politikája átlátható legyen, de azzal a feltétellel, hogy a kis- és középvállalkozásokra – az EU gazdaságának hajtóerejére – nehezedő adminisztrációs teher minimálisra csökkenjen.

Pozitívnak tekintem, hogy sikerült kompromisszumot elérnünk annak biztosítása érdekében, hogy a Bizottság a piaci szereplők adatait a szükséges titoktartás garantálásával kapja meg és dolgozza fel. Az energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projektek kritikus jelentőségűek egy szabad, és ezért versenyképes energiapiac megteremtése szempontjából.

Ezért felszólítom a Bizottságot, hogy az összegyűjtött adatok alapján rendszeresen közöljön elemzéseket az energiaipari ágazat szerkezeti fejlődéséről, a piac fejlesztésre szoruló területeinek és a piac optimális működését zavaró akadályok azonosítása céljából.

András Gyürk (PPE), írásban. – (HU) Nem múlik el nap, hogy valamely uniós tagállam, vagy nagyvállalat ne jelentene be jelentős beruházási terveket az energiaszektorban. Különböző gázvezetékek, offshore szélparkok és erőművek tucatjai vannak a tervezőasztalokon. A jövőbeni beruházások közötti koordináció ugyanakkor sok kívánnivalót hagy maga után. Már csak ezért is támogatandó a most tárgyalt rendelet, amely egységes szerkezetbe foglalná a tagállamok energetikai beruházásokkal kapcsolatos adatszolgáltatási kötelezettségeit. Az elfogadásra váró jogszabály lehetővé teszi a regionális beruházások összehangolását, segíti a közös tervezést. Így erősítheti az egységes uniós energiapiacot és az ellátásbiztonságot.

Fontosnak tartom, hogy az előterjesztésben szereplő adatszolgáltatási kötelezettségek ne jelentsenek túlzott adminisztratív terhet a tagállamok hatóságai számára. Biztosítani kell, hogy az adatszolgáltatás módja megfeleljen a korábban elfogadott előírásoknak. Érdemes felidézni ezzel kapcsolatban, hogy az áram és földgáz belső piacára vonatkozó uniós irányelvek már most is tízéves beruházási tervek elkészítését írják elő.

Az Európai Bizottság eredeti előterjesztése nem tért ki a távfűtési beruházásokra. Ezért támogatandó a Parlament ipari bizottságának azon módosító indítványa, amely ezt is beemeli az adatszolgáltatási kötelezettséggel járó területek közé. Nem feledkezhetünk meg ugyanis arról, hogy az új tagállamokban a távfűtés különösen jelentős szerepet játszik a lakosság ellátásában. Magyarországon például mintegy kétmillió ember ellátását biztosítja. A távfűtéssel kapcsolatos beruházások ezért nem hagyhatók figyelmen kívül az energiapolitikai beruházások összehangolása során.

Edit Herczog (S&D), írásban. – (HU) Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Annak dacára, hogy az energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projektek megvalósításához eleve súlyos bizonytalanságok kapcsolódnak, és hogy a jelenlegi gazdasági és hitelválság komoly nehézségeket idéz elő az energiaszektor beruházási projektjei számára, tisztán kell, hogy lássuk, hogy az energiaellátás biztosítását, az éghajlatváltozás hatásainak enyhítését és a versenyképesség fenntartását célul kitűző új európai energiapolitika szempontjából kulcsfontosságú, hogy az elkövetkező években az energiaipari infrastruktúrát érintően jelentős beruházások valósuljanak meg az Európai Unióban. Ugyanis a közös energiapolitika kialakításának egyik fontos eszközéről van szó.

Nem támogathatjuk hatékonyan uniós szinten az európai energiapolitikát anélkül, hogy energiaipari infrastruktúráról elegendő információval rendelkezni. Éppen ezért közös célunknak tekintem annak biztosítását, hogy a Közösség pontos és rendszeres tájékoztatást kapjon az EU energiaipari infrastruktúrája terén végrehajtott beruházási projektekről; hogy könnyítsünk a bejelentéssel kapcsolatos terheken, hogy növeljük a Bizottsághoz beérkezett információk alapján elvégzett elemzés hasznosságát, valamint hogy könnyítsünk a magánszektor gazdasági szereplőinek – akik az infrastruktúra-fejlesztési beruházások terén egyre jelentősebb szerepet játszanak – a terhein.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), írásban. – (PL) Szeretnék őszinte köszönetet mondani az előadónak ennek a kiegyensúlyozott jelentésnek az elkészítéséért. A tagállamok és az Európai Bizottság egyesített erőfeszítései, amelyeket a jelentés tartalmaz, az energiabiztonság integrált és továbbfejlesztett rendszeréről gondoskodnak az Unió számára, ugyanakkor hatékonyabb és alacsonyabb energiafogyasztást érnek el. A Közösség energiapolitikájának részeként a Bizottságnak és a tagállamoknak azonosítaniuk kell azokat a beruházásokat, amelyek szükségesek az EU stratégiai szükségleteinek kielégítéséhez a földgáz és a villamos energia kínálata és kereslete szempontjából. A rendelet létrehoz egy közös keretrendszert, amelynek alapján az Európai Bizottság adatokat és információkat kap az energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projektekről a nyersolaj, a földgáz, a villamos energia, a bioüzemanyagok és az alacsony kibocsátású beruházási projektek területén, amelyeket a városi fűtési és hűtési rendszerekhez felhasználnak. Vitathatatlan, hogy az energiarendszer stabilitásának fenntartásához szükséges egyik elem kétség nélkül a szén, amelyet nem szoríthatnak ki a megújuló energiaforrások, mivel ezek nem képesek kielégíteni az új tagállamok folyamatosan bővülő és fejlődő gazdasági ágazatainak szükségleteit. Amikor rámutatunk a szén mint energiaforrás előnyeire, arra is rá kell mutatnunk, hogy az új technológiák használata lehetővé teszi majd a számunkra a

környezetszennyezés nagyobb csökkentését és a meghatározott CO₂-kibocsátási határértékek fokozatos alkalmazását.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) Az energiaellátás garantálását, az éghajlatváltozás hatásainak enyhítését és a versenyképesség biztosítását célzó új energiapolitika összefüggésében az energiaipari infrastruktúrát érintő beruházások létfontosságú szerepet töltenek be. Az új politikai követelmények, például az üzemanyagkeverékekre vonatkozó célkitűzések, úgy változtatják meg a tagállamok politikáját, hogy hasznát lássák egy új, modernizált energiaipari infrastruktúrának.

A Bizottság javaslata az energiaipari beruházási projektek jelenlegi bejelentési rendszerének átdolgozására irányul. A cél megfelelő információk összegyűjtése a tervezett beruházásokról, hogy a Bizottság képes legyen megfigyelni az infrastruktúrával kapcsolatos helyzetet és előre megláthassa a lehetséges problémákat. Annak figyelembevételével, hogy az EU jelenlegi jogszabályai már ma is előírnak beszámolási és bejelentési kötelezettségeket a beruházások és az infrastruktúra kapcsán, ezeknek az információknak a felhasználását jobban kell koordinálni, hogy a beszámolási és bejelentési kötelezettségek megkettőzése elkerülhető legyen, ugyanakkor a polgárok számára hozzáférhetőbbek legyenek az információk. Jóllehet a javaslat alapvetően adminisztrációs kérdésekre összpontosít, mégis képet ad a jövőbeni beruházások tervezett jellegéről és jellegzetességeiről.

Ezért fontos, hogy még nagyobb hangsúlyt helyezzünk a projektek környezeti hatásaira, hogy garanciákat és további ösztönzéseket kínálhassunk az energiaipari infrastruktúrák építéséhez és leállításához, fenntartható módon és a környezet megfelelő tiszteletével. Gratulálok az előadónak.

Richard Seeber (PPE), írásban. – (DE) Az energia iránti növekvő kereslettel való megbirkózás, ugyanakkor a környezet védelme, különösen az ember által előidézett éghajlatváltozás figyelembevételével, a legfontosabb feladatok egyike, amelyekkel az EU-nak foglalkoznia kell a jövőben. Ebben az összefüggésben rendkívül fontos, hogy az Európai Unió tudjon az energiaipari infrastruktúrát érintő, a tagállamokban folyó összes projektről. Ez növeli az európai energiaellátási problémák megoldásának létrehozására irányuló munka hatékonyságát. Az energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projektekkel kapcsolatos információcserére vonatkozó jelenlegi szöveg jó áttekintést biztosít a meglévő európai energiaipari infrastruktúrákról.

Mondanom sem kell, hogy ez a jelentés nem kínálhat lehetőséget az adatokkal való visszaélésre. Ezért üdvözlöm a pártok között létrejött kompromisszumot, amely meghatározza az adatok továbbításának tiszta alapszabályait. A központi megfigyelés lehetővé teszi továbbá annak megállapítását is, hogy Európa nem összpontosít-e túl erősen egyetlen energiaforrásra. Általában véve a jelentés előrelépést jelent egy korszerű energiaszerkezet felé.

Vladimir Urutchev (PPE), írásban. – (BG) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Mindeddig csak akkor folytattunk vitát egy közös európai uniós energiapolitika tervezetének gyors elkészítéséről, amikor bekövetkezett egy válság, például az, amelyre 2009 telén került sor. Indokolt aggodalommal elmondhatjuk, hogy ez így nem mehet tovább. Ezért üdvözlöm Vălean asszony jelentését, és fontos lépésnek tekintem a közös európai energiapolitika létrehozása felé vezető úton. Mondanom sem kell, hogy az energiaipart szabályozó számos irányelv és rendelet elfogadása megteremti az ilyen jellegű közös politika létrehozásához szükséges feltételeket. Úgy gondolom, hogy közel vagyunk ahhoz a ponthoz, amikor egyáltalán elkezdhetünk beszélni egy európai uniós energiaközösség létrehozásáról szóló megállapodásról. A beruházási projektek bejelentési kötelezettségének bevezetése az egyes tagállamok energiaipari ágazatában lehetővé teszi a Bizottság számára a teljes kép összeállítását az európai uniós energiaipari infrastruktúra fejlődéséről, ugyanakkor iránymutatást nyújt az országoknak a leggyengébb problémás területek megoldására nézve. Ez hozzájárul majd egy kielégítő, megbízható infrastruktúra eléréséhez, amely egyrészt alkalmas a belső energiapiac működésének támogatására, másrészt a bekövetkező válságok következményeinek enyhítésére. A legfontosabb tény az, hogy a kielégítő közös európai energiaipari infrastruktúra előfeltétele a közös európai uniós belső energiapolitikának, amelyhez az Európai Parlament már számos dokumentumában ragaszkodott.

23. Az 1/2010. számú költségvetés-módosításban (I. szakasz, Európai Parlament) tervezett bevételek és kiadások (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az 1/2010. számú költségvetés-módosításban (I. szakasz, Európai Parlament) tervezett bevételekről és kiadásokról szóló jelentés, amelyet a Költségvetési Bizottság részéről Vladimir Maňka készített.

(2010/2014(BUD)) (A7-0017/2010).

Vladimír Maňka, *előadó*. – (SK) Mindannyian nagyon jól tudjuk, hogy csak európai szinten tett közös erőfeszítésekkel leszünk képesek megfelelni a XXI. század legnagyobb kihívásainak, amelyek az éghajlatváltozás, a nyersanyagokkal és az energiával kapcsolatos kockázatok és költségek, a gazdasági globalizáció és a biztonságunkat érintő fenyegetések.

Ahhoz, hogy Európa szembe tudjon nézni ezekkel a problémákkal, hatékony és összetett eszközöknek kell a rendelkezésére állniuk. A Lisszaboni Szerződés biztosítani fogja ezeket az eszközöket.

Decemberben jóváhagytuk az európai intézmények 2010-re szóló költségvetését. A Lisszaboni Szerződés végrehajtásával összefüggő okokból a költségvetésre irányuló munkánk decemberben nem fejeződött be, hanem áprilisig folytatódni fog. Jelenleg a Szerződés hatálybalépésének kezdeti szakaszában járunk, és az EU-nak kezdettől megfelelő forrásokkal kell rendelkeznie az új politikák végrehajtásához. A Lisszaboni Szerződés hatással van az Európai Parlament és más intézmények szolgáltatásainak teljes körére. Ami az Európai Parlamentet illeti, az együttdöntés drasztikusan növekedni fog, és a jogalkotás akár 95%-ára is kiterjedhet – olyan területekkel bővült, mint a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülése, a mezőgazdaság, a halászat, a kutatás és a strukturális alapok. Fokozódik a Tanácsban a minősített többségi szavazás alkalmazása, és számos új jogalapot hoznak létre például az idegenforgalom, a sport, az energia, a polgári védelem, az igazgatás és az együttműködés területén. Ez mind fokozni fogja általában az EU jogalkotási tevékenységeit, ami jelentős általános hatást gyakorol az Európai Parlament hatásköreire és tevékenységeire, és ezáltal az igazgatás erősítésének szükségességére is.

Az Európai Parlament elnöksége által a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatban javasolt költségvetés-módosítás fő prioritása annak biztosítása, hogy az Európai Parlament elégséges forrásokkal rendelkezzen jogalkotási szerepének betöltéséhez. Emlékezzünk arra, hogy az Európai Parlament még 1988-ban határt szabott saját szükségleteinek. Ezt a határt az intézmények teljes igazgatási költségeinek 20%-ában határozta meg. 2006-ban, a 2007–2013-re szóló többéves pénzügyi keretről folyó tárgyalások során az Európai Parlament jóváhagyta ezt a határt mint az intézmények teljes igazgatási költségének maximumát. 2006 óta a képviselők státútumának hatálybalépésével emelkedtek az Európai Parlament költségei, annak ellenére, hogy ugyanennek a képviselői státútumnak a második oldalán a tagállami költségvetésekben különítenek el forrásokat. Ma fedeznünk kell azokat a költségeket is, amelyek az Európai Parlament Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével kapcsolatos új szerepköréből adódnak. El kell mondani, hogy a 20%-os kiadási határ nem vette figyelembe sem a képviselők státútumát, sem a Lisszaboni Szerződést. Annak ellenére, hogy a képviselők státútuma a Lisszaboni Szerződés része, mi a Költségvetési Bizottságban ragaszkodtunk ahhoz, hogy az Európai Parlament 2010. évi költségvetése betartsa az eredeti többéves pénzügyi keret 20%-os határát. Ezt el is értük.

A 2011. évi költségvetés elkészítésekor azonban gondosan kell meghatároznunk az új képletet annak érdekében, hogy biztosított legyen a költségvetés fenntarthatósága a rákövetkező időszakban. Szeretném hangsúlyozni, hogy a költségvetés fenntarthatósága legjobban úgy érhető el, ha a költségvetést a tényleges szükségletekre, nem pedig inflációs mutatókra alapozzuk. Csak ez a megközelítés biztosítja, hogy a költségvetés csak a tényleges szükségleteket tükrözze, és ezáltal növekedjen annak átláthatósága és eredményessége.

José Manuel Fernandes, *a PPE képviselőcsoport nevében*.. – (PT) Ez a költségvetés-módosítás a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésének az eredménye. A Parlament új hatásköröket és új felelőségeket vállalt, így rendelkeznie kell a megfelelő eszközökkel ahhoz, hogy fel tudjon nőni ehhez az új kihíváshoz. Szeretném hangsúlyozni, hogy az európai polgárok kiváló jogalkotást követelnek a Parlamenttől, és ennek biztosításához fontos a képviselők, a bizottságok és a képviselőcsoportok szükséges eszközökkel történő ellátása.

Ebben a költségvetés-módosításban teljesülnek a jogi és költségvetési szabványok és a megfelelő pénzügyi fegyelem. Továbbá úgy véljük, hogy a költségvetési fegyelemre és a megtakarításokra való törekvésre e költségvetés végrehajtása során nagyobb szükség van, mint valaha, és ezt az európai polgárok el is várják. Ezért szeretnénk ismételten megerősíteni a nullbázisú költségvetés készítésének fontosságát, amely nagyobb szigorú és átláthatóságot garantál, és emellett sürgősséggel tájékoztatást kérünk az Európai Parlament tényleges állandó költségeiről is. Kitartunk az ingatlanpolitika terén a hosszú távú tervezés szükségessége mellett is, a költségvetés fenntarthatóságának biztosítása céljából.

Szeretnénk rámutatni arra is, hogy 4 millió euróval csökkentettük az ingatlanokra vonatkozó előirányzatot. Így módon a költségvetés teljes összege most az eredeti, első olvasatban elfogadott fejezet – az 5. fejezet – 19,99%-a.

Biztosak vagyunk abban, hogy ezek az intézkedések segíteni fognak abban, hogy képesek legyünk kezelni az európai polgárok jogos aggodalmait, elvárásait és igényeit.

Göran Färm, az S&D képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony, ez a költségvetés-módosítás elsődlegesen gyakorlati jellegű, minthogy célja a Parlament eljárásainak hozzáigazítása a Lisszaboni Szerződés alapján rá háruló új feladatokhoz. Egy bekezdés azonban elvi pont; ez azt az immár 20 éve hozott döntést illeti, amely szerint a Parlament legfeljebb 20%-ban részesülhet az EU igazgatási költségvetéséből.

E döntés következtében kismértékben túllépjük ezt a korlátot – ez azonban inkább technikai változásokból, nem pedig egy új politikából fakad. Mindazonáltal emiatt vita indult el a 20%-os szabályról. Hacsak nem kerül sor jelentős csökkentésekre, a határt túllépjük, amint a mai döntés 2011-ben teljes mértékben kifejti hatását. Jó ok van arra, hogy megvitassuk e 20%-os szabály megváltoztatását, mivel a Parlament szerepe nagyobb mértékben változott, mint a többi intézményé, de kellő mérlegelés nélkül nem vethetjük el ezt az elvet.

Főként két szempontra gondolok. Először is figyelembe kell vennünk, hogy sok tagállamra jelenleg rendkívüli nyomás nehezedik, hogy csökkentse a személyzetet és a fizetéseket. Ebben a helyzetben nem folytathatjuk az EU igazgatásának bővítését tekintet nélkül a költségekre. Másodszor szem előtt kell tartanunk, hogy az EU igazgatási költségvetését a többi intézménnyel közösen utaljuk ki, és az 1988-as határozatban megígértük, hogy amennyiben a 20%-os szabály elvetését mérlegelnénk, erre csak a Tanáccsal folytatott párbeszédet követően kerülhet sor. Ez különösen fontos, ha a Tanáccsal küszöbön álló nehéz tárgyalásokra gondolunk a Külügyi Szolgálattal, a költségvetési rendelettel, a hosszú távú költségvetéssel kapcsolatban – és így tovább.

A jelentés mellett szavazok, de ugyanakkor a jövőt illetően szeretnék óvatosságra inteni.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a Lisszaboni Szerződés erősíti az EU egészét. Erősíti az európai polgárok részvételét, és erősíti az Európai Parlamentet is. Az Európai Parlament felértékelődése nagyobb jogalkotási kötelezettségekkel is jár. Ezeknek minden egyes képviselőnek legjobb tudása és meggyőződése szerint eleget kell tennie.

Ezzel összefüggésben szeretném megemlíteni a jogalkotási kiválóság szlogent is. A parlamenti költségvetés módosítására adott „igen” szavazatom feltételhez kötött. Tekintettel az egyre mélyülő válságra nagyobb körültekintéssel kell kezelnünk pénzügyeinket. Parlamenti képviselőként azonban egyben kötelesek vagyunk a lehető legjobb módon végezni jogalkotási munkánkat. E kettős követelménynek meg kell felelni.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Elnök asszony, a Parlament képviselőinek a Költségvetési Bizottságba vetett bizalmát bizonyítja, hogy a Parlament költségvetésének jelentős emeléséről szavazunk, ideértve a képviselők parlamenti asszisztensi juttatásait, és gyakorlatilag csak a Költségvetési Bizottság négy vagy öt tagja van jelen. Ez jó jele annak, hogy bíznak bennünk.

Az azonban, hogy megjelent itt a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportjának és az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportjának két koordinátora, annak megerősítésére szolgál, hogy teljes mértékben egyetértünk ezzel a költségvetési emeléssel, mivel úgy véljük, hogy nem sérti a magunk számára felállított takarékosági szabványokat.

Az Európai Parlament egy nagyon különleges intézmény, mint azzal képviselőtársam, Färm úr, is tökéletesen tisztában van. Svédországban vagy Spanyolországban, ha folyamatosan növelnénk régióink méretét, a parlamenti képviselőink számát és funkcióinkat, bármely tagállamnak növelnie kellene parlamentjének költségvetését.

Éppen ez történik az Európai Parlamenttel, és ezért emellett kell szavaznunk.

Igaz, hogy az elkövetkező években gondoskodnunk kell majd arról, hogy ez a kiadás fenntartható legyen, és ez meg fogja kívánni tőlünk, hogy komolyan beszéljünk az ingatlanpolitikáról és a személyzetre és az irodai berendezésekre vonatkozó jövőbeni politikákról. Mindezeket a jövőben a fenntarthatósággal és a kiadások hatékonyságával összefüggésben mérlegelni kell.

A Parlament Elnöksége és a Költségvetési Bizottság néhány ponton eltérő álláspontra helyezkedett, mivel az Elnökség a képviselők szükségleteit védi, mi pedig a Költségvetési Bizottságban a takarékoság és a költségvetési realitás mellett állunk ki.

Úgy gondolom azonban, hogy a megállapodás jó, és azt holnap problémák nélkül el fogjuk tudni fogadni.

Derek Vaughan (S&D). – Elnök asszony, az S&D képviselőcsoport nevében beszélek, de a legtöbb képviselő felismeri, hogy a Lisszaboni Szerződés után több forrás szükséges. Felmerül azonban számos kérdés e javaslatok időzítését és megalapozottságát illetően. E kérdések közül néhányat a kollégák már felvetettek.

Vannak más kérdések is. Ha például többlet személyzeti erőforrásokat kapunk, ez milyen bizonyítékokon alapul? Egyszerűen légből kapott számokat használtak fel? Vagy ha ez bizonyítékokon alapult, úgy gondolom, meg kellett volna kapnunk ezeket a bizonyítékokat.

Ezenkívül hogyan fogják elosztani a titkárság többlet személyzetét? Úgy gondolom, erről is tájékoztatást kellett volna kapnunk.

Azt is gondolom, hogy ha elfogadjuk az asszisztensi juttatás havi 1 500 EUR összegű emelését, akkor más költségeket is meg kell vizsgálnunk, a nagyobb irodaterület költségét, amelyre szükség lehet. Ami azt illeti, az ezzel kapcsolatos összesített költséget kellene megkapnunk.

Nehéz döntés vár holnap a képviselőkre. Mindig ellentmondásos, ha valakit arra kérnek, hogy saját magának adjon forrásokat. Ha minden információt megkaptunk volna, amit kollégáim és jómagam kértünk, ez megkönnyíthette volna a képviselők számára a holnapi döntés meghozását.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Tekintettel a késői órára, amikor ezt megvitatjuk, azt lehetne gondolni, hogy takargatnunk kell a saját költségvetésünket.

Elnök asszony, a Lisszaboni Szerződés nyilvánvalóan több kötelezettséget, több hatáskört és több munkát ad nekünk, de hogy ez azt is jelentené, hogy átfogóan több személyzetre lenne szükségünk a bizottságok, csoportok és egyes képviselők számára? Efelől vannak kétségeim. Úgy gondolom, hogy ha politikusabb és eredményesebb munkavégzést kívánunk megvalósítani, ezt legjobban a jelenlegi költségvetés korlátjain belül tehetjük meg.

Végezetül, elnök asszony, úgy tűnik, hogy számos lépés van, amelyet meg kell tennünk. Nemcsak egy ide, egyszeri emelkedésről beszélünk, mert láthatóan jövőre is emelni fogjuk a költségvetést, és képviselőcsoportom ezt nem támogatja. Ha most a Lisszaboni Szerződés okán állapodunk meg emelésben, akkor ez az egyetlen alkalom, amikor ezt az érvet felhasználhatjuk. Ami bennünket illet, ennek egyszeri emelésnek kell lennie, és nem lehet szó egy további emelésről jövőre, majd még egy további emelésről a rákövetkező évben – mindez csak azt jelenthetné, hogy több ingatlanra van szükségünk.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) A jogalkotás kiválósága prioritás a Parlament számára, és az európai parlamenti képviselőknek, bizottságoknak és képviselőcsoportoknak elegendő forrást kell biztosítani, hogy ezt elérhessék. A Lisszaboni Szerződés rendelkezéseinek végrehajtása révén felmerülő új igazgatási kiadások most a Parlament költségvetésének részeivé váltak. Ezen túlmenően a jelentés hangsúlyozza a kibővített jogalkotási szerep jelentőségét is, amely a Parlamentre hárul, és ebből adódóan az e terület kielégítését szolgáló további pénzügyi források szükségességét is. Konkrét intézkedéseket kell tenni a stabil költségvetés biztosítása érdekében nullbázisú költségvetési politika készítésével és hosszú távú tervezéssel, hogy teljesíteni lehessen a Parlament ingatlanpolitikával kapcsolatos igényeit.

Úgy gondolom, hogy a Parlament költségvetése tekintetében általános hivatkozási alapként továbbra is a többéves pénzügyi keret eredeti programozását kell figyelembe venni annak biztosítása érdekében, hogy érdekeit védjük, egyben fenntartva a költségvetési fegyelmet. Ugyanakkor úgy vélem, hogy fenn kell tartani a hagyományos 20%-os határt, és üdvözlöm, hogy konszenzus született a tekintetben, hogy ebben az esetben nem lépünk túl ezt a határt. Támogatom azt az elképzelést is, hogy az eljövendő években a költségvetés fenntarthatóságának biztosítását célzó intézkedéseket kell hozni, ismét megerősítve egy olyan költségvetési politika kialakításának fontosságát, amely nagyobb szigort fog biztosítani. Úgy vélem emellett, hogy átláthatóságra van szükség, ami azt jelenti, hogy világos tájékoztatást kell nyújtani az Európai Parlament költségvetésében szereplő állandó költségek teljes összegéről.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Elnök asszony, az eljárás végén szeretném elmondani, hogy az Európai Parlament nagyon felelős módon foglalkozott ezzel az üggyel. Különösen szeretném megköszönni az Elnökségnek, hogy módot talált a 20%-os felső határ betartására. A gazdasági válság alatt mindannyiunk számára fontos, hogy a lehető leggondosabban bánjunk az adófizetők pénzével, de mindazonáltal biztosítsuk, hogy az európai parlamenti képviselők jó és hatékony erőforrásokkal legyenek ellátva. Az ingatlanokkal kapcsolatos 4 millió EUR összegű megtakarításnak nem szabad megakadályoznia bennünket abban, hogy a meglévő forrásokat felhasználva épületünket a világ egyik legmodernebb épületévé tegyük, hogy a lehető leghatékonyabban tudjunk dolgozni polgáraink érdekében.

Vladimír Maňka, előadó. – (SK) Ezen a ponton szeretnék mindannyiuknak köszönetet mondani, hölgyeim és uraim, véleményeikért és felszólalásaikért, és azért is, hogy a bizottságon belül próbáltak megoldást keresni.

Szeretném elmondani, hogy a 2010. évi költségvetésben módszeres intézkedéseket állapítottunk meg, amelyek pénzügyi megtakarításokat hozhatnak, és csökkenthetik a kiadási korlátjainkra nehezedő nyomást. Tavaly októberben, az egyeztetési eljárás során megállapodtunk abban, hogy egy igazgatási ellenőrzést fognak végrehajtani idén az Európai Parlamentben az INLO Főigazgatóságnál és a biztonsági szolgálatnál. A cél annak értékelése, hogy a forrásokat a legjobb módon használják-e fel. Az ellenőrzés eredményeinek kell kiindulási pontként szolgálniuk a további előrelépéshez és a nagyobb hatékonysághoz. További potenciális megtakarításokat látok saját forrásaink tolmácsolási szolgáltatásokon belüli jobb felhasználásában vagy a távmunka területén. Naprakész tájékoztatást várok az Európai Parlamenttől és a többi intézménytől arról, hogy hogyan tervezik felhasználni az ideiglenesen kiaknázatlan erőforrásokat, nemcsak a nyelvi szolgálatoknál, hanem a bérelt irodaterületeket, fénymásolási szolgáltatásokat illetően is és így tovább. Szilárd meggyőződésem, hogy költségvetési megtakarításokat fogunk elérni az eszközök és ingatlanok területén a középtávú stratégián keresztül, ami hozzá fog járulni az EP költségvetésének fenntarthatóságához. Az Európai Parlament igazgatása néhány napon belül ismertetni fogja velünk a stratégiát. Hölgyeim és uraim, szeretném ismét megköszönni együttműködésüket és a kérdéshez való felelős hozzáállásukat.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2010. február 25-én, csütörtökön kerül sor.

Szeretnék mindenkinek köszönetet mondani. Köszönöm technikusainknak és tolmácsainknak is, hogy végül segítségükkel sikerült lebonyolítani az estét.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Alexander Alvaro (ALDE), írásban. – (DE) Gratulálok Maňka úrnak sikeres tárgyalásaihoz, tekintettel a 2010. évi költségvetés nagyon szűk keretére. Az EP személyzeti és ingatlanpolitikájában végzett teljes mértékben indokolt és szükséges kiigazításokon túlmenően terítéken van a titkársági juttatások 1 500 EUR összegű tervezett emelésének véleményem szerint kényes kérdése is. Sajnálatos, hogy eljárási okokból nem lehetséges erről külön szavazni, mivel az európai parlamenti képviselőknek járó titkársági juttatás emelése 2010 májusától, amelyről az Elnökség határozott, nem helyénvaló a pénzügyi válság idején. A nemrégiben hatályba lépett Lisszaboni Szerződés alapján a Parlamentnek összességben természetesen további kapacitásra lesz szüksége jogalkotási munkájához, de az asszisztensi státútum jelenlegi parlamenti ciklustól kezdődő bevezetése után még mindig nincs elegendő bizonyíték arra, hogy az európai parlamenti képviselőknek ténylegesen több asszisztensre lenne szükségük. Továbbá a pótlólagos pénzek „vásárlóereje” nagyon különböző az egyes tagállamokat összehasonlítva, és ezt is figyelembe kellene venni az európai parlamenti képviselők asszisztenseire vonatkozó új szabályok bevezetését követő eredmények tárgyában még elkészítésre váró jelentésben. A Parlamentben rendelkezésre álló jelenlegi nagyon szűkös helyre és munkafelszerelésekre tekintettel attól is tartani lehet, hogy a titkársági juttatás ma elfogadott 1 500 EUR összegű emelése máris megteremti a további emelések, követelések és jövőbeni munkafelszerelések feltételeit. Erre tekintettel a Német Liberális Párt (FDP) európai parlamenti képviselőcsoportja tartózkodni fog.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), írásban. – (RO) Ez a költségvetés-módosítás valós szükségletre ad választ. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése nyomán az Európai Parlament hatáskörei számos területen lényegesen megnöttek. E bővítés közvetlen következménye a sokkal nagyobb mennyiségű munka, amelynek minőségében meg kell felelnie a legmagasabb jogalkotási szabványoknak. Nem arról van szó, hogy magunknak kérünk pénzt, mint ahogyan a sajtó állította. El kell azonban látnunk az Európai Parlament intézményét a szükséges erőforrásokkal ahhoz, hogy meg tudjon felelni az európai polgárok e fórummal szembeni elvárásainak.

Georgios Stavrakakis (S&D), írásban. – (EL) Én is szeretném megköszönni az előadónak munkáját. A Lisszaboni Szerződés alapján az Európai Parlament számára biztosított megnövelt hatáskörök kétségtelenül jelentősen növelik az Európai Parlament szerepkörét, és kézzelfogható és hatékony válaszokat fogalmaznak meg az európai polgárok elvárásaira. Ugyanakkor azonban tevékenységi köreinek növelése további igényeket teremtett több személyzet formájában, mind az Európai Parlament igazgatásában, mind a képviselőcsoportoknál és az európai parlamenti képviselők irodáiban. Az Európai Parlament költségvetésének módosítását nemcsak elvárták, hanem szükséges is volt, ha azt akarjuk, hogy az Európai Parlament hatékonyan válaszoljon új felelősségeire, amelyek tovább erősítik demokratikus mandátumait. Emlékeztetném a tisztelt Házat arra, hogy hasonló módosítást végeztek a Tanács költségvetésében az igazgatási követelményeknek való megfelelés érdekében, amikor létrehozták az Európai Tanács elnökének intézményét, és hasonló, az Európai Bizottság költségvetésének módosítására irányuló javaslatokra lehet számítani. E módosítás jóváhagyása lehetővé fogja tenni mind a Parlament igazgatása, mind a képviselőcsoportok és az európai parlamenti képviselők számára, hogy jobban és hatékonyabban válaszoljanak az új követelményekre.

24. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

25. Az ülés berekesztése: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 23.50-kor berekesztik.)